

အလှူဘက်စောင်းကင်

တမောတမော

ဥ မ ဗတ် ရ

BURMESE
CLASSIC

ဒီ ဝိ ဝိ - ဝိ ဝိ

ထုတ်ဝေသူ
ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး
(မြ-၀၄၁၀၀)
လားရှိုးမြို့နယ်
ပုံနှိပ်သူ
ဦးစည်သူတို့တို
(မြ-၀၀၉၀၁)
တော်ဝင်ထွန်းပုံနှိပ်တိုက်
မျက်နှာပုံနှိပ်
မောင်မောင်မြင့်
မျက်နှာပုံနှိပ်
ယပုံနှိပ်
ကွန်ပျူတာစာရင်း
စာရင်းမောင်
မျက်နှာပုံနှိပ်
EAGLE
အတွင်းလောင်
ရာဇာမျိုးဝင်း
စာအုပ်ရုပ်
စာရင်း
အုပ်စု
၁၀၀၀ အုပ်
တန်ဖိုး
၁၃၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး:

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်စာပေ

အမှတ်(၂၈၂)၊ ပထမထပ်၊ လမ်း-၄၀၊ ကျောက်တံတား၊ ပြင်ဦးလွင်၊ ရန်ကုန်၊

ဖုန်း-၀၉ ၇၃၁၇၃၃၈၃၊ ၀၉ ၄၂၁၀၅၆၃၅၄

ဟာတိကာ

ကိုယ်ပွား..... ၅

ပင်လယ်စုန်း..... ၃၅

ကျောက်ယား..... ၆၉

ပျော်တတ်တဲ့ ဝိညာဉ်..... ၉၈

ကဝေပျံ..... ၁၂၇

BURMESE
CLASSIC

ကိုယ်ပွား

စကားပြောရင် အထစ် အထစ်နဲ့ပြောတဲ့ ကျုပ်သူငယ်ချင်း
ဘယ်အကြောင်းကို ကျုပ် မကြာခဏ ပြောပြဖူးပါတယ်။ တကယ်
တော့ ဘယ်ဆိုတဲ့ကောင်က ခပ်ဆန်းဆန်းအကောင်ဗျ။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ကလည်း ကျောင်းမှာ အမြဲတမ်း တပူးတွဲတွဲ နေကြတာ။ ဒီကောင်နဲ့ ပေါင်းတာကြာလာလေ ဒီကောင်နဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စတွေကို သိလာလေပေါ့ဗျာ။

ကျုပ် မှတ်မိနေသေးရောဗျာ။

ဒီကောင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ခြောက်တန်းလောက်ကပေါ့။ ကျုပ်တို့ ဒေသမှာ လွတ်အေးတဲ့ အချိန်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်စိတ်ထင် ပြာသိုလထင်တယ်ဗျ။ အဲဒီနေ့က စနေနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်ဗျ။ ဒီကောင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ မြို့အရှေ့ဘက်က တောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာ ငှက်လျှောက်ပစ်ကြတယ်။ ဘယ်ထဲက ဘုန်းကြီး ဓမ္မစားတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား သာဆိုတယ် ငှက်ပစ်တာတို့၊ ငါးမျှားတာတို့ အားကြီးဝါသနာပါတဲ့ ကောင်ဗျ။

အဲဒီနေ့က ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ငှက်ပစ်ထွက်ကြတာဗျ။ ငှက်တစ်ကောင်မှ မရပါဘူးဗျာ။ နှစ်ယောက်သား မောမောနဲ့ ဆီးဖြူပင်ကြီးအောက်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် နားနေကြတာပေါ့ဗျာ။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ လေကလေးတဖြူဖြူနဲ့ အတော်ကို ဖိမိရှိတာဗျ။ ကျုပ်တို့မှာ လေးခွ တစ်ယောက်တစ်လက်နဲ့ လောက်စာလုံးအိတ်၊ တစ်ယောက်တစ်အိတ် လွယ်လို့ပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာတင် ဘယ်ထဲက ကျုပ်ကို ပြောတာဗျ။

“တာတေ မင်း အိပ်မက် မက်ဖူးလား။”

ဒီကောင် ပြုံးစားကြီးမေးလိုက်တာကို ကျုပ် ပထမတော့ ဖုံးအားသင့်သွားတာပေါ့ဗျာ။

“ဘယ်ထဲရာ၊ လူတိုင်း အိပ်မက်၊မက်ဖူးတာပေါ့ကွာ၊ ဒါများ

အဆန်းလုပ် မေးနေရသလားကွ”

ဘယ်ထဲက အထစ် အထစ်နဲ့ ဆက်ပြောတယ်ဗျ။

“ငါပြောတာက ရိုးရိုးအိပ်မက်ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟေ အိပ်မက်မှာ ရိုးရိုးအိပ်မက်တို့၊ ဆန်းဆန်းအိပ်မက်တို့

ရှိလို့လားကွ၊ ဘယ်ထဲရ”

ကျုပ် မေးတာကို ဘယ်ထဲလည်း ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။

“ဒီလိုကွာ၊ နေရာတစ်ခုကို ရောက်သွားတာမျိုး မင်း မက်ဖူးသလား။”

“ဟ မက်ဖူးတာပေါ့ကွ ဘယ်ထဲရ”

“ငါပြောချင်တာက ဒီလိုကွာ၊ အိပ်မက်လို့ ရောက်တာ မဟုတ်ဘဲ တကယ်ရောက်တာကို ပြောတာကွာ”

“ဘယ်လိုကွ၊ တကယ်ရောက်တာ ဟုတ်လား၊ အိပ်မက်ပါဆိုမှ တကယ်ရောက်မလား ဘယ်ထဲရ”

“အဲဒါကြောင့် မင်းကို ငါ ပြောပြချင်တာကွ၊ တာတေရ”

“ဟေ ဘယ်လိုတုံး ဘယ်ထဲ”

“အခုတလောမှာ ငါ အိပ်မက်တွေ ခဏခဏ မက်တယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ငါ တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးတဲ့နေရာကို ရောက်ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီလိုရောက်တဲ့အခါမှာ အိပ်မက်လိုရောက်တာ မဟုတ်ဘဲ အပြင်မှာ တကယ်ရောက်သလိုကို ရောက်သွားတာကွ”

“ဟေ ဟုတ်လား ဘယ်ထဲ၊ မင်းဟာကလည်း အထူးအဆန်းပါလားကွ၊ ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

“မင်းကို ငါ ဘယ်တုန်းက မဟုတ်တာ ပြောဖူးလို့တဲ့ တာတေ”

“အေး.. ဒါတော့ ဟုတ်တယ် ဘာလဲ၊ မင်း ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မဟုတ်တာ မပြောဖူးဘူး”

“ဒါဆိုရင် မင်းကို ငါ ပြောပြမယ်၊ အခုတလော ငါ အိပ်မက်၊မက်ရင် တောင်ကြီးတစ်တောင်ပေါ်ကို ရောက်ရောက် သွားတယ်ကွ၊ အဲဒီတောင်ကြီးပေါ်မှာ နန်းတော်လို အဆောက်အဦ ကြီးတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီနန်းတော်ကြီးထဲမှာ ရုပ်ရည်အင်မတန် ချော မောတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ၊ ဒီတောင်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ လူတွေကို သူက အုပ်ချုပ်ရတာကွ”

“ဪ ဒါဆိုရင် ဘုရင်မပေါ့ ဘာလဲ”

“အေးကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်မတော့ မဟုတ်ဘူး တာတေ၊ သူ့ကို သခင်မလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ တောင်တော်သခင်မပေါ့ကွာ”

“အဲဒီမှာ လူတွေရှိတယ် ဟုတ်လား ဘာလဲ”

“ဟာ ရှိတာပေါ့ကွ၊ တောင်တော်သခင်မရဲ့ အမှုထမ်းတွေ ပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ ငါတို့အရွယ် ကလေးတွေလည်း ရှိတယ်ကွ၊ တောင် တော်သခင်မရဲ့ နန်းတော်ကြီး နောက်ဘက်မှာ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုနဲ့ ရေကန်ကြီးတစ်ခု ရှိတယ်၊ တောင်ပေါ်မှာသာဆိုတယ်၊ အဲဒီရေကန် ကြီးထဲမှာ ကြာပန်းတွေ ပွင့်နေတာဟေ့”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ တယ်လည်းထူးဆန်းပါလားကွ”

“အေး.. ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဘာသီးတွေလဲ မသိဘူးကွ၊ ချိုပြီး မွှေးနေတာပဲ တာတေရေ၊ ပြီးတော့ ထူးဆန်းတာတစ်ခုပြောရဦး

မယ်၊ အဲဒီသစ်သီးတွေကို မင်း စားချင်ရင် တက်ခူးစရာ မလိုဘူးကွ၊ မင်း စားချင်တဲ့အသီးကို ကြည့်ပြီး စားချင်စိတ်ဖြစ်လို့ကံရံပဲ ကိုယ့်လူ ရေ၊ အဲဒီသစ်သီးက မင်းရဲ့လက်ထဲကို ရောက်နေရောဟေ့”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ၊ မင်း ရောက်သွားတာ နေ့ဘက် လား၊ ညဘက်လားကွ”

“အေး.. အဲဒါကို ပြောရဦးမယ်၊ ဒီမှာ ငါ အိပ်မက်၊မက် တာက ညနေ၊ ဟိုကိုရောက်သွားရင် နေ့ဘက်ဖြစ်နေရောကွ”

“ဟာ တော်တော်ကို ထူးဆန်းတာပဲ ဘာလဲ၊ ဒါထက် အဲဒါ ဘယ်နေရာတုန်းကွ”

“အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူးကွ”

“ဒါထက် မင်း ဒီကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာတဲ့”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ ပြန်ချင်စိတ်ဖြစ်သွားရင် အိပ်ရာက ဖျတ် ကနဲ လန့်နိုးတော့တာပဲကွ”

“ဪ ဒီလိုလား၊ မင်းပြောတဲ့နေရာကို ငါတောင် ရောက် ချင်လိုက်တာကွာ”

“ဟေ မင်း တကယ်ပြောတာလား တာတေ”

“တကယ်ပြောတာ ဘာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက အိပ်မက်ထဲမှာ သွားတာဆိုတော့လည်း ငါက လိုက်လို့ဘယ်ရမှာတဲ့”

“ရတယ် တာတေ၊ ငါ မင်းကို ခေါ်သွားလို့ရမယ်လို့ ထင် နေတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်မက်ထဲကို တခြားသူတစ်ယောက်က ဝင်လို့ရမတဲ့လား ဘာလဲ”

“ငါ ဖြစ်နေတာက အိပ်မက်နဲ့ တူပေမယ့် အိပ်မက်မဟုတ်ဘူးကွ၊ တကယ်ဖြစ်နေတာ၊ ငါ့စိတ်ထင် ပြောရရင်တော့ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ပွားတစ်ခုက ထွက်သွားတာလို့ ထင်တယ်ကွ”

“ဘာကွ၊ ကိုယ်ပွား ဟုတ်လား၊ ဘာထစ်၊ လုပ်ပြန်ပြီကွ၊ မင်းဟာက ဘာတွေတုံးကွ”

“ဟုတ်တယ် တာတေ၊ ငါ့ကိုယ်က ကိုယ်ပွားတစ်ခုထွက်ပြီး သွားလာလို့ရသလို မင်းကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ပွားတစ်ခုထွက်ပြီး သွားလာလို့ရတယ်ကွ”

“ဟင် ဟုတ်ပါ့မလားကွ ဘာထစ်ရဲ့”

“ဟုတ်လို့ပဲ ငါ အဲဒီကို ရောက်ရောက်သွားတာပေါ့ကွ”

“ဒါဆိုရင် ငါရော ငါ့ကိုယ်ပွားကိုထုတ်ပြီး မင်းနဲ့ လိုက်ခဲ့လို့ရမှာလား”

“အေး အဲဒါကို ငါပြောနေတာကွ၊ မင်းလည်း လိုက်လို့ရနိုင်တယ်ဆိုတာ”

“နေပါဦး ဘာထစ်ရဲ့၊ မင်းက ဒါတွေကို ဘယ်လိုတတ်နေတာတုံး”

“ဒီလိုကွ၊ ငါ့ကိုမွေးစားတဲ့ ဘာဘုန်း သင်ပေးခဲ့တာ၊ ဘာဘုန်းက တိဘက်မှာ နေခဲ့ဖူးတယ်၊ တိဘက်ဘုန်းကြီးတွေနဲ့ နှစ်တော်တော်ကြာအောင် နေခဲ့တာတုံးကွ၊ အဲဒီလို ကိုယ်ပွားထုတ်တာကို တိဘက်ဘုန်းကြီးတွေဆီက သူ ရလာတာကွ”

“ဟေ ဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဘုန်းက နောက်ပိုင်း အဲဒါတွေ မလုပ်တော့ဘဲ

တရားပဲ ထိုင်တော့တာကွ”

“နို့ မင်း စောစောကပြောတော့ အိပ်မက်ဆို”

“အေး မင်းကို ကိုယ်ပွားကိစ္စ တန်းပြောလိုက်ရင် နားမလည်မှာစိုးလို့ အိပ်မက်လို့ ပြောရတာကွ၊ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်နဲ့ ကိုယ်ပွားထွက်သွားတာဆိုတော့လည်း အိပ်မက်သဘောလည်း ပါမှာပေါ့ကွ၊ ငါလည်း မင်းကို ဒါထက်ပိုပြီးရှင်းမပြတတ်ဘူးကွ”

“မင်းကိုယ်ပွားထုတ်ပြီး လျှောက်သွားလို့ ပြန်ရောက်မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဘာထစ်၊ ဒါဆိုရင် မင်းကို သေပြီလို့ သတ်မှတ်လိုက်ကြမှာပေါ့”

“ဟာ အဲဒီလိုမဖြစ်ဘူးကွ၊ ကိုယ်ပွားက မင်းရဲ့ကိုယ်ထဲကို အလိုလို ပြန်ရောက်လာတာ၊ မင်းစိတ်က ပြန်မယ်လို့ စိတ်ညွတ်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ်ထဲကို ရောက်ပြီးသားပဲကွ”

“ဟေ ဒီလိုတော့လည်း တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ ဒါထက် အဲဒီလိုကိုယ်ပွားနဲ့ သွားနိုင်ဖို့ တော်တော်လေ့ကျင့်ရလားကွ”

“အေး အစပိုင်းတော့ နည်းနည်းကြာတာပေါ့ကွ၊ နောက်တော့ လွယ်သွားတာပါပဲ၊ ငါဆို ဒီနှစ်ပိုင်းရောက်မှ ဖြစ်သွားတာကွ၊ မင်းကို ငါသင်ပေးရင် ခဏပါပဲကွ၊ ပြီးတော့ မင်းက ဒါမျိုးတွေကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားတဲ့ကောင်မို့လား၊ ခဏလေးဖြစ်သွားမှာပါ”

ကျုပ် ဘာထစ်ပြောတဲ့ ကိုယ်ပွားထုတ်တာကို တော်တော်ကို စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ချက်ချင်းကို လုပ်ကြည့်လိုက်ချင်တာ။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က တစ်ခုခုကို စိတ်ဝင်စားမိပြီဆိုရင် ဘာကိုမှ ကြောက်နေတော့တာ မဟုတ်ဘူးလေဗျာ။

၁၂

လိုရင်းပြောရရင်တော့ ဘယ်ပြောတဲ့ ကိုယ်ပွားထုတ်တဲ့
ဇာတ်ကို ဘယ်ဆီက ကျုပ် သင်ရောဆိုပါတော့ဗျာ။ (အသေးစိတ်
တော့ ကျုပ် ပြောမပြောတော့ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ထဲမှာ ကျုပ်လို စပ်စု
တတ်တဲ့သူတွေပါနေရင် ကိုယ်ပွားထုတ်ကြည့်နေမှာစိုးလို့ပါ)။

ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ဗျ။ ဘယ်ပြောသလိုပဲ အစဉ်း
မှာတော့ ထိရောက်မှု မရှိဘူး။ ကျုပ် အထပ်ထပ်အခါခါ ကြိုးစား
တော့မှ တစ်ခါဖြစ်သွားတယ်။ ဘယ်ပြောတာ ဟုတ်ပါဗျာ။ နေရာ
တစ်ခုကို ကျုပ် တကယ်ရောက်သွားတာဗျ။ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး။
ကျုပ်ရောက်သွားတဲ့နေရာက ရွာကလေးတစ်ခုဗျ။ အဲဒီရွာက ကျုပ်
အရွယ်ကောင်လေးတွေ ဘောကန်နေကြတာ။ အသားမည်းနက်ပြီး
ကတုံးတွေပြောင်နေတဲ့ ကောင်တွေဗျ။ သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေ
လည်း ကျုပ် နားမလည်ဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကတုံးလေးတွေက ကျုပ်
ကို လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ပြောတာဗျ။ သူတို့နဲ့ ဘောဝင်ကန်ဖို့ပေါ့
ဗျာ။ ကျုပ်ကလည်း တာတေပဲဗျာ။ ဘယ်နေလိမ့်မတုံး ဝင်ကန်တာ
ပေါ့။ ဘောပွဲတစ်ပွဲပြီးတော့ ဒီကောင်တွေက ကျုပ်ကို သူတို့ရွာထဲကို
လိုက်ကြည့်ဖို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ ကျုပ်လည်း လိုက်ကြည့်တာပေါ့ဗျာ။
သူတို့အိပ်တွေက ရွံ့နဲ့ဆောက်ထားတာဗျ။ တော်တော်ဆင်းဆင်းရဲရဲ
နေကြရတာပါဗျာ။ နောက်တော့ ကျုပ် အိမ်ပြန်ဖို့ သတိရသွားတယ်
ဗျ။ အဲတော့ အဲဒါတွေပဲဗျာ။ ကျုပ်စိတ်က အိမ်ပြန်ဖို့ ညွတ်လိုက်
တာနဲ့ ဘယ်ပြောသလိုပဲဗျ။ ချက်ချင်းကို လန့်နိုးသွားတာ။ ကျုပ်
ပြန်ရောက်လာတာပေါ့ဗျာ။

အဲဒီတစ်ခါ ကျုပ်ကိုယ်ပွားကို ထုတ်နိုင်ပြီးတော့ နောက်

ထပ် တော်တော်နဲ့ မဖြစ်ပြန်ဘူးဗျ။ နောက်တော့ တစ်ခါထပ်ရ
တယ်။ နောက်တော့လည်း ခပ်စိပ်စိပ် ရလာတယ်။ အင်း နောက်
ဆုံးတော့ ကျုပ်လည်း ဘယ်လို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်နဲ့ ကိုယ်ပွား
ထုတ်လို့ ရသွားတော့တာပေါ့ဗျာ။

“တာတေ မင်းကို ငါ မပြောဘူးလား၊ မင်းလိုကောင် လုပ်
ရင်ဖြစ်မှာပါ။ မကြာပါဘူး ဆိုတာလေ”

ဘာမှမကြာဘူးသာဆိုတယ်။ ကျုပ် လေ့ကျင့်ရတာ တစ်နှစ်
တော့ ကြာတယ်ဗျ။ ကျုပ်ခြောက်တန်းနှစ်မှာ စပြီးလေ့ကျင့်တာ၊
ခုနစ်တန်းနှစ်ကျမှ ဖြစ်တာဗျ။ မနှစ်က ဆောင်းတွင်းမှာ စလေ့
ကျင့်တာ၊ ဒီနှစ်ဆောင်းတွင်းကျမှ ကျွမ်းကျင်သွားတာဗျ။

“ကဲ တာတေ ဒါဆိုရင် မင်းကို ငါ ခေါ်သွားလို့ရပြီဗျ”

“ဟေ ဘယ်ကိုတုံး ဘယ်”

“ဟာ ဒီကောင် တော်တော်မှေတတ်တာပဲ၊ မင်း ဒါတွေ
လေ့ကျင့်တာ တောင်တော်သခင်မဆီကို ငါနဲ့ လိုက်ချင်လို့လေကွာ”

“အေး ဟုတ်သားပဲကွာ၊ ငါ မေ့သွားတယ် ဘယ်ရေ”

“ဟုတ်ပြီ၊ မနက်ဖြန်ညကျရင် မင်းတို့အိမ်မှာ ငါ ဇာအိပ်
မယ်၊ ပြီးရင် မင်းနဲ့ ငါ ကိုယ်ပွားထုတ်ပြီး တောင်တော်သခင်မဆီကို
သွားကြမယ်”

“ဟာ ဖြစ်ပါ့မလားကွ ဘယ်ရေ၊ ငါက တစ်နေရာ၊ မင်းက
တစ်နေရာ ရောက်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မတုံး”

“တာတေ ဒီအတွက်မပူနဲ့၊ မင်းနဲ့ငါ တောင်တော်သခင်မ
ဆီကို အတူတူရောက်သွားအောင် ငါလုပ်တတ်တယ်”

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

“အေး ဒါဆိုလည်း လုပ်လေကွာ၊ တာတေဆိုတဲ့ကောင်က ဒါမျိုးဆိုရင် အဆင်သင့်ပဲပေါ့ ဘာထစ်ရာ”

အဲဒီညက ဘာထစ် ကျုပ်တို့အိမ်မှာ လာအိပ်တယ်။ ဒီကောင်က ကျုပ်နဲ့ မကြာခဏ လာအိပ်နေကြပါဌာ။ ကျုပ်ဘကြီး ဘုရားပုထိုး ရှိခိုးပြီး ကြေးစည်ထု အမျှဝေတယ်။ ခဏကြာတော့ ဘကြီး အိပ်ရာဝင်သွားတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ဘာထစ်လည်း အိပ်ရာပြင်ကြ တာပေါ့ဌာ။

“ဟဲ့ ဒီကောင်နှစ်ကောင် ဒီည အစောကြီးအိပ်တော့မယ် ထင်တယ်၊ ကျောင်းမှာ ဘယ်လောက် ကမြင်းထားကြလည်းမှ မသိ တာ”

ဘကြီးက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ပြောတယ်ဌာ။

“ကိုယ်တွေလက်တွေ နည်းနည်းနာနေလို့ ဘကြီးဈေး စောစောအိပ်မလားလို့”

ဘာထစ်က အထစ် အထစ်နဲ့ ဘကြီးကို ပြောတယ်။

“အေး အိပ်ကြ၊ အိပ်ကြ၊ ဆေးသောက်မလား၊ တော်ကြာ ဖျားနာနေဦးမယ်၊ တာတေရော ဆေးသောက်မလား”

“မသောက်တော့ပါဘူး ဘကြီး ရပါတယ်”

ကျုပ်က ဘကြီးကို ပြန်ပြောပြီး “မီးတွေပိတ်လိုက်တယ်။ အိပ်ရာထဲရောက်တော့ ဘာထစ်က ပြောတယ်။

“ဟေ့ကောင် တာတေ၊ ငါ့လက်ကိုဆုပ်ထား၊ ဟိုအရင် အမြင်ဖွင့်ပေးတုန်းကလို့ပေါ့ကွာ”

ကျုပ်နဲ့ ဘာထစ်နဲ့ လက်ဖဝါးချင်း ဆုပ်လိုက်တယ်။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်နေရာကိုသွားမယ်ဆိုတာ ညွှတ် မထားနဲ့၊ ကိုယ်ထဲကနေ အပြင်ကိုထွက်မယ်ဆိုတာပဲ၊ စိတ်ညွှတ်ထား ကြားလား”

“အေး အေး ငါ သိပြီ ဘာထစ်”

ကျုပ်ရော ဘာထစ်ရောက ဒီပညာကို လေ့ကျင့်ထားကြတဲ့ သူတွေဆိုတော့ ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားကြတာပေါ့ဌာ။ ဟော ကျုပ် ရင်ထဲမှာ စိမ့်ကနဲတစ်ချက် ဖြစ်သွားတယ်။

ကျုပ်နောက်ကျောဘက်က လေအေးတွေ တိုက်နေတာ သတိပြုမိသွားတယ်။ ဟာ ကျုပ်ရောက်နေပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါ ဘယ် နေရာဆိုတာ ကျုပ် မသိဘူးဌာ။ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှာ ကျုပ် ရပ်နေတာကိုတော့ သတိပြုမိတယ်ဌာ။ ကျုပ် အပေါ်ကို မော့ကြည့် တယ်။ ကောင်းကင်က လင်းနေတယ်။ ည မဟုတ်ဘူးဌာ။ နေ့ဘက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ နေရောင်မတွေ့ရဘူး။ ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံးက ခပ်မှိုင်း မှိုင်းကြီးဌာ။ မိုးအုံ့နေသလိုလို မြူဆိုင်းနေသလိုလိုနဲ့ ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ကောင်းကင်အောက်က မြင်ကွင်းတွေကို ကျုပ်လိုက်ကြည့်မိတယ်။

သစ်ပင်တွေက စိမ်းတောက်မနေဘူးဌာ။ အရွက်တွေက စိမ်းနေပေမယ့် ခပ်မှောင်မှောင် အစိမ်းမျိုးဌာ။ ကျုပ်ရပ်နေတဲ့ တောင်ကုန်းရဲ့ဘေးမှာ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုက ကွေ့ဝိုက်စီး ဆင်းသွားတယ်။ သစ်ပင်ကြီးတွေကတော့ လူကြီးတစ်ယောက်စာ နှစ်ဖက်စာ အပင်မျိုးတွေချည်းပဲဌာ။ ကျုပ်လည်း လေအေးကလေး တိုက်တာကို ခံစားရင်း လျှောက်ကြည့်နေတာပေါ့ဌာ။ ဟင် ဘာထစ်၊ ဟာ ဟုတ်သားပဲ၊ ဘာထစ် ဘယ်မှာတုံး။ ကျုပ် ဒီတော့မှ သတိရသွား

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

အာဇာနည် ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်လို ကိုယ်ပွားတွေ အတူတူထုတ်ပြီး တောင်တော် သခင်မဆီကို သွားဖို့လုပ်ကြတာလေဗျာ။

ကျွန်ုပ် ထင်တယ်ဗျာ။ ဘယ်လိုက တောင်တော်သခင်မဆီကို ရောက်သွားပြီး ကျုပ်က တခြားတစ်နေရာကို ရောက်လာတာဖြစ် မယ်။ ကျုပ် ဒီကောင်ကို ပြောသားပဲဗျာ။ ကိုယ်ပွားထုတ်ပြီးသွားတဲ့ အခါမှာ အတူတူသွားလို့ မရနိုင်ပါဘူးဆိုတာ။ ဒီကောင်ဘယ်လိုက သူ့ကိုယ်သူ ဆရာကြီးသိပ်လုပ်ချင်တဲ့ကောင်။ အခုတော့ သူက တစ်နေရာရောက်၊ ကျုပ်က တစ်နေရာရောက် ဖြစ်ပြီပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ဘာမှပြဿနာမရှိပါဘူးလေ။ ကျုပ်လည်း အကြိမ် ကြိမ် ကိုယ်ပွားထုတ်ခဲ့ဖူးပြီပဲ။ ဒီတောင်ပေါ်မှာ ဟိုနား သည်နား လောက်ကြည့်ပြီးရင် ပြန်ရုံပဲပေါ့လို့ ကျုပ် တွေးလိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် တာတေ၊ မင်းက ဒီမှာရောက်နေတာကိုး၊ ငါကတော့ မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ”

“ဟာ ဘယ်လို မင်းလည်း ဒီကိုရောက်လာတယ် ဟုတ် လား”

“အေးလေကွာ၊ မင်းက အရင်အိပ်ပျော်သွားပြီး ကိုယ်ပွား အရင်ထွက်သွားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက မင်းလက်ကို ကိုင်ထားပြီး ငါ သွားမယ့်နေရာကို ညွှတ်ပေးထားတော့ မင်း တခြားနေရာကို မရောက်ဘဲ ဒီကို ရောက်လာတာပေါ့”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒါက ဘယ်နေရာမို့လို့လဲ”

“ဟာ တာတေ၊ ဒါ မင်းနဲ့ ငါလာတဲ့ သခင်မတောင်တော် လေကွာ”

“ဟင် ဟုတ်လား ဘယ်လို၊ ငါက တခြားနေရာကို ရောက် သွားတယ်ထင်တာ၊ နို့ နေပါဦးကွ၊ မင်းပြောတဲ့ နန်းတော်ကြီးဆိုတာ လည်း မတွေ့ပါလား”

“နို့ပါတယ်ကွ၊ လာ ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့”

ဘယ်လိုက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ တောနက်ကြီးထဲကို တိုးဝင် သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း သူ့နောက်က လိုက်ခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။ ကောင်းကင်ကြီးက မှိုင်းနေတော့ တောကြီးထဲမှာ မှောင်တရီလို့ ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ။

ဘယ်လိုက ရွှေကသွား၊ ကျုပ်က နောက်ကလိုက်နဲ့ တော် တော်ကလေး သွားလိုက်တော့ တောအုပ်ကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ရောက်လာကြတာပေါ့ဗျာ။ ဘယ်လိုက ရွှေကသွားနေရာကနေ တုံ့ ကနဲ ရပ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း ရပ်လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

“တာတေ ဟိုမှာကြည့်”

“ဟာ အုတ်တံတိုင်းကြီးပါလား”

ကျုပ်တို့ရွှေ တစ်ခိုင်းလောက်က တောင်ကြီးတစ်လုံးပေါ် မှာဗျ။ အုတ်တံတိုင်းအမြင့်ကြီး ခတ်ထားတာ။ အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှာ လည်း နန်းမြို့နိုးကြီးလို အချွန်အတက်တွေနဲ့ဗျ။ တစ်ချို့နေရာမှာ မြို့နိုးတွေရဲ့ အင်္ဂါရပ်အတိုင်း သူရဲခိုတွေလည်း ရှိတယ်။

ကျုပ် အံ့သြပြီး ကြည့်နေတုန်းမှာ ဘယ်လိုက . . .

“ကဲ လာ တာတေ၊ ရွှေမှာ တောင်ပေါ်တက်တဲ့လမ်းရှိ တယ်၊ သွားကြစို့”

ဘယ်လိုက ရွှေကသွားတော့ ကျုပ်လည်း နောက်လိုက်ရ

ဘာသာမှာ ဟာ ဟုတ်ပါဗျာ၊ တောင်ပေါ်တက်တဲ့လမ်းက သစ်ပင်
 ပြီးတွေ့တာကမှာ လှလှပပကို ဖောက်ထားတာဗျ။ လမ်းကို အုတ်
 တွေစီပြီးခင်းထားတာ ဆယ်ပေလောက်ကျယ်တယ်။ ဘေးမှာ အုတ်
 တိုင်တွေရှိတယ်။ မီးထွန်းတဲ့တိုင်တွေဗျ။ ဒီလမ်းကို ညဘက် အသုံး
 ပြုတဲ့ပုံပဲ။ ရှေးခေတ်ကလို မီးတုတ်တွေ ထွန်းပုံရတယ်။ မီးတုတ်စိုက်
 ဖို့ အပေါက်လုပ်ထားတယ်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အနံ့
 တော်တော်မွှေးတဲ့ ပန်းခြံတွေ စိုက်ထားတယ်။ ပွင့်နေတဲ့ ပန်းတွေ
 က အနံ့၊ အဖြူ၊ အဝါ စို့ စုံလို့ပါပဲဗျာ။ ဘာပန်းတွေမှန်းတော့
 ကျုပ်လည်း မသိဘူးဗျ။ မွေးတော့ တော်တော်ကို မွေးတာဗျ။

“ကဲ ရောက်ပြီ တာတေ”

အုတ်လမ်းဆုံးသွားတော့ ကျုပ်တို့ တောင်ကြီးပေါ်ကို
 ရောက်နေပြီ။ နန်းမြို့ရိုးတံတိုင်းကြီးရဲ့ ဝင်ပေါက်ကို တန်းရောက်
 တာဗျ။

သစ်သားတံခါးကြီးနှစ်ချပ် ပိတ်ထားတဲ့တံခါးကြီးဗျ။ တံခါး
 ကြီးတွေကို ထုထည်ကြီးမားတဲ့ သစ်သားတွေနဲ့ လုပ်ထားတာ။ လူ
 ဘယ်နှယောက် တွန်းဖွင့်မှ ပွင့်မှာလည်းတော့ ကျုပ် မသိဘူးပေါ့ဗျာ။
 ဒါပေမဲ့ နန်းမြို့ရိုးကြီးရဲ့ တံခါးပေါက်မှာ အစောင့်အကြပ်
 တစ်ယောက်မှတော့ မတွေ့ဘူးဗျ။

“ဘထစ် ဒီတံခါးကြီးကို ဖွင့်လို့ရပါမလား”

“ရတယ် တာတေ၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ သူဟာသူ ပွင့်သွားလိမ့်
 မယ်”

“ကျွှံ ကျွှံ ကျွှံ ကျွှံ ကျွှံ”

ဟာ ပွင့်သွားပြီဗျို့။ ကျုပ်ဖြင့် ဖြုန်းစားကြီး ပွင့်သွားတော့
 တော်တော်ကို လန့်သွားတာဗျို့။ တံခါးကြီးက ဟောင်းနေတော့
 ကျွှံ ကျွှံ ကျွှံ ဆိုတဲ့ အသံကြီးက အကျယ်ကြီး မြည်သွားတာလေ။

“ဟင် ဘထစ် ဖွင့်တဲ့လူလည်း မရှိပါလားကွ”

“ဟုတ်တယ် တာတေ၊ ဒီတံခါးကို ဘယ်သူမှ ဖွင့်စရာ
 မလိုဘူးကွ၊ ဖွင့်လို့လည်း မရဘူး၊ ဒီတံခါးကို အင်မတန် အစွမ်းထက်
 တဲ့ ပညာရပ်တွေနဲ့ စီရင်ထားတာဆိုပဲ။ တောင်တော်သခင်မကိုယ်
 တိုင် ဖွင့်မှ ပွင့်တာကွ”

“ဟေ တောင်တော်သခင်မ လာဖွင့်ပေးတာလား၊ ဘယ်မှာ
 တုံး မမြင်ပါလား”

ကျုပ်က ပြောရင်းနဲ့ ဘေးဘက်ကို လှည့်ကြည့်တာပေါ့ဗျာ။

“ဟာ ဒီကောင်တာတေ ထင်ရာတွေ ရမ်းပြောနေတော့
 တာပဲကွာ၊ သခင်မက ဒီလာပြီးဖွင့်ဖို့ မလိုဘူးကွ၊ သူ့ရဲ့ စံနန်းတော်
 ကြီးထဲကနေ စိတ်နဲ့ပဲ လှမ်းဖွင့်ပေးလိုက်တာကွ”

“ဟေ ဒါဆိုရင် ငါတို့ ဒီမှာရောက်နေတာ သိလို့ရှိမှာပေါ့”

“သိလို့ပေါ့ တာတေဗျ သခင်မ အားလုံးကို သိနေတာကွ”

“ဟင် ဟုတ်လား တာတေ၊ ဒါဆို တော်တော်ကို တန်ခိုးကြီး
 တာပဲကွ”

“ကဲ လာ တာတေ၊ အထဲဝင်ကြရအောင်”

ဘထစ်က ရွေ့ကဝင်တယ်။ ကျုပ်က သူ့နောက်က ကပ်
 လိုက်ခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။

“ဟာ”

ကျုပ်ပဲစပ်က 'ဟာ'လို့ အော်လိုက်မိအောင်ကို အံ့သြသွားတာပျို့။ အထဲမှာ လှလိုက်တဲ့ မြို့ကြီးများ။ ကျုပ်တို့က အပေါ်စီးက မြင်နေရတာပျို့။ သစ်ပင်ပန်းမာလ်မျိုးစုံနဲ့ အလှဆင်ပြီး တည်ထားတဲ့ မြို့ကြီးပျို့။ အောက်ကို အုတ်လှေကားကြီးနဲ့ ဆင်းသွားရတယ်။ မြို့က လွင်ပြင်ကြီးထဲမှာပျို့။

လမ်းတွေအားလုံးကလည်း သန့်ရှင်းပြီး လှနေတာပျို့။ အေးတစ်ဖက်စီမှာ ဝင်းတွေ ခြံတွေနဲ့ အိမ်ကြီးတွေမှ ကောင်းလိုက်တာပျို့။ သစ်ပင်ပန်းမာလ် ရေကန်တွေနဲ့ အလှဆင်ထားတဲ့ မြို့ရဲ့ အလယ်မှာ အချွန်အတက်တွေနဲ့ ကြည့်လို့မဝနိုင်အောင်လှတဲ့ နန်းတော်ကြီးပျို့။ သီးသန့်ဝင်းကြီး ခတ်ထားတယ်။

ဘထစ်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ မြို့ထဲကို ဝင်လာခဲ့ကြတယ်။ လမ်းပေါ်မှာတော့ လူသွားလူလာ သိပ်မရှိဘူးပျို့။ နည်းနည်းပါးပါးပဲ တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်တို့တို့တော့ သေသေချာချာ ကြည့်ကြတာပေါ့ပျို့။ ကျုပ်တို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနဲ့ သူတို့နဲ့က တော်တော်ကို ကွာခြားနေတာကလားပျို့။

ရွေးခေတ်က နန်းတွင်းသားတွေ ဝတ်ဆင်တဲ့ ပုံစံပျို့။ ယောက်ျားတွေကလည်း သျှောင်တွေထိုးလို့၊ ပုဝါတွေပေါင်း လို့ပျို့။ အရပ်တွေကလည်း ရှည်ပါပျို့။ ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်းကြီးတွေ ပျို့။

နန်းတော်ဝင်းကြီးရဲ့ တံခါးဝကိုရောက်တော့ ဓားတွေ လှံတွေ ကိုင်ထားတဲ့ စစ်သည်တော်တွေ စောင့်နေတာပျို့။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကိုတွေ့တော့ အားလုံးပြေးထွက်လာပြီး ဝိုင်းထားရော

ပျို့။ ကျုပ်ဖြင့် ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေရောပျို့။ ဘထစ်ကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲပျို့။

“ဟဲ့ ဝင်းတော်များ၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ကြ၊ သခင်မ အမိန့်တော်”

ဝင်းတော်များလို့ခေါ်တဲ့ စစ်သည်တော်ကြီးက နောက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ ရံရွှေတော်ငါးယောက် ခြံရံပြီး နန်းတော်ထဲက ထွက်လာတဲ့ မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ မိန်းမက ရွှေပြားတစ်ချပ်ကို လက်မှာ ထောင်ပြတယ်။ တောင်တော်သခင်မရဲ့ တံဆိပ်တော်ပဲလို့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်မိတယ်။

စစ်သည်တော်တွေက ချက်ချင်း တံဆိပ်တော်ကို အစို့အသေပေးပြီး ဘေးဘက်ကို ရှဲသွားကြတယ်။ ဘထစ်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ နန်းတော်ဝင်းကြီးထဲကို ဝင်လာကြတယ်။

ရွှေတံဆိပ်တော်နဲ့ မိန်းမက ရွှေက ဦးဆောင်ပြီး ကျုပ်တို့ကို ခေါ်သွားတယ်။ ရံရွှေတော်မိန်းမကလေးတွေက ကျုပ်တို့နောက်ကပ်လိုက်လာတယ်။ ဧရာမနန်းဆောင်ကြီးထဲကို ဝင်လိုက်တော့ ရတနာမျိုးစုံ စီခြယ်ထားတဲ့ နံရံကြီးတွေ။ နံရံကြီးတွေပေါ်မှာ အလွန်ရှေးကျတဲ့ လက်ရာနဲ့ ခေတ်ဆွဲထားတဲ့ နံရံဆေးရေးပန်းချီတွေ၊ မှောင်ရိပ်ကျတဲ့နေရာတွေမှာ ထွန်းထားတဲ့ ကျောက်ဖယောင်းတိုင်ကြီးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း နန်းဆောင်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတယ်။

ကတ္တီပါ အနီးကြီးတွေ လိုက်ကာလုပ်ထားတဲ့ အခန်းကြီးတစ်ခုရွှေ့ကိုရောက်တော့ ရွှေကသွားနေတဲ့ နန်းတွင်းသူကြီးက

တံတံနဲ့ ရပ်လိုက်တယ်။ နောက်က ရံရွှေတော်တွေလည်း ရပ်သွားတယ်။ ဘထစ်နဲ့ ကျုပ်လည်း ရပ်လိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ။

“သခင်မဆီကို လာပြီးလည်ပတ်ကြတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ရွှေတော်အရောက် ပို့ဆောင်ပါသည် သခင်မဘုရား”

“ဪ အေးအေး ရံရွှေတော်ချုပ် ရှင်ဒေဝီ၊ ကလေးနှစ်ယောက် လာ လာ ဒီရွှေကိုတိုးပြီး သခင်မကို ခစားကြပါ”

ဪ ကျုပ် ခင်ဗျားကိုပြောဖို့ တစ်ခုမေ့နေတာဗျို့။ ဘထစ်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဒီနေရာကို ကိုယ်ပွားတွေထုတ်ပြီး ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ စကားအရမ်းထစ်တဲ့ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ဘထစ်ဟာ လုံးဝကို မထစ်တော့တာဗျို့။

ဘထစ်က ကျုပ်ရွှေကနေ လက်အုပ်ချီပြီး ခေါင်းငုံ့ဝင်သွားတယ်ဗျ။ ကျုပ်လည်း သူလုပ်သလိုလုပ်ပြီး လိုက်သွားရတာပေါ့ဗျာ။ တောင်တော်သခင်မရွှေမှာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ခေါင်းငုံ့ပြီး ထိုင်နေကြတာပေါ့ဗျာ။

“မောင်ဘချစ် ဒီတစ်ခါတော့ သူငယ်ချင်းမောင်တာတေကိုပါ အလည်ခေါ်လာတာပေါ့ ဟုတ်လားကွဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မ၊ တကယ်တော့ ဘာမဆို စူးစမ်းလေ့လာချင်တယ်”

“သိတယ် မောင်ဘချစ်၊ သခင်မ သိတယ်”

ကျုပ် ယုံပါတယ်ဗျာ၊ သခင်မ သိတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်ယုံတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ် ဘာမှမပြောရသေးခင်မှာ တင် ကျုပ်နာမည်ကို သခင်မက သိနေတာပဲလေ။

“မောင်တာတေက ရွှေလျှောက်ပြီးတော့လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ၊ အံ့ဩစရာတွေ အများကြီး ကြုံလာဦးမှာပါ”

သခင်မက ကျုပ်ရဲ့အနာဂတ်ကို ကြုံပြီးပြောနေတာဗျို့။ ကျုပ်ကလည်း အထူးအဆန်းတွေ ကြုံရမယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာသွားတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေကို သိပ်ကြုံချင်တဲ့ကောင်ကိုဗျ။

“ကဲ ကလေးနှစ်ယောက် သခင်မကို မော်ဖူးကြပါလေ”

အို... လှလိုက်တဲ့ သခင်မဗျာ၊ ရွှေစင်ရုပ်တစ်ရုပ်ကို ချထားသလားလို့တောင် ထင်လိုက်မိတယ်။ အသားတွေဝင်းပြီး မျက်နှာကလည်း ကြည်လင်အေးမြပြီး ပြုံးနေတာဗျို့။ ကျုပ်ဖြင့်တောင်တော်သခင်မကို မြင်လိုက်ရုံနဲ့တင် ကြည်ညိုသလို လေးစားသလိုကို ဖြစ်သွားတာဗျို့။

သခင်မ စံမြန်းတဲ့ နန်းဆောင်ခန်းကြီးကလည်း လှလိုက်တာဗျာ။ ရွှေပိန်းချထားတဲ့ တိုင်လုံးကြီးတွေနဲ့ဗျ။ အနီရောင် တင်းတိမ်စတွေကို ကျကျနနကို အလှဆင်ထားတာဗျ။ သခင်မ စံမြန်းတဲ့ ရွှေသလွန်ဆိုရင် ရွှေအစစ်နဲ့ကို လုပ်ထားတာဗျို့။ သခင်မဘေးမှာ ဝန်းရံခစားနေတဲ့ ရံရွှေတော်တွေဟာ အားလုံးကိုးယောက်ဗျ။ ကိုးယောက်စလုံး တော်တော်ကို လှဘာပါဗျာ။

“မောင်ဘချစ် ဒီလိုလုပ်တတ်အောင် မောင်တာတေကို မင်း သင်ပေးတာပေါ့ ဟုတ်လားကွဲ့”

ကျုပ် ငေးနေတုန်းမှာ သခင်မက ဘထစ်ကို မေးလိုက်တယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မ၊ ကိုယ်ပွားထုတ်တဲ့ အတတ်ကို ကျွန်တော် သင်ပေးလိုက်တာပါ။ တာတေကလည်း သခင်မတို့ တောင်တော်ကို လာပြီးလည်ပတ်ချင်နေတော့ သေသေချာချာ လေ့ကျင့်လိုက်တာ တစ်နှစ်လောက်နဲ့ အခုလိုဖြစ်လာတာပါဘုရား”

“အေး အေး ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ၊ မောင်ဘဲအစ်ကို၊ ဒီအတတ်ပညာမျိုးက တော်တော်ကို ကွယ်ပသွားခဲ့ပြီကွဲ့။ အထူးသဖြင့် မင်းတို့နေတဲ့ တိုင်းပြည်မှာက ကွယ်ပျောက်သလောက်ရှိသွားခဲ့ပြီ။ ဒီပညာဟာ ရှေးဟောင်းတိဘက်လူမျိုး ဘုန်းတော်ကြီးတွေ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တတ်ခဲ့တဲ့ ပညာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မ၊ ကျွန်တော့်ကို မွေးစားခဲ့တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးက တိဘက်မှာ နေခဲ့ဖူးလို့ ဒီပညာကို တတ်ခဲ့တာပါဘုရား၊ ဘဘုန်းသင်ပေးလို့ ကျွန်တော် တတ်ခဲ့တာပါ”

“အင်း သခင်မ အမှတ်ရပေတယ်၊ မောင်ဘဲအစ်ကို ဒီအကြောင်း သခင်မကို ပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်၊ မောင်ဘဲအစ်ကို ပြောပြလို့ ဒီနေ့ခေတ်ရဲ့ တေးဂီတတွေအကြောင်း၊ လူတွေရဲ့ တီထွင်မှုတွေအကြောင်းလည်း သိခဲ့ရပါတယ်လေ။ ဪ ခုနဲ့တော် သူ့ဇာနည် ရဲရဲတော် ရှုပါတို့က ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို ပွဲတော်ခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီး သူတို့ စားချင်သောက်ချင်တာတွေကို ကျွေးမွေးဧည့်ခံလိုက်ပါကွယ်”

သခင်မက အမိန့်ပေးလိုက်တော့ ရဲရဲတော်နှစ်ယောက်က ဘထစ်နဲ့ ကျုပ်ကို ပွဲတော်ခန်းထဲ ခေါ်သွားတာပေါ့များ၊ အိုလှလိုက်တဲ့ ရွှေစားပွဲကြီးများ၊ ဘေးမှာလည်း ရွှေကုလားထိုင်ကြီးတွေနဲ့ဗျ။

ရဲရဲတော်တွေက ဘထစ်နဲ့ ကျုပ်ကို ကုလားထိုင်မှာထိုင်ဖို့ ပြောတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့လည်း ဝင်ထိုင်ကြတာပေါ့များ၊

ကျုပ်တို့ ထိုင်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပါပဲဗျ။ ပွဲတော်ခန်းက ကျေးကျွန်တွေက ပန်းကန်တွေ သယ်လာတော့တာပဲဗျ။

ဟာ မုန့်တွေဗျာ စုံနေတာပဲ။ အနံ့တွေကလည်း မွှေးလိုက်ပါဘိသနဲ့ဗျ။ ဘာမုန့်တွေမှန်းတော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ တစ်ခါမှကို မမြင်ဖူးတာ။

“ကဲ မောင်ငယ်လေးတို့ စားကြပေတော့၊ ဟဲ့ ရွှေစာရေ ဒီမောင်ငယ်လေးတွေအတွက် ဖျော်ရည်များလည်း ယူခဲ့ပါဟဲ့”

“လာပါပြီ သခင်မလေး၊ လာပါပြီ”

ရွှေစာလို့ခေါ်တဲ့ မိန်းမဝဝကြီးက ဖျော်ရည်ခွက်တွေ ယူလာတယ်ဗျ။ သစ်သီးတွေကိုထောင်းပြီး ဖျော်ထားတာထင်တယ်ဗျ။ အနံ့ကတော့ မွှေးနေတာပါဗျ။ ကျုပ်လည်း မြည်းကြည့်ချင်တာနဲ့ ချက်ချင်းကောက်သောက်လိုက်တယ်။ ဟာ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဖျော်ရည်ဗျ။ ချိုချည်ကလေးဗျ။ မွှေးလိုက်တာလည်း လွန်ပါရောဗျ။

ဘထစ်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ မုန့်တွေကို ကြိတ်လိုက်ကြတာ၊ အားလုံးကို ကုန်သလောက်ပါပဲဗျ။ မုန့်ငါးမျိုးလောက် ကျွေးထားတာ။ တစ်မျိုးကို တစ်ခုလောက်ပဲ ပန်းကန်ထဲမှာ ကျန်နေတော့တာဗျ။

“ကဲ မောင်ငယ်လေးတွေ စားသောက်ပြီးရင် အနောက်ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ သူငယ်တော်တွေနဲ့ ကစားကြပေတော့”

ရဲရဲတော်နှစ်ယောက်က ကျုပ်တို့ကို ခေါ်သွားတယ်။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် သူတို့နောက်က လိုက်သွားရင်း အနောက်
ဥယျာဉ်ကို ရောက်လာတယ်ဗျ။

အို လှလိုက်တဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးဗျာ။ အရိပ်အာဝါသကလည်း
ကောင်း၊ ပန်းတွေကလည်း မွှေးကြိုင်နေတာဗျာ။ ကြာတွေပွင့်နေတဲ့
ရေကန်ကြီးတစ်ကန်လည်း ရှိသဗျ။ ဘယ်တုန်း ကျုပ်တို့အရွယ်
ကောင်လေးတွေ၊ ကောင်မလေးတွေ ပြေးလွှားကစားနေကြတာဗျ။
ပျော်ဖို့တော့ ကောင်းသားဗျာ။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လည်း သူတို့နဲ့ခင်ပြီး ရောကြတာပေါ့
ဗျာ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ သူတို့နဲ့ ချက်ချင်းကို ခင်သွားကြတာဗျ။
မျောက်ရှုံးအောင်ဆောတဲ့ ဘယ်တုန်း ကျုပ်တို့ သူတို့က သိပ်သဘော
ကျတာဗျ။

ရဲရွှေတော်နှစ်ယောက်က ကျုပ်တို့ကို ကလေးတွေနဲ့ထားခဲ့
ပြီး ပြန်သွားကြတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ ကစားနေကြတာ နာရီဝက်
လောက် ကြာသွားတဲ့အချိန်မှာ 'ဝုန်း' ဆိုတဲ့ အသံကြီးကို ကြားလိုက်
ရတယ်ဗျ။ မြေကြီးတောင် တုန်သွားတာဗျ။ နည်းတဲ့အသံကြီး
မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့ကလေးတွေအားလုံး လန့်သွားပြီး ကြက်သေ
သေသွားကြတယ်။ ခဏနေတော့ ကလေးတွေထဲက သျှောင်ထုံးနဲ့
ခပ်ထွားထွားကောင်လေးက စပြောတယ်ဗျ။

"ဟာ ရန်သူတွေ၊ နန်းတော်ထဲကို ဝင်လာပြီထင်တယ်"

"ဘာ ရန်သူ ဟုတ်လားကွ၊ ဘယ်က ရန်သူတုံး"

ကျုပ်က သူ့ဘေးမှာရပ်နေတာဆိုတော့ သူ့ကို မေးလိုက်
တယ်။

"ငါ့ရဲ့ ဘာဘုရားက ဒီနိုင်ငံမှာ သခင်မရဲ့ အတိုင်ပင်ခံ
အမတ်ကြီးကွ၊ ဟိုရက်က ဘာဘုရားက ပြောတယ်၊ ဒီနိုင်ငံကို ရန်သူ
တွေ ဝင်လာတော့မယ်တဲ့"

"ဒါဆိုရင် ခုနက ဝုန်းဆိုတဲ့ အသံကြီး ဘာဖြစ်တာတုံးကွ"

"နန်းတော်တံခါးကြီး ပွင့်သွားတာဖြစ်မယ်ကွ၊ ဒီတံခါးကို
ပွင့်အောင်ဖွင့်နိုင်တဲ့ ရန်သူဟာ တော်တော်ကို အစွမ်းထက်ပုံရ
တယ်ကွ"

"ဒါဆိုရင် မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြမှာတုံး"

ဘယ်တုန်းကလည်း ဝင်မေးတယ်ဗျ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျုပ်တို့
နဲ့ ကစားနေတဲ့ ကလေးတွေ ကျုပ်တို့ဘေးမှာ ဝိုင်းလာကြတာပေါ့
ဗျာ။

"ရန်သူတွေဟေ့၊ ဝိုင်းကြဟေ့၊ ဝိုင်းကြဟ"

ဟာ ညာသံပေးတဲ့ အသံကြီးဗျ။ လူတွေ ပြေးလွှားသွားတဲ့
ခြေသံတွေလည်း ကြားနေရတယ်။

"အဲဒါ ရဲမက်တွေကွ၊ ရန်သူတွေကို ရဲမက်တွေ ဝိုင်းနေပြီ
ထင်တယ်"

"လာ ဒါဆိုရင် ငါတို့ သွားကြည့်ကြမယ်"

ကျုပ်က ဒီကောင်တွေကိုပြောတော့ ဒီကောင်တွေက
ခေါင်းခါတယ်ဗျ။

"အဲဒီလိုအကြောင်းကိစ္စ ပေါ်လာရင် ငါတို့ကလေးတွေ
အားလုံး ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ စုနေရတယ်၊ ဘယ်ကိစ္စမှ မသွားရဘူးလို့
တောင်တော်သခင်မက အမိန့်ထုတ်ထားတာကွ"

“ကဲ ဒါဆိုလည်း မင်းတို့ နေခဲ့ကြကွာ၊ ငါတို့ သွားကြည့်မယ်၊ အကြောင်းထူးရင် မင်းတို့ကို လာပြောမယ်”

“အေး အေး မင်းတို့သွားရင် ဟောဒီလမ်းကသွား၊ အဲဒီမှာ တောင်နံရံကြီးရှိတယ်၊ မင်းတို့ ပုန်းပြီးကြည့်လို့ရတယ်”

သူတို့ ကျပ်နဲ့ ဘယ်စင်ကို လမ်းပြပေးတယ်။ သူတို့ပြပေးတဲ့ လမ်းအတိုင်း ကျပ်တို့နှစ်ယောက် အပြေးလာခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

ဟုတ်တယ်ဗျို့။ သူတို့ပြောတဲ့ တောင်နံရံကြီးက ပုန်းပြီး ကြည့်တာ နန်းတော်ရှေ့က ကွက်လပ်ကြီးကို အပေါ်စီးကကို တွေ့ရတာဗျ။ ရန်သူဆိုတာ လူဆယ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါဗျာ။ ဓားတွေ လှဲတွေလည်း ပါတာမဟုတ်ပါဘူး။ လွယ်ဖိတ်ကြီးတွေတော့ လွယ်ထားသဗျ။ သျှောင်ထုံးကြီးတွေနဲ့ ခန့်တော့ အခန့်သားဗျ။ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးတွေကလည်း ခပ်ကားကားနဲ့ပေါ့ဗျာ”

“ကဲ ရဲမက်တို့ မင်းတို့ရဲ့သခင်မကို သွားလျှောက်တင်လိုက်ကြပေတော့၊ မိုးပေါ်မှာ မာယ၊ လူပြည်မှာ သာဝ ဆိုတဲ့လူ ရောက်နေတယ်၊ မင်းတို့သခင်မဆိုမှာရှိတဲ့ မှော်ကျင့်စဉ် ရွှေပုရပိုက်ကြီးကို ငါလိုချင်တယ်၊ အဲဒီရွှေပုရပိုက်ကို အပ်မလား၊ မင်းတို့ အားလုံးကို မီးလောင်တိုက်သွင်းရမလားဆိုတာ မင်းတို့ရဲ့ သခင်မကြီးကို ခုချက်ချင်းသွားပြီး မေးလိုက်စမ်းဟေ့”

လက်စသတ်တော့ ဒါ ဆရာတွေပဲ။ မှော်ဆရာကြီးတွေ ထင်တယ်ဗျ။

“တော်တော်လူပါးဝတဲ့ကောင်တွေ၊ သေပေတော့”

ဟာ ရဲမက်တွေက ‘ခွင်’ကနဲ ‘ခွင်’ကနဲနေအောင် ဓားတွေ

ဆွဲထုတ်ကြပြီဗျို့။ ဟာ ပြေးပြီးခုတ်ပြီဗျို့။ ဆရာကြီးတွေအုပ်စုက လက်တွေ့ပြိုင်တူမြှောက်ပြီး လေထဲမှာ ဝှေ့ရမ်းလိုက်ပြီဗျို့။ ဟာ အံ့ဩစရာပဲဗျာ။ ဓားနဲ့ပြေးပြီးခုတ်တဲ့လူတွေ တုံးကနဲ တုံးကနဲ လဲကျကုန်တာဗျို့။ ကျန်တဲ့ရဲမက်တွေလည်း နည်းနည်းတော့ ရှဲသွားတာပေါ့ဗျာ။ နောက်ကို ဆုတ်ကုန်ကြပြီ။

ဟော ကြွလာပြီဗျို့၊ တောင်တော်သခင်မ ကြွလာပြီဗျို့။ နန်းဆောင်ထဲကနေ ရံရွှေတော်တွေ ခြံရံပြီး သခင်မ ကြွမြန်းလာတာ၊ ကျက်သရေရှိလိုက်တာဗျာ။

“မှော်ဆရာ ငသာဝ၊ သင်ဟာ ငါ့ရဲ့ မှော်ဝင်တံခါးကို ဖွင့်နိုင်ရုံနဲ့ နင့်ကိုယ်နင် အထင်ကြီးသွားတာကိုး၊ ငါ့ရဲ့ နန်းမြို့ရိုးတံခါးက နင်ဖွင့်လို့ပွင့်တာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ငါဖွင့်ပေးလိုက်တာ၊ နင်တို့ကို ဒီအထဲရောက်အောင် တမင်ခေါ်လိုက်တာ”

“ဝုန်း”

ဟာ နန်းမြို့ရိုးတံခါးကြီး ‘ဝုန်း’ကနဲ မြည်ပြီး ပိတ်သွားပြီဗျို့။ ဆရာသာဝတို့လူစု နောက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်နှာတွေ ပျက်သွားကြပြီဗျ။

“ကဲ နင်တို့ ပြန်လမ်းမရှိတော့ဘူး ငသာဝရေ၊ ငါ စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ တောင်တော်သခင် မှော်ဝင်ကျမ်းမြတ်ဟာ နင်တို့လို လူမသမာတွေအတွက် မဟုတ်ဘူး ငသာဝ။ ဒီနေ့တော့ မှော်ဝင်ကျမ်းကို လုယူဖို့လာတဲ့ နင်နဲ့ နင့်အပေါင်းအပါတွေကို ငရဲအရောက် ပို့ပေးရတော့မှာပေါ့လေ”

တောင်တော်သခင်မက ပြောပြီးတာနဲ့ ကောင်းကင်ကို

မော့ကြည့်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်ကို မြှောက်လိုက်တယ်။

“ဝါ၊ ဝါ၊ ဝါ၊ ဝါ၊ ဝါ”

ဟာ ဘာသံတွေတုံးဗျ။ ဟာ အသံကြီးက တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီဗျ။

“ဟေ့ကောင် တာတေ၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ”

ဘထစ်က ကောင်းကင်ပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ သူပြ တဲ့နေရာကို ကျပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဟာ မည်းမည်းကြီးဗျ။ ဘာကြီး လဲမသိဘူး။ ဟော တဖြည်းဖြည်း နီးလာတော့ အသံကြီးက ပိုပြီး ကျယ်လာတယ်ဗျ။

“ဟာ ဘထစ်၊ အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူးကွ၊ အကောင် လေးတွေ၊ မည်းမည်းအကောင်လေးတွေကွ၊ ဟာ ဘထစ် သေသေ ချာချာကြည့်စမ်း ပိတုန်းလိုအကောင်တွေကွ”

“အေးကွ၊ ဒါ အသားစားတဲ့ ပိတုန်းတွေကွ”

“ဟာ ဘထစ်ရေ၊ ထိုးဆင်းလာပြီဟေ့၊ ဟာ သွားပြီဟေ့၊ ဆရာသာဝတို့ဆီကို တန်းဆင်းသွားတာဟေ့”

ဆရာသာဝတို့က သူတို့လွယ်အိတ်ထဲက အင်းချပ်တွေ ထုတ်ပြီး ပစ်ပြီဗျ။

“ဝုန်း၊ ဝုန်း”

ဟာ မီးတောက်ကြီးတွေ ထသွားတာဗျ။ ပိတုန်းတွေ မီး လောင်ပြီး သေကုန်ပြီဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းကင်မှာက မည်းနက်နေ အောင်ကို ယုံလာကြတာဗျ။ အကောင်ပေါင်း သန်းနဲ့ချီပြီး ယုံလာတဲ့

ပုံပဲဗျ။

ဟော ထိုးဆင်းသွားပြန်ပြီဗျ။ မည်းမည်းအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ဗျ။ ဟာ ဆရာသာဝတို့ကလည်း အင်းတွေနဲ့ ပစ်ကြပြန်ပြီဗျ။

“ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း”

ပိတုန်းတွေ မီးလောင်သွားပြန်ပြီဗျ။ ဟော ကောင်းကင် မှာ အမည်းရောင် ကော်ဇောချပ်ကြီး ယုံလာသလို ယုံလာတဲ့ ပိတုန်း တွေက တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ထိုးဆင်းလာတာဗျ။ ဆရာသာဝတို့က လည်း အင်းတွေနဲ့ ပစ်ကြတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကြာလာတော့ ဆရာ သာဝတို့အုပ်စု အင်းချပ်တွေ ကုန်သွားပြီဗျ။ ဒီမှာတင် ဆရာသာဝ က ကောင်းကင်က ပိတုန်းအုပ်ကြီးကို လက်ညှိုးကြီးနဲ့ထိုးပြီး ဂါထာ တွေ ရွတ်တော့တာပဲဗျ။

ဟော ကောင်းကင်က ပိတုန်းအုပ်ကြီးက ကော်ဇောချပ် ကြီးလို ဖြစ်နေရာကနေ ဘောလုံးကြီး အကြီးကြီးတစ်လုံးလို ပုံစံ ပြောင်းလိုက်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ဘောလုံးကြီး လိမ့်သလို လိမ့်ပြီး ဆင်းလာတာဗျ။ ဆရာသာဝတို့အုပ်စုကလည်း လက်ညှိုးတွေထိုး ပြီး ဂါထာတွေ ရွတ်ကြတာပေါ့ဗျ။

ဒါပေမဲ့ ဘောလုံးကြီး လိမ့်သလို လိမ့်လာတဲ့ ပိတုန်းတွေက ဘာမှမဖြစ်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်လာတော့တာပဲဗျ။ ဒီမှာတင် ဆရာသာဝတို့အုပ်စု နောက်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး ပိတ်သွားတဲ့ နန်းမြို့ရိုး တံခါးကြီးကို အင်းချပ်နဲ့ပေါက်ပြီး ဖွင့်ကြတယ်ဗျ။

တံခါးကြီးက ပွင့်ဖို့နေနေသာသာ လှုပ်တောင် မလှုပ်ဘူး ဗျ။

“ဟဲ့ သောဝ၊ နင့်အင်းစွမ်းရင် အဲဒီတုခါးကိုပွင့်အောင် ဖွင့်လိုက်လေ”

လို့ တောင်တော်သခင်မက ပြောလိုက်တယ်။

“ဟဲ့ တောင်တော်စောင့်တဲ့ အစိမ်းသရဲမ၊ သေရမှာ မကြောက်လို့ ဒီနေရာကို ငါလာတာဟေ့၊ ရော့ ငါ့အင်းစွမ်းမစွမ်း နင် မြည်းကြည့်လိုက်”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဆရာသာဝက အင်းတစ်ချပ်နဲ့ တောင် တော်သခင်မကို လှမ်းပစ်လိုက်တယ်။

“ဝုန်း”

အင်းချပ်က မီးလုံးကြီးဖြစ်သွားပြီး တောင်တော်သခင်မဆီ ကို ပြေးသွားတယ်။ တောင်တော်သခင်မ သူ့ရဲ့ခြုံထည်ပုဝါနဲ့ ယမ်း လိုက်တယ်ဗျ။ ဆရာသာဝရဲ့ မီးလုံးကြီးက သခင်မအနားကို မရောက်တော့ဘဲ အပေါ်ကို ယှံ့တက်သွားတယ်ဗျ။ တောင်တော် သခင်မက မီးလုံးကြီးကို လက်ညှိုးနဲ့ လှမ်းထိုးလိုက်တယ်။

“ဖျန်း”

ဆိုတဲ့ အသံကြီးတွေ ထွက်လာပြီး အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ကွဲသွားရောဗျို့။ လေထဲမှာတင် အစအနတွေ ပျောက်သွားတယ်။

ဆရာသာဝ နောက်ကို ခြေနှစ်လှမ်းလောက် ဆုတ်သွား တယ်ဗျ။ သူ့လူတွေလည်း သူ့လိုပဲ နောက်ဆုတ်သွားကြတယ်။ ဒီတုန်းမှာပဲ ကောင်းကင်က လိမ့်ဆင်းလာတဲ့ မည်းမည်းအလုံးကြီး က ‘ဝီ ဝီ ဝီ ဝီ’ ဆိုတဲ့ အသံကြီးနဲ့အတူ ဆရာသာဝတို့အပေါ် ကျ သွားတယ်ဗျ။

“အား အောင်မယ်လေးဗျ”

ဆိုတဲ့ အသံနက်ကြီးတွေနဲ့ ကြုံးပြီးအော်လိုက်တဲ့အသံတွေ ဗျာ၊ ကြားလို့တောင် မကောင်းပါဘူး။

“ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ”

ဆိုတဲ့ အသံကြီးတွေနဲ့ သန်းချီနေတဲ့ ပိတုန်းကောင်တွေ အောက်မှာ ဆရာသာဝတို့လူစုကို ရှာလို့တောင် မတွေ့တော့ဘူးဗျာ။

“အောင်မယ်လေးဗျ”

ဆိုတဲ့ အသံကြီးတွေကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွား ရောဗျို့။ ခဏကြာတော့ ‘ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ’ ဆိုတဲ့ အသံကြီးနဲ့အတူ ပိတုန်းအုပ်ကြီး ကောင်းကင်ကို ယှံ့တက်သွားတယ်ဗျ။ ပိတုန်းတွေ အားလုံးပျောက်သွားတော့ မြေပြင်ပေါ်မှာ ဖြူဖြူကြီးတွေဗျာ။ ကျွန်ုပ်နဲ့ ဘယ်စင်က သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

“ဟာ အရိုးစုတွေကွ တာတေရ”

“ဟေ ဟုတ်သားပဲကွ၊ ဆရာသာဝတို့လူစုတွေအားလုံး အရိုးစုတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီပဲကွ”

ဟုတ်ပါဗျာ။ မိနစ်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာ အသားစား ပိတုန်းတွေက ဆရာသာဝတို့လူစုရဲ့ အသားမှန်သမျှကို စားသွား တာဗျို့။ အရိုးစုဖြူကြီးတွေပဲ ကျန်နေတော့တာ။ ကျုပ်ဖြင့် ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထသွားတော့တာပါပဲဗျာ။

တောင်တော်သခင်မကတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ရုပ် နန်းဆောင်ထဲ ကို ပြန်ကြွသွားတယ်ဗျ။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်စင်၊ တို့လည်း မြန်မြန်ပြန်ကြမယ့်ဟေ့၊

ကဝေယျ

၃၄

ဒီနေရာမှာ သိပ်ကြာကြာနေလို့ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“အေးကွ တာတေ၊ ပြန်ကြစို့ကွာ”

ကျုပ်က ဟိမ်ပြန်ဖို့ စိတ်ကိုညှိတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ် ချက်ချင်းလန့်နိုးသွားတယ်။ လန့်ပြီး ကျုပ် ထထိုင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဘယ်က ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ပြီး ကျုပ်ကို ကြည့်နေတယ်ဗျ။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်၊ မင်းက ငါ့အရင် ပြန်ရောက်နေတာလား”

“အေး မင်းကို စိတ်မချလို့ ငါစောင့်ကြည့်နေတာကွ”

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ပွားက ငါ့ကိုယ်ထဲကို တန်းတန်းမတ်မတ်ရောက်အောင် ပြန်ဝင်တတ်ပါတယ်ကွ”

မိုးလည်းလင်းခါနီးပြီဆိုတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လည်း ပြန်မအိပ်ကြတော့ပါဘူးဗျာ။

ဒီနေ့အထိ ကျုပ် မသိတာကတော့ တောင်တော်သခင်မဟာ လူလား၊ နာနာဘာဝလား ဆိုတာပါပဲဗျာ။

တာတေ

□□□

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ပင်လယ်စုန်း

တာတေတို့နေတဲ့ ထနောင်းကုန်းမှာ ကိုသိန်းလို့ခေါ်တဲ့လူတစ်ယောက်ရှိတယ်ဗျ။ တာတေတို့ထက်တော့ ကြီးတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့အရွယ်တွေက ကိုသိန်းကို ကိုကြီးသိန်းလို့ ခေါ်ရတာဗျ။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

လွတ်သဘောကောင်းတဲ့လူပါဗျာ။ တစ်ရွာလုံးမှာ ကိုကြီးသိန်းကို မခင်တဲ့သူဆိုတာ မရှိဘူးဗျ။ အဲ ပြောစရာဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိတယ်ဗျ။ ကိုကြီးသိန်းက ဘိတ်သားဗျ။ သူပြောတဲ့စကားကို ကျုပ်တို့အညာ သားတွေ နားလည်ဖို့ခက်သားဗျ။ ဘိတ်သံဝဲဝဲကြီးနဲ့ ပြောတာလေဗျာ။

သတ္တဝါဆိုတာက ကံဦးမီးတဲ့ အမျိုးမဟုတ်လားဗျ။ ကိုကြီး သိန်းလည်း ကံစီမံတဲ့အတိုင်းလို့ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ရွာက မဆိတ်မနဲ့ အကြောင်းပါပြီး ဘိတ်သားဘဝကနေ ထနောင်း ကုန်းသားဘဝကို ရောက်လာတာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့ရွာကလူတွေက သဘောကောင်းတဲ့ ဘိတ်သား ကိုသိန်းကို သူ့မိန်းမ မဆိတ်မကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဘိတ်သား ဆိတ်ဖွားလို့ ချစ်စနိုးခေါ်ကြတယ်ဗျ။ ခေါ်ရင်း ခေါ်ရင်းနဲ့ ကိုကြီး သိန်းရဲ့ နာမည်ရင်းပျောက်သွားပြီး ကိုဆိတ်ဖွား ဆိုတဲ့နာမည် တွင်ပါရောလားဗျာ။

ဒီနောက်ပိုင်းမှာ မွေးလာတဲ့ ကလေးတွေဆိုရင် ကိုကြီး သိန်းရဲ့ နာမည်ရင်းကိုတောင် သိပ်မသိတော့ဘူးလေဗျာ။ ကိုဆိတ် ဖွားနဲ့ မဆိတ်မ ဆိုပြီးတော့ပဲ သိကြတာ။

အလှူဖိတ်စာ၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာတွေမှာ ရေးတဲ့အခါ အခါမျိုးမှာတောင် ကိုကြီးသိန်းရဲ့ နာမည်ရင်းကို မေ့နေကြပြီး-

“တာတေ ရွာလယ်ပိုင်းက ဆိတ်မရဲ့ယောက်ျား ဆိတ်ဖွား ရဲ့နာမည်ရင်းက ဘယ်သူတဲ့ကွ၊ ပါးစပ်ဖျားတင် မေ့နေလို့”

အဲဒီလိုကို ဖြစ်တော့တာဗျ။

“ဘိုးညီလေးကလည်းဗျာ ကိုသိန်းလေဗျာ”

“အေး ဟုတ်သားပဲ ငသိန်း၊ ငသိန်း၊ အေးဟေ့ တစ်ရွာလုံး က သူ့ကို ဆိတ်ဖွားချည်း ခေါ်နေတော့ သူ့နာမည်ရင်းကို ဖော်လို့ကို မရတာဟေ့ ဘာတေရေ”

ပြောသာ ပြောရတာပါဗျာ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုကြီး သိန်းကို ကိုကြီးဆိတ်ဖွားလို့ပဲ ခေါ်နေတာ ကြာပါပြီ။

ကိုဆိတ်ဖွားနဲ့ မဆိတ်မမှာ သမီးတစ်ယောက် မွေးတယ် ဗျ။ ကလေးမလေးက ချစ်စရာလေးပါဗျာ။ ဖြူဖြူကလေးပဲ။ နာမည် ကလေးကလည်း ချစ်စရာကလေးဗျ။ ဆောင်းနှင်းဝေတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရွာထဲက လူတွေက ကိုဆိတ်ဖွားနဲ့ မဆိတ်မတို့ရဲ့ ကလေးကို ‘ပဲပဲ’လို့ ပဲခေါ်ကြတာဗျ။ သူ့အဖေလို့ပဲ နာမည်ရင်းပျောက်ပြီး ‘ပဲပဲ’ လို့ပဲ တွင်ရောဗျ။

ကျုပ်တို့အညာသားတွေက အကြည်စားကလည်း သန်ပါ ဗျာ။

ကျုပ် မှတ်မိနေတယ်ဗျ။

နွေဦးပေါက်ကလေးပါဗျာ။ ကျုပ်တို့အိမ်မှာက ဆီကြိတ်ဆုံ ရှိတယ်ဗျ။ အဘခိုင်းလို့ ကျုပ် ဆီကြိတ်နေတာ။ ဆီကြိတ်ပြီဆိုရင် တော့ အဘရဲ့ နွားနို့ကြီးတွေက လွှတ်လိမ္မာတာဗျ။ ‘ဟဲ့’ လို့ တစ်ချက် မငေါက်ရဘူးဗျ။ အဲဒီနေ့က ကျုပ် ဆီကြိတ်တာကို အဘနဲ့ အမေ က ဘေးကနေ လိုတာလုပ်ပေးနေတာပေါ့ဗျာ။

“တာတေရေ တာတေ”

ကျုပ်နာမည်ကို ဝိုင်းဝက လှမ်းခေါ်တဲ့အသံဗျ။ ကျုပ်လည်း ဆက်ကနဲ ခေါင်းထောင်ပြီး နားစွင့်လိုက်တယ်။

“ဟဲ့ တာတေ ဒါ ဘယ်သူတုံး”

“ကျုပ်လည်း မသိဘူး အမေရ၊ အမေပဲ သွားကြည့်လိုက်ပါဗျာ”

“အေး အေး ငါသွားမယ်”

အမေက ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားတယ်။ အမေ ပြန်လာတော့ အမေ့နောက်က ကပ်ပါလာတာ ဘယ်သူတုံးမှတ်တယ်ကို ဆိတ်ဖွားဗျာ။

“ဟာ ကိုကြီးဆိတ်ဖွား ဘယ်က လှည့်လာတာတုံးဗျ”

ကျုပ်က နှုတ်ဆက်ရင်း မေးလိုက်တယ်။

“ဟာ ဆိတ်ဖွားပါလား၊ လာကွ ဒီမှာထိုင်”

အဘကလည်း ကိုဆိတ်ဖွားကို ခန့်ညားပြောပါတယ်။ ဆီဆုံကြီးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ အဘနဲ့ အမေက စားပွဲနဲ့ချပြီး ရေနွေးကရားနဲ့ လက်ဖက်သုပ် စားနေတယ်ဗျ။

“ဆိတ်ဖွား စား လက်ဖက်၊ ပြီးရင် အကြမ်းသောက်၊ ဒီလက်ဖက်ခြောက် တော်တော်ကောင်းတာ၊ နင့်ဦးကြီး ဟိုနေ့က မြို့သွားလို့ ဝယ်လာတာ၊ စော်ဘွားနှုတ်ခမ်းမွေးအစစ်ဟဲ့၊ မွေးလိုက်တာမှ ကြိုင်နေတာ၊ သောက် သောက်”

“ကိုကြီးဆိတ်ဖွား ဆေးလိပ်သေတ္တာ ဘေးကအံ့ထဲမှာ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်တွေရှိတယ်၊ ယူသောက်ဗျ”

“အေး အေး သောက်မယ် တာတေ”

ကိုကြီးဆိတ်ဖွားက လက်ဖက်လည်းစား၊ ရေနွေးကြမ်းလည်း သောက်ပေါ့ဗျာ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တည်တဲ့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်

ကလေးလည်း ထုတ်သောက်တယ်။

“အဖိုးတို့ ဒီနှစ် နှမ်းတော်တော်ရတယ်ဆို”

“အေးဟဲ့ ဆိတ်ဖွားရဲ့၊ ဒီနှစ် မဆိုးဘူးပြောရမှာပဲ၊ ရာသီဥတုကလည်းကောင်း နင့်ညီတာတေကလည်း သူ့အဖေနဲ့လိုက်ပြီး ကူလုပ်ပေးတော့ ခါတိုင်းထက် ပိုသွားတာပေါ့ဟာ”

“ဝမ်းသာပါတယ် အဖိုးရာ၊ အခုလာတာ ဒီကိစ္စပါပဲ”

ကိုကြီးဆိတ်ဖွားက သူလာတဲ့ကိစ္စ စကားစတယ်ဗျ။

“အေး ပြောဟဲ့ ဆိတ်ဖွားရဲ့၊ နင်လာတာ ကိစ္စအထွေအထူး မှီလို့လား”

အမေက မေးတော့ ကိုဆိတ်ဖွားက နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကို နှစ်ဖွာလောက် ဖွာလိုက်ပြီးမှ ချထားလိုက်တယ်။

“ဒီလိုဗျ၊ ဦးကြီးနဲ့ အဖိုးရဲ့၊ ကျုပ်က ဒီလိုအချိန်ဆိုရင် ဘိတ်ပြန်ပြီး ငါးပိငါးခြောက်တွေ သယ်နေကြလေဗျာ”

“အေး ဟုတ်သားပဲ၊ နင်က တစ်ခေါက်သွားကာနီးမှ တစ်ခါ ငွေဆိမ်းတာလေ၊ ငါတော့ နင့်ကိုပေးဖို့ ပိုက်ဆံကို သပ်သပ်ကိုဖယ်ထားတာ ဆိတ်ဖွားရဲ့”

“ဟာဗျာ၊ အဖိုးကလည်း ကျုပ်က ငါးပိဖိုး လာယူတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ တခြားပြောစရာရှိလို့ပါ၊ ငါးပိဖိုးက ကျုပ်သွားကာနီးမှ လိုက်သိမ်းမှာပါ၊ ထနောင်းကုန်းရွာသားတွေဆိုမှာ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ခါမှ ငါးပိဖိုး မဆုံးဖူးပါဘူးဗျာ”

“တခြားကိစ္စဆိုတာ ဘာတုံးဟဲ့ ဆိတ်ဖွားရဲ့”

အမေက ကိုဆိတ်ဖွားကို ထပ်မေးတယ်ဗျ။

“ဒီလို အရိုးရဲ့၊ ဟောဒီကောင်တာတေက ဒီရွာမှာ သာဓေးနာဓေးရှိရင် ရှေးဆုံးက တက်တက်ကြွကြွနဲ့ စေတနာပါပါလုပ်တဲ့ ကောင်လေးမို့လား၊ ပြီးတော့ ဘယ်ကိစ္စမဆို တာတေက လေ့လာစူးစမ်းတတ်တဲ့ကောင်ဗျ၊ ဒီတော့ ဒီတစ်ခေါက် ကျုပ် ဘိတ်ကိုသွားရင် တာတေကို ခေါ်သွားချင်တယ်ဗျ၊ ဗဟုသုတ တိုးတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ငွေလည်း နည်းနည်းလောက် ယူလာခဲ့ပေါ့၊ ကျုပ်နဲ့အတူတူ ငါးပိလေး၊ ငါးခြောက်ကလေးရောဝယ်ပြီး ဒီပြန်ရောက်တော့ ဒီအနီးအနားက ရွာတွေမှာ လိုက်ရောင်းလိုက်ရင်း နှစ်ရက် သုံးရက်ထက် ပိုမရောင်းရပါဘူးဗျာ၊ ဒီနားက ရွာတွေက တာတေဆိုရင် ဝယ်ပြီးသားပါ။ ကျုပ်က ဒီရွာတစ်ရွာပဲရောင်းတာလေ အရိုးရဲ့။ ဘေးရွာတွေ ရောင်းတာမှ မဟုတ်တာ။ အရောင်းအဝယ်သဘောလေးလည်း သိသွားတာပေါ့ဗျာ၊ ဒေသန္တရဗဟုသုတလည်း ရတာပေါ့”

ကိုဆိတ်ဖွားစကားဆုံးတော့ အမေက ကျုပ်အဘဗျက်မှာ ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်ဗျ။

အဘကတော့ ကျုပ်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးတော့မှ ပြောတယ်ဗျ။

“အေး ကောင်းသားပဲ ဆိတ်ဖွားရဲ့၊ ခါဆို မင်းညီကို မေးကြည့်လေ၊ သူလိုက်မယ်ဆိုရင် ခရီးစားရိတ်ရော၊ ကုန်အရင်းအတွက်ရော ဦးကြီးတို့ ပေးလိုက်မှာပါ”

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ တာတေ၊ မင်း လိုက်မှာလား”

ကိုကြီးဆိတ်ဖွားက ကျုပ်ကို လှမ်းမေးတယ်ဗျ။

“ကိုကြီးဆိတ်ဖွား သိတဲ့အတိုင်းပဲလေဗျာ၊ ကျုပ်က မရောက်

ဖူးတဲ့နေရာ၊ မလုပ်ဖူးတဲ့ကိစ္စတွေဆိုရင် အားကြီးစိတ်ဝင်စားတာဗျ၊ ဘိတ်ကိုသွားရင် ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား ကိုကြီးဆိတ်ဖွား”

“အေးပေါ့ကွ၊ ငါတို့ စက်လှေနဲ့ သွားရမှာပေါ့၊ ဒီကနေ ရန်ကုန်ကို သွားပြီးရင် စက်လှေစီးရမှာပေါ့ကွ၊ မင်း စက်လှေရော စီးရပါ့မလား တာတေရ”

“ဟာ ကိုကြီးဆိတ်ဖွားတောင် စီးရဲမှတော့ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ မစီးရဲမှာတဲ့ဗျာ”

“အေး ဒါဆိုရင် မင်းနဲ့ ငါနဲ့ အသေးစိတ် တိုင်ပင်ကြတာပေါ့ကွာ”

အဲဒီနေ့က ကိုကြီးဆိတ်ဖွားက မိုးချုပ်မှ ပြန်တာဗျ။ ကျုပ်လည်း ညကိုးနာရီလောက်ရောက်မှ ဆီကြိတ်လို့ ပြီးတာလေဗျာ။

အဲဒီည အိပ်ရာဝင်ကာနီးတော့ အဘက ပြောတယ်ဗျ။

“ဆိတ်ဖွားနဲ့ လိုက်သွား လူကလေး၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလို စွန့်စွန့်စားစား သွားလာ လုပ်ကိုင်မှ ယောက်ျားပီသတာကွ”

“ကိုညဏ်ရယ်၊ ရှင့်သားက မစွန့်စားမှာတော့ မပူနဲ့ တော်ဇေ၊ စွန့်စားလွန်းလို့ကို ခက်နေတာ”

“ဘာခက်စရာရှိတုံး ငွေစိန်ရယ်၊ ငါ့သား မွေးကတည်းက ရွှေတောင်ဦးဆရာတော်က ဇာတာဖွဲ့ကြည့်ပြီးသားဟဲ့၊ အင်မတန် ယောက်ျားပီသတဲ့လူဖြစ်မယ်လို့ ဟောလိုက်တာ နင်လည်း ကြားတာပဲလေ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ ကိုညဏ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က မွေထားရ

တဲ့ အမေတော့၊ စိတ်ထဲ မပူဘဲ ရှိပါ့မလား”

“စိတ်ချပါ အမေရာ၊ ကျုပ် ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ၊ ကျုပ်မှာလည်း ဗဟုသုတတွေ တော်တော်ရှိနေပါပြီဗျာ”

“အင်း ဒါတော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ”

ဒီတော့မှ အမေက ကျေနပ်သွားတာဗျ၊ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ အမေဆိုတာ သားသမီးကို အမြဲတမ်း ကလေးလို့ပဲ သတ်မှတ်တာ ကိုးဗျ”

ကိုဆိတ်ဖွားနဲ့ ကျုပ် ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်ကနေ စက်လှေကြီး စီးရတာဗျ။ ကျုပ်တို့စီးတဲ့ စက်လှေရဲ့နာမည်က ‘ဇေယျတု’ တဲ့ဗျ။ စက်လှေဝမ်းထဲမှာ ကုန်တွေကလည်း အပြည့်၊ အခရီးသယ်တွေကလည်း အပြည့်ဗျ။

“တာတေ မင်း ခေါင်းမူးသလား”

ပင်လယ်ထဲကို စက်လှေရောက်တော့ ကိုဆိတ်ဖွားက ကျုပ်ကိုမေးတယ်။

“မမူးဘူးဗျ”

“မင်းကတော့ကွာ တကယ့်ကောင်ပဲ၊ သူများတွေဆိုရင် ပထမဆုံးအခေါက်မှာ အော့အန်နေပြီကွ၊ ငါ တစ်ခါတုန်းက မီးလောင်ကုန်းက ကိုဆင်ပေါက်ကို ခေါ်သွားဖူးတယ်။ မပြောပါနဲ့ တော့ကွာ၊ ပင်လယ်ထဲကို စရောက်ကတည်းက ဖူးလိုက်၊ အန်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ကွာ၊ တစ်လမ်းလုံး လူမမာကြီးကို ဖြစ်နေတော့တာပေါ့၊ ငါ့မှာ သူ့ကို ရွာပြန်ရောက်အောင် မနည်းပြန်ခေါ်ခဲ့ရတာ”

“ကျုပ်တော့ အခုထိ မမူးသေးပါဘူးဗျာ”

“အေး အခုမမူးရင် နောက်လည်း ဘယ်တော့မှ မမူးတော့ဘူးကွ တာတေရ၊ မင်း ဒီဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းခံနိုင်တယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ”

ပင်လယ်ခရီးကို အခုမှ သွားဖူးတဲ့ ကျုပ်အတွက်တော့ ဖါဟာ တကယ့်စွန့်စားခန်းကြီးတစ်ခုပါပဲဗျာ၊ ဘာပဲဘက်ကိုပဲကြည့်ကြည့် ရေပြင်ကြီးက မျက်စိတစ်ဆုံးလေ။ ကြောက်တတ်တဲ့သူ ဆိုရင်တော့ တွေးလေ ကြောက်လေပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ ပင်လယ်ခရီးသွားကြတဲ့ လူတွေကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေရတာနဲ့ ကြောက်ဖို့ကိုတောင် သတိမရတော့ပါဘူးဗျာ။

တစ်လှေတည်းစီး၊ တစ်ခရီးတည်းသွားဆိုတာ ဒါကိုခေါ်တာပဲလို့ ကျုပ် တွေးနေတုန်းမှာပဲ...

“လူကလေးက ဘယ်ကတုံးကွ့”

စက်လှေလက်ရမ်းကိုကိုင်ပြီး ပင်လယ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေတဲ့ ကျုပ်ကို မေးလိုက်တဲ့သူကို ဖျတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ သျှောင်တစောင်းကြီးထုံးလို့ဗျ။ ပါးစပ်ထဲမှာလည်း ကွမ်းကြီးငုံလို့ပေါ့ဗျာ၊ ပုဆိုးက အပြာကွက်တုံးကြီးနဲ့ အပေါ်ကတော့ ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီအဖြူကို ဝတ်ထားတယ်။

“ကျုပ်က အညာကပါဗျာ”

“ဪ ဪ အညာဆိုတော့ ဘယ်အရပ်ကတုံးကွ့”

“မုံရွာဘက်ကဗျ၊ မုံရွာတော့ မရောက်ဘူး”

“အင်း အင်း ဒီလောက်ဆို မှန်းလို့ရပါပြီလေ၊ ဒါထက် အရင်က ဒီဘက်ကို ရောက်ဖူးသလား”

ကျုပ်က သျှောင်တစောင်းဘိုးတော်ရဲ့ အမေးကိုဖြေဖို့ လုပ်နေတုန်းမှာပဲ-

“သူ ဒီဘက်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးဗျ၊ ငဟုသုတရ အောင်ဆိုပြီး ကျုပ်ခေါ်လာတာ၊ ကျုပ်က ဘိတ်ဇာတိလေ၊ အညာ မှာ အိမ်ထောင်ကျလို့ ဟိုမှာနေတာဗျ”

“ဪ ဪ ဝါထက် နာမည်တွေကရော ဘယ်လိုတွေ ခေါ်ကြတဲ့ကွဲ့”

“ကျုပ်က ဆိတ် အဲ အဲ ကိုသိန်းပါ၊ ဟဲ ဟဲ အညာမှာက ကျုပ်ကို ဆိတ်ဖွားလို့ ခေါ်ကြတာဆိုတော့ ကျုပ်နာမည်အရင်းကို တောင် တစ်ခါ တစ်ခါ မေ့နေတာဗျို့”

“ဘယ်လိုပဲ ခေါ်ခေါ်ပါကွယ်၊ အမည်နာမဆိုတာ ခေါ်စရာ တစ်ခုပါပဲကွယ်၊ ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် မထူးပါဘူးလေ၊ ကိုဆိတ် အဲ အဲ ဘယ်သူ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကို ရွာကလူတွေခေါ်ကြသလို ဆိတ်ဖွား လို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“နို့ ဒီသူငယ်လေးကရော”

“သူ့နာမည်က တာတေလို့ ခေါ်တယ်ဗျ”

“ဪ တာတေတဲ့လား၊ အင်း အင်း မောင်တာတေက ကျုပ်တို့အရပ်ကို အလည်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကိုး၊ ကျုပ်နာမည်က စံမောင်လို့ခေါ်တယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ လှေပဲနင်းကြီးပေါ့ကွာ၊ လှေပဲ နင်းဆိုတာ ကျုပ်တို့ခေတ်ကတော့ ရွက်လှေကြီးတွေကိုး မောင်တာ တေရဲ့၊ ခုခေတ်လို စက်တပ်လှေတွေ ခေတ်မစားသေးဘူးလေကွယ်”

ဦးစံမောင်လို့ခေါ်တဲ့ ရွေးခေတ်က လှေပဲနင်းကြီးက စကားပြောရင်း ပင်လယ်ထဲကို လှမ်းမျှော်ကြည့်တယ်။ တစ်ခုခုကို သတိရနေတဲ့ပုံပဲဗျ။

“ဒီပင်လယ်ကြီးဟာ အဘ သွားလာနေကြ ပင်လယ်ကြီး ပေါ့နော်”

ကျုပ်က အဘဦးစံမောင်ကို မေးကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟုတ်တာပေါ့ မောင်တာတေရယ်၊ ဒီပင်လယ်ကြီးထဲမှာပဲ သွားရင်း လာရင်းနဲ့ လူလောကကြီးရဲ့ အထူးအဆန်းတွေကို ကြုံခဲ့ရ တာပေါ့ကွယ်”

“ဗျာ အထူးအဆန်းတွေ ဟုတ်လား အဘ”

တစ်ခုခုကို သတိရပြီး မျက်နှာမကောင်းသလို ဖြစ်နေတဲ့ အဘဦးစံမောင်က ကျုပ်ရဲ့အမေးကို ခေါင်းညိတ်ပြီးဖြေတယ်။

“ကျုပ်ဖြင့် အဲဒါမျိုးတွေ ကြားချင်လိုက်ပါဘိတော့ဗျာ”

“ဒီလိုကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့၊ ကျုပ်တို့ ဘိတ် ထားဝယ်ဘက် မှာက ကုန်ပစ္စည်းတွေ သယ်ဖို့နဲ့ လူတွေ သွားဖို့လာဖို့ဆိုတာ ဟိုး အရင်က လှေကြီးတွေပဲရှိတာလေကွယ်၊ ရွက်လှေကြီးတွေကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့၊ အဲဒီလှေကြီးတွေထဲမှာ ကုန်အပြည့်တင်ပြီး ရွက်စုံ ဖွင့်ပြီး သွားကြရတာပေါ့ကွာ၊ ဒီတုန်းက ‘ငွေပင်လယ်’ ဆိုတဲ့ လှေ ကြီးရဲ့ ပဲနင်းကြီးပေါ့ကွယ်၊ ပဲနင်းဆိုတာကိုတော့ ပြောပြီးပြီနော်၊ တက်မကိုင်တဲ့လူပေါ့ကွာ၊ လှေတစ်စီးလုံးမှာ သူ အခရာပဲကွ၊ လှိုင်းနဲ့ လေနဲ့တွေ့ရင် သူတော်မှဖြစ်တာ၊ သူ မတော်ရင် လှေမြုပ်ဖို့ပဲ ရှိ တာပေါ့”

“ဟာ ဒါဆိုရင် အဘတို့ခေတ်က ပင်လယ်ထဲမှာ လှေ
ခဏ ခဏ မြုပ်တတ်သလားဗျ”

“ခဏ ခဏတော့ မမြုပ်ပါဘူး မောင်တာတေ၊ တစ်ခါ
တစ်ရံတော့ ဖြစ်တတ်တာပေါ့၊ အင်မတန်မှ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်ကွယ်”

“ဪ ဝါဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့နော်”

“အေး ဒါပေမဲ့ ပင်လယ်ကြီးထဲမှာ ငါတို့ နားမလည်တဲ့
ကိစ္စတွေလည်း ရှိတယ်ကွဲ့၊ မောင်တာတေရဲ့”

“ဟင် ဘယ်လိုကိစ္စတွေတုံးဗျ”

“ပင်လယ်စုန်းလိုဟာမျိုးပေါ့ကွာ”

“ဗျာ ပင်လယ်စုန်း ဟုတ်လား အဘ၊ ဟင် ဒီပင်လယ်ကြီး
ထဲမှာ စုန်းမကြီးတွေ ရှိလို့လားဗျ”

ကျုပ်က တအံ့တသြန့်မေးတော့ ပဲနင်းကြီး ဦးစံမောင်က
ခေါင်းကလေးညိတ်ပြပြီး စက်လှေကြီးရဲ့ လက်ရမ်းပေါ်ကကျော်ပြီး
ကွမ်းတံတွေး ပစ်ကနဲ ထွေးလိုက်တယ်။

“အဲဒီလို စုန်းမကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွ တာတေရ၊
ပင်လယ်စုန်းဆိုတာ ပင်လယ်ထဲမှာ ဘယ်ကပေါ်လာမှန်း မသိတဲ့
မီးလုံးကြီးတွေကို ပြောတာကွ”

ကိုဆိတ်ဖွားက ပင်ပြီးပြောတာဗျ။

“ဪ ဒီလိုလားဗျ၊ ကိုကြီးဆိတ်ဖွားရဲ့”

“အေး ငါက ဘိတ်ဇာတိဆိုတော့ ဒါမျိုးတွေကို ငယ်ငယ်
ကတည်းက ကြားဖူးနေတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးတာ
တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်း ကျုပ်ကတော့ ကိုယ်တိုင်ကို မြင်ဖူး၊ ကြုံဖူးတာပါ
မောင်တာတေ၊ ကျုပ်ကို လှေပဲနင်းအလုပ်ကနေ ရာသက်ပန် ရပ်
တန့်သွားစေတာလည်း အဲဒီပင်လယ်စုန်းကြောင့်ပါပဲလေ။ ကျုပ်ဖြင့်
ဒီပင်လယ်ကြီးထဲကို အခုလို ရောက်လာတိုင်း အဲဒီအဖြစ်အပျက်
တွေကို မနေ့တစ်နေ့က ဖြစ်ခဲ့သလိုတို့ ခံစားနေရတုန်းပါကွာ”

“ဟင် ဘယ်လိုတွေများ ဖြစ်လို့တုံး အဘရဲ့”

ပဲနင်းကြီး အဘဦးစံမောင်က ပင်လယ်ကြီးကို ငေးပြီး
ကြည့်နေတယ်ဗျ။ ကျုပ်မေးတာကို ချက်ချင်းမပြေဘူး။ ခဏကြာမှ
ကျုပ်ဘက်ကို လှည့်မေးတယ်။

“မောင်တာတေ၊ တစ္ဆေသဘောဆိုတာ ကြားဖူးလား”

“ဟာ ကြားဖူးတာပေါ့ အဘရ၊ ပင်လယ်ကြီးထဲမှာ လူ
တစ်ယောက်မှ မပါဘဲ မျောနေတဲ့ သဘောကြီးတွေ မဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကို တစ္ဆေသဘောလို့
ခေါ်တာပေါ့၊ အဲဒီတစ္ဆေသဘောကြီးတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာတယ်ဆို
တာရော သိရဲ့လားကွဲ့”

“ဟာ ဒါတော့ မသိဘူး အဘရဲ့”

ကျုပ်နဲ့ အဘဦးစံမောင်တို့ ပြောနေတဲ့စကားတွေကို
ကိုဆိတ်ဖွားက စိတ်ဝင်တစားနဲ့ နားထောင်နေတာဗျ။

“နို့ မောင်ဆိတ်ဖွားရော တစ္ဆေသဘောအကြောင်း ကြား
ဖူးသလားကွဲ့”

အဘဦးစံမောင်က ကိုဆိတ်ဖွားကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။
ကိုဆိတ်ဖွားက ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းခါပြပြီး ပြောတယ်ဗျ။

“မကြားဖူးပါဘူး အဘရာ၊ တစ္ဆေသင်္ဘောတွေ ပင်လယ်ကြီးထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ ကြားဖူးတာပါ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်ပြောပြရတာမှပေါ့၊ ဒီလိုကွဲ့မောင်တာတွေရဲ့၊ စောစောကပြောတဲ့ ပင်လယ်စုန်းဆိုတာ အင်မတန်မှ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နာနာဘာဝတစ်မျိုးပဲကွဲ့”

“ဟင် ဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်ပါသကောကွယ်၊ ပင်လယ်စုန်းများ ရွက်တိုင်မှာ လာပြီးကပ်ပြီဆိုရင် ကျုပ်တို့လှေသမားတွေ သေမတတ်ကြောက်ကြတာပေါ့ကွယ်”

“နေပါဦး အဘရဲ့၊ အဘပြောတဲ့ ပင်လယ်စုန်းဆိုတဲ့ မီးလုံးကြီးတွေက အဘတို့ လှေကြီးတွေပေါ်ကို ဟက်လာတာလားဗျ”

“ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားမှာ လာကပ်တာကွဲ့၊ မောင်တာတွေရဲ့၊ စပြီးကပ်ကပ်လာချင်းကတော့ အရွယ်က ခပ်သေးသေးပဲ၊ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လောက်ပဲရှိတာ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြီးကြီးလာတာကွဲ့၊ ခြင်းလုံးအရွယ်ကနေ ဘောလုံးအရွယ်လောက်အထိ ရောက်လာတာ၊ ပင်လယ်စုန်း ကပ်ပြီဆိုတာနဲ့ လှေသားတွေက သံပုံးတွေတီးပြီး ခြောက်လှန့်ထုတ်ကြတယ်။ ပရိတ်တွေ၊ ဘုရားစာတွေ ရွတ်ကြဖတ်ကြပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ရင်း ပင်လယ်စုန်းမီးလုံးကြီးက ပင်လယ်ထဲကို ပျံထွက်သွားရောကွဲ့၊ အဲဒီလို ခြောက်လှန့်ထုတ်လို့မှ မရရင်တော့ သတိသာ ထားပေတော့ဟေ့”

“ဟင် ဘာဖြစ်တတ်လို့လဲ အဘရဲ့”

“လှေသမားတွေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သတိတွေ ပျောက်သွား

ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သတ်ကြပုတ်ကြတော့တာပေါ့ကွယ်”

“ဟာ ဟုတ်လား အဘ၊ အဲဒီလို သတ်ကြပုတ်ကြတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တုံးဗျ”

“ဘာဖြစ်ရမှာတုံး မောင်တာတေရယ်၊ တစ်ယောက်မကျန် သေကုန်တော့တာပေါ့ကွယ်၊ ဓားတွေနဲ့ ခုတ်ကြ၊ လှံတွေနဲ့ ထိုးကြဆိုတော့ မသေဘဲ ဘယ်ရှိပါ့မတုံး”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

ကျုပ်က အံ့ဩလွန်းလို့ ပါးစပ်က လွှတ်ကနဲ ပြောလိုက်မိပေါ့ဗျာ။

“စောစောက မောင်တာတေကို ကျုပ်မေးတဲ့ တစ္ဆေသင်္ဘောဆိုတာ ပင်လယ်ထဲမှာ ပင်လယ်စုန်းနဲ့ ကြုံခဲ့ကြတဲ့ သင်္ဘောတွေပေါ့ကွယ်၊ တစ်ယောက်မကျန် သေကုန်တော့ သင်္ဘောကြီးက ဆီကုန်တဲ့အထိ မောင်းသွားပြီး နောက်ဆုံးတော့ စက်ရပ်သွားတာပေါ့။ အဲဒီအခါကျတော့ ပင်လယ်ထဲမှာ ဒီအတိုင်း မျောပါနေတော့တာပေါ့လေ”

“ဪ တစ္ဆေသင်္ဘောဆိုတာ ခါကိုး၊ အဘနဲ့ တွေ့မှပဲ ဒါတွေ သိရတော့တာဗျ၊ ဗဟုသုတ တိုးလိုက်တာတော့ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ”

ပဲနင်းကြီး ဦးစံမောင်က သူ့ရဲ့ သျှောင်ထုံးကြီး လှုပ်သွားအောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့မှ-

“အခုပြောတာက ပင်လယ်ကြီးတွေထဲမှာ မျောနေတဲ့ တစ္ဆေသင်္ဘောကြီးတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာပဲကွဲ့၊ ကျုပ်

တိုက်တိုင် ကြုံခဲ့ရတဲ့ ပင်လယ်စုန်းအကြောင်းကို ပြောပြရဦးမယ် မောင်တာတေရေ”

“ဟာ ပြောပြစမ်းပါ အဘရာ၊ ကျုပ်က ဒါမျိုးဆို လွတ်စိတ် ဝင်စားတာဗျ”

အဘဦးစံမောင်က သူ့ရဲ့ကွမ်းယာဘူးထဲက ကွမ်းယာ တစ်ယာကို ထုတ်ပြီး ပါးစပ်ထဲကို ထိုးထည့်လိုက်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းကလေးကိုညိတ်လိုက်ပြီး ပြောတယ်။

“ဖြစ်ခဲ့တာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဖြစ်အပျက် တွေဟာ ကျုပ်အတွက် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တဲ့ အဖြစ်တွေပေါ့ ကွယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့လှေက ထားဝယ်က ထွက်လာတာ၊ လှေထဲမှာ ကုန်တွေအပြည့်နဲ့ပေါ့ကွယ်၊ ဒီတုန်းကတော့ ကုန်ပို့သက် သက်ပါပဲ၊ ခရီးတွေဘာတွေ မပါပါဘူး”

“အဘတို့လှေက ရွက်လှေပဲလား အဘ”

“အို ရွက်လှေပေါ့ မောင်တာတေရေ၊ ဒီတုန်းက လှေတွေ ဟာ ရွက်လှေတွေချည်းပါပဲ”

ကိုဆိတ်ဖွားက မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်ပြီး တစ်ခုခုကို စဉ်း စားနေတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကတော့ အဘစံမောင်ပြောတဲ့အကြောင်းကို လွတ်စိတ်ဝင်စားနေတာဗျို့။

“နေပါဦး အဘရဲ့၊ ကျုပ် ဆယ်နှစ်သားလောက်က ကျုပ်တို့ ဘိတ်မှာ ကြားခဲ့ဖူးတယ်၊ လှေတစ်စင်းလုံးကလူတွေ ပျောက်သွားလို့ ဆိုတာ”

“အေး အဲဒါပေါ့ မောင်ဆိတ်ဖွားရဲ့၊ အဲဒါ ကျုပ်တို့လှေပေါ့။

ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေတာ၊ ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံး ပျောက်သွားတယ်”

“နေပါဦး အဘရဲ့၊ ဒီတုန်းက ကျုပ်ကြားတာက ကျန်နေတဲ့ ပဲနင်းကြီးကလည်း သွက်သွက်လည်အောင် ရူးနေတယ်ဆို”

ကိုဆိတ်ဖွားက အဘဦးစံမောင်ကို တအံ့တဩနဲ့ မေးတယ် ဗျ။ အဘစံမောင်ကလည်း နေလုံးကြီးဝင်နေတဲ့ ပင်လယ်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်းကပြောတယ်။

“ဟုတ်ပါ့ မောင်ဆိတ်ဖွားရယ်၊ မင်းကြားခဲ့တာတွေက အမှန်တွေပဲဟေ့၊ အဲဒီ မင်းပြောတဲ့ သွက်သွက်လည်အောင် ရူးသွား တဲ့ ပဲနင်းကြီးဆိုတာ တခြားသူ ဟုတ်ရိုးလားကိယ်၊ ကျုပ်လေ မောင်ဆိတ်ဖွားရဲ့”

“ဗျာ”

ဒီတစ်ခါ အံ့ဩသွားတာက ကျုပ်ဗျ၊ ကျုပ် အံ့ဩလွန်းလို့ အဘဦးစံမောင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဒီတုန်းက ကျုပ်ရူးသွား နှစ်နှစ်လောက်ကို ကြာတာကွဲ့၊ သွက်သွက်လည်အောင်ကို ရူးတော့တာ၊ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ကျုပ် ရှေ့မှာဖြစ်သွားတဲ့ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးကိုမြင်ပြီး အရမ်းကို အကြောက်လွန်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့”

“နို့ အဘ ဘယ်လိုပြန်ကောင်းသွားတာတုံးဗျ”

ကျုပ်က သိချင်စိတ်က မနေနိုင်တော့ဘူးဗျို့။

“ဇူးသွားပြီး နှစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ ကျုပ်နေတဲ့ရွာ ကလေးကို မွန်ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ကြွလာတယ်၊ အဲဒီဆရာ

တော်ကြီးက ဆေးကုပေးလို့ ပြန်ကောင်းသွားတာလေ”

“ပြန်ကောင်းသွားတော့ အဘ အားလုံးကို မှတ်မိသေးသားဗျ”

ကျုပ်ရဲ့အမေးကို ပဲနင်းကြီး ဦးစံမောင်က သျှောင်ထုံးကြီး လှုပ်သွားအောင် ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“မှတ်မိပါပြီလား မောင်တာတေရယ်၊ အဲဒီနေ့က မနက် အစောကြီးထပြီး ကျုပ်တို့လေ့ကို ရွက်လွှင့်ခဲ့တာ၊ တစ်နေ့လုံး အဆင် ကိုပြေနေတာပါကွယ်၊ အဲဒီည ဆယ်နာရီ၊ ဆယ်တစ်နာရီလောက် ရောက်တော့ ကျုပ်တို့လေ့ကြီးဟာ မှောင်မည်းနေတဲ့ ပင်လယ်ကြီး ထဲမှာပေါ့၊ ဒါကလည်း ကျုပ်တို့ သွားနေကျခရီးပဲလေ၊ အဲဒီအချိန် မှာ ကြုံနေကျမဟုတ်တာတစ်ခု ကျုပ်တို့ ကြုံလိုက်ကြတယ်”

“ဟာ ဟိုမှာဗျို၊ ဟိုမှာ”

ငြူးလို့ခေါ်တဲ့ လှေသားတစ်ယောက်က အလန်တကြား ထအော်တဲ့အသံကို ကျုပ် ခင်ပုတ်ပေါ်ကနေ ကြားလိုက်ရတယ်။ ခင်ပုတ်ဆိုတာက ပဲနင်းကြီးထိုင်ပြီး တက်မကိုင်တဲ့ တက်မစင်ကို ခေါ်တာပေါ့။

“ဟဲ့ကောင် ငြူး၊ ဘာတွေ့လို့ အော်တာတုံးကွ”

သာညိုလို့ခေါ်တဲ့ လှေသားက ငြူးကို မေးလိုက်တာ။

“ကိုသာညို ဟိုမှာဗျ၊ ရွက်တိုင်ထိပ်မှာ မီးလောင်နေတယ်”

“ဘာကွ ငြူး၊ ရွက်တိုင်ထိပ်မှာ မီးလောင်တယ်၊ ပေါက် ကရ တော်တော်ပြောတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဘယ်မှာတုံး”

သာညိုက ငြူးပြတဲ့နေရာကို ကြည့်လိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့။

“ဟာ အကျိုးတော့နည်းပေါ့ ငြူးရေ”

“ဗျာ ဘာဖြစ်လို့တုံး ကိုသာညို၊ ဒါ မီးလောင်နေတာ ဟုတ် တယ်မို့လားဗျ”

သာညိုက ပင်လယ်ထဲမှာ တော်တော်ငယ်ငယ်ကတည်း က လှေလိုက်နေတဲ့ကောင်ဗျ၊ ဗဟုသုတလည်း တော်တော်စုံနေပြီ။

“ဘယ်ကလာ မီးလောင်မှာတုံး ငြူးရာ၊ ဒါ ပင်လယ်စုန်း ကပ်နေတာကွ”

“ဘာဗျ၊ ပင်လယ်စုန်း ဟုတ်လား”

ငြူးက လှေလိုက်တာ ဒါပါနဲ့မှ သုံးခေါက်လား ရှိသေး တာ၊ ပင်လယ်အကြောင်းတွေကို ဘာမှသိပ်သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သာညို အော်ပြောတဲ့အသံကို ခင်ပုတ်စင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး တက်မ ကိုင်နေတဲ့ ကျုပ်နားထဲကို တန်းဝင်လာတာ။ ကျုပ်လည်း ရွက်တိုင် ထိပ်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ လေတိုက်ထဲမှာ တဖျတ်ဖျတ် လွင့်နေတဲ့ ကုက္ကလူးရဲ့အပေါ်မှာဗျ။ ကုက္ကလူးဆိုတာ လေတိုက်တဲ့ဘက်ကို သိ အောင် တပ်ထားတဲ့ အလံပေါ့ကွာ၊ အဲဒီအလံရဲ့အပေါ်မှာ ရွက်တိုင် ရဲ့ထိပ်တည့်တည့်မှာ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံး အရွယ်လောက်ရှိ တဲ့ နီနီအလုံးကလေးကို ကျုပ် လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။

“ဟာ ဒုက္ခတော့ရောက်ပြီ”

လို့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ပြောလိုက်မိတယ်။ ဒါ ပင်လယ်စုန်းပဲ။

တော ကျပ်ကြည့်နေရင်းကကို ကြီးလာတာ။ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် လုံးအရွယ်ကနေ ခြင်းလုံးအရွယ်၊ ခြင်းလုံးအရွယ်ကနေ ဘောလုံး အရွယ်၊ ဘောလုံးအရွယ်ကနေ သပိတ်လုံးလောက် ရှိလာရောဟေ့။

လေ့ထဲမှာလည်း ဆူညံ ဆူညံတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ကျုပ်တို့ လေ့မှာက ပဲ့နင်းပါ ဆယ်ယောက်ပါတယ်။ လေ့သားချည်းကို ရှစ်ယောက်ရှိတယ်။ လေ့သူကြီးရယ်၊ ကျုပ်ရယ်ဆိုရင် ဆယ်ယောက် ပေါ့။

သာညိုက အခန်းထဲမှာ စာရင်းတွေလုပ်နေတဲ့ သူကြီးကို ပြေးပြောပြီး ခေါ်လာတယ်။ သာညို အော်ကျယ် အော်ကျယ်နဲ့ ပြောတဲ့အသံကို ကျန်တဲ့လေ့သားတွေ ကြားသွားပြီး အားလုံးထွက် လာကြတယ်။ ပြီးတော့ ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားကို မော့ကြည့်နေကြတာ ပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာတင် ကျုပ်တို့အထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံး လေ့သူကြီး က...

“ဟာ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါ ပင်လယ်စုန်းပဲကွ၊ ကဲ အားလုံး ငါပြောတာကို နားထောင်ကြ၊ ပါးစပ်က ဘုရားစာရွတ်ကြ၊ ပြီးတော့ သံပုံးတီးကြ၊ သူဟာသူ ခွာသွားလိမ့်မယ်၊ မကြောက်ကြနဲ့၊ ကဲ ကဲ သံပုံးတွေ သွားယူခဲ”

“ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ခုန်း၊ ခုန်း၊ ခုန်း”

လေ့သားတွေက သံပုံးတွေ စပြီးတီးကြတာပေါ့ကွာ။ ပါးစပ်ကလည်း ကိုယ်ရတဲ့ ဘုရားစာတွေ ရွတ်ကြတာပေါ့။ တစ်ချို့ ကလည်း ဂုဏ်တော်ရွတ်တယ်၊ တစ်ချို့ကတော့ ပရိတ်တွေ ရွတ် တယ်။ ရွတ်တာကလည်း တစ်ခုတည်းကို တစ်ပြိုင်တည်းရွတ်တာ

မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ရတာ ကိုယ်ရွတ်တာဆိုတော့ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပေါ့ကွာ။ သံပုံးတွေကိုလည်း တဘုန်းဘုန်းတီးကြ၊ ပါးစပ်ကလည်း ရွတ်ကြနဲ့ လေ့ထဲမှာဆိုတာ ဆူညံနေတော့တာပေါ့။ ကျုပ်လည်း ကျုပ်ငယ်ငယ်တည်းက ကျုပ်အဖေ သင်ပေးထားတဲ့ ပြည်တော်ပြန် ဂါထာကို ရွတ်နေတာပေါ့။ ဘယ်လောက်ပဲရွတ်ရွတ်၊ ဘယ်လောက် ပဲ သံပုံးတွေတီးတီး ရွက်တိုင်မှာ စွဲနေတဲ့ ပင်လယ်စုန်းက မခွာဘူး ကွ၊ အရွယ်က သပိတ်နှစ်လုံးစာလောက် ရှိနေပြီ။

“အားလုံးသတိထားကြဟေ့၊ သတိမလွတ်စေနဲ့၊ မင်းတို့ စိတ်တွေ လွတ်သွားရင် အန္တရာယ်တွေ ကြုံလိမ့်မယ်၊ ဘုရားစာကို သာ မပြတ်ရွတ်နေကြ”

သူကြီးကလည်း သတိပေးနေတယ်။ ဘုရားစာရွတ်ပေ မယ့်လည်း အားလုံးက ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာတော့ ဘုရားစာ ကို ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာတွေ ရွတ်နေကြတော့တာပေါ့ကွာ၊ ကျုပ်ကတော့-

“ဪနမော ဣတိပိ ဝိတဋ္ဌတ်တရံနဲ့ စတဲ့ ပြည်တော် ပြန်ဂါထာကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ရွတ်လာတာဆိုတော့ အမှား အယွင်း မရှိဘူးကွ”

“ဟာ နိမ့်ဆင်းလာပြီဟေ့၊ ဟော ဟော ရွက်တိုင်အလယ် ကို ရောက်လာပြီ၊ လက်နက်တွေ ယူကြဟေ့”

“ဟေ့ကောင်တွေ လက်နက်မယူနဲ့၊ မယူကြနဲ့”

သူကြီးက လက်နက်မကိုင်ဖို့ အော်ပြောပေမယ့် မရတော့ ဘူးကွ၊ လေ့သားတွေက ဓားတွေ လှံတွေဆွဲပြီး ထွက်လာကြတယ်။

“ဟာ ဒီကောင်တွေတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ”

လှေသူကြီးရဲ့ ညည်းညူတဲ့အသံကို နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရတာဗျ။ ဓားတွေ လှံတွေ ကိုင်ထားတဲ့ လှေသားရှစ်ယောက်က လှေသူကြီးကို ပြိုင်တူ ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။

“ဟေ့ကောင် သာညို၊ ငပြု၊ ဟိုကောင် ထွန်းဆောင် သတိထားကြစမ်း”

“သေပေတော့ကွာ၊ ကဲကွာ ကဲကွာ”

ဟာ သွားပြီ။ ဒီကောင်တွေ လူစိတ်ပျောက်သွားပြီ။ လှေသူကြီးကို ဝိုင်းပြီးခတ်ထစ်ကုန်ကြပြီ။ ကျုပ်မျက်စိရှေ့မှာတင် သူကြီးဟာ ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြား ဖြစ်သွားတယ်။ သွေးတွေဆိုတာလည်း မြင်လို့ကို မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ဟာ လုပ်ကြပြန်ပြီဗျို့။ ကျုပ်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ထွန်းဆောင် ဆိုတဲ့ အကောင်ကို ဝိုင်းခတ်ကြပြန်ပြီ။ အားလုံး လူစိတ်ပျောက်ပြီး ရူးနမ်းသွားကြတာ ထင်ပါရဲ့။

“ဟီး ဟီး ခုတ်ကွာ၊ ခုတ်ကွာ”

အော်ဟစ်နေတဲ့ အသံကြီးတွေကလည်း တကယ့်ကို ကြောက်စရာကြီးပါကွာ။ ကျုပ်ဖြင့် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီလိုအသံမျိုးကို မကြားဖူးပါဘူး။ ကျုပ်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့တာ။ ရေထဲကိုပဲ ခုန်ချလိုက်ရမှာလား စဉ်းစားလို့ကို မရတော့တာ။

“ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး သတ်ကွာ၊ သတ်၊ သတ်”

ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခုတ်နေကြတော့တာဟေ့။ ကျုပ် အဲဒီအချိန်မှာ ပင်လယ်စုန်းမီးလုံးကြီးကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ မီးလုံးကြီးက တရွေ့ရွေ့နဲ့ ရွက်တိုင်ထိပ်ကို ပြန်တက်သွား

တယ်။ ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အော်ဟစ်ပြီး ခုတ်နေလိုက်ကြတာ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီမြင်ကွင်းမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးပါတယ်။

“ခုတ်ကွာ၊ ခုတ်စမ်း၊ ကဲကွာ၊ ကဲကွာ”

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အော်ဟစ်တဲ့အသံတွေ ပျောက်သွားပြီ။ ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ သာညိုတစ်ယောက်ပဲ ဓားကြီးကိုင်ပြီး ကျန်နေတာပါလား။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေတော့ တစ်ယောက်မှ မလှုပ်တော့ဘူး။ သာညိုလည်း တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေချင်းချင်းနီနေတာဟေ့။ ဒီကောင် ကျုပ်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ ပြည်တော်ပြန်ဂါထာကိုပဲ ဖိရွတ်နေရတော့တာပေါ့ကွာ။ ဒီကောင် နောက်ကို လှည့်ပြီး ကျုပ်ဘက်ကို လျှောက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူးပေါ့။ ကျုပ်ဘေးမှာ ထိုးထားတဲ့ တက်မချင်တုတ်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်တယ်။ တက်မချင်ဆိုတာက တက်မကိုင်တဲ့ တုတ်ချောင်းကို ခေါ်တာ။ အဲဒါက မကြာ မကြာ ကျိုးတတ်တော့ အပိုတွေလုပ်ထားရတယ်။ အဲဒီတက်မချင်ကို ကိုင်ပြီး ကျုပ်အဆင်သင့် လုပ်ထားလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ သာညိုက ခြေလှမ်းလေးလှမ်းလောက်လှမ်းပြီး ခွေလံကျသွားတယ်။ ခဏကြာတော့ ဒီကောင်လည်း ငြိမ်သွားတော့တာပါပဲ။ ဒီမှာတင် လှေတစ်စင်းလုံးမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တာပေါ့။ ပင်လယ်စုန်း ရွက်တိုင်ထိပ်ကနေ နိမ့်ဆင်းလာတယ်။ ဟာ ဘုရား ဘုရား ပင်လယ်စုန်းမီးလုံးတွေ ရေထဲကနေ ပေါ်လာတာဗျို့။ ဖွားကနဲ ဖွားကနဲနေတာပဲဗျာ။ တစ်လုံး၊ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး၊ ဟာ မနည်းပါလား။ အားလုံး ဆယ်လုံးလောက်ရှိမယ်ဟေ့။

အရွယ်က သပိတ်နှစ်လုံးစာလောက်ရှိမယ်။ မီးလုံးကြီးတွေ လှေပေါ်မှာ ဝဲနေကြတာ။ ကျုပ်လည်း ပြည်တော်ပြန်ဂါထာကိုပဲ ဖိရွတ်ရတော့တာပေါ့။

ဟာ ရွက်တိုင်ထိပ်က မီးလုံးကြီးရော တခြားမီးလုံးကြီးတွေရော လှေထဲမှာ ဝဲယုံနေကြတယ်။ လဲကျနေတဲ့ အလောင်းတွေအနားကို နိမ့်နိမ့်လေး ယုံပြီးဆင်းသွားကြတယ်။ ဟာ အလောင်းတွေပျောက်သွားပြီ။ ဘယ်ရောက်သွားတာပါလိမ့်။ ဟာ မီးလုံးကြီးတွေလည်း ရေထဲဝင်သွားပြီ။ ဘုရား ဘုရား အလောင်းတွေကို စားပစ်လိုက်တာလား။ ယူသွားတာလား။ ကျုပ် ဘာကိုမှ မမြင်လိုက်ရဘူး။ ဟင် ရွက်တိုင်ထိပ်မှာ ပထမဆုံး လာစွဲတဲ့ မီးလုံးကြီးက လှေထဲမှာ ကျန်နေတယ်။ လှေကြီးချည်တဲ့ ဘုံလုံတိုင်အပေါ်မှာ စွဲနေတယ်။ ဟာ လာပြီ၊ လာပြီ၊ ကျုပ်ဆီကို ယုံလာနေပြီ။ ကျုပ်လည်း ပါးစပ်က ပြည်တော်ပြန်ဂါထာကိုရွတ်ရင်း လက်တစ်ဖက်ကလည်း တက်မချင်တုတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်မိတယ်။ ဟော ရပ်သွားပြီဟေ့။ ပင်လယ်စုန်းမီးလုံးကြီးက ရွှေ့ကို ဆက်တိုက်မလာဘဲ ရပ်သွားတယ်။ ဟော သွားပြီ၊ သွားပြီ။

နောက်ဆုံးကျန်နေတဲ့ မီးလုံးကြီးလည်း လှေထဲကနေ ယုံထွက်သွားပြီး ရေထဲငုပ်ဝင်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ကနဲဖြစ်ပြီး ခင်ပုတ်စင်ပေါ်မှာတင် လဲကျသွားတယ်။

“ဟေ့ကောင် စံမောင်၊ စံမောင်၊ မင်း သတိရပြီလား”

လူတွေ ဝိုင်းခေါ်တဲ့အသံကို ကျုပ်ကြားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်နေမှန်း ကျုပ် မသိဘူး။ ကျုပ် သတိရလာတော့

တခြားလှေကြီးတစ်စင်းပေါ်ကို ရောက်နေတယ်။ ကျုပ်ကို ဝိုင်းအံ့ပြီး ခေါ်နေတဲ့လူတွေက ကျုပ်ကို တရင်းတနှိုး ပြောဆိုမေးမြန်းနေကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က သူတို့ကို တစ်ယောက်မှ မသိဘူး။

“စံမောင်၊ စံမောင် မင်း သတိရပြီလား”

စံမောင်ဆိုတာ ဘယ်သူတုံး၊ ကျုပ်ကကော ဘယ်သူတုံး၊ ဒီလှေကြီးပေါ်ကို ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ရောက်နေတာတုံး၊ ကျုပ်ဘာကိုမှ မသိတော့တာ၊ နောက်ဆုံး ကျုပ်ကြားလိုက်ရတာကတော့-

“သွားပြီ၊ စံမောင် ရူးသွားပြီ၊ သွက်သွက်လည်အောင်ကို ရူးသွားတာ၊ မင်းတို့ သူ့ကို မေးလို့လည်း ဘာမှသိမှာမဟုတ်ဘူး” ဒီစကားက ကျုပ် နောက်ဆုံးကြားခဲ့ရတဲ့ စကားပါပဲ။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အဘရာ၊ အခုလို ပြန်ကောင်းလာလို့ တော်တော့တာပေါ့ဗျာ”

ကျုပ်နဲ့ ကိုဆိတ်ဖွားက ပဲ့နင်းကြီး အဘဦးစံမောင်ကို သနားပြီး ကြည့်မိကြတယ်။

“အေး စောစောက ပြောသလိုပေါ့ကွာ၊ နှစ်နှစ်လောက် ကြာတော့မှ မွန်ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ဆေးကုပေးလို့ ပြန်ကောင်းသွားခဲ့တာ”

အဲဒီညက အိပ်ချိန်ကျလို့သာ အိပ်ခဲ့ရတာ။ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ အဘဦးစံမောင်ပြောတဲ့ ပင်လယ်စုန်း ဆိုတာကိုပဲ မြင်ယောင်နေတော့တာဗျ။ နောက်တော့ ကျုပ် အိပ်ပျော်သွားတယ်။

“တာတေ ထစမ်း၊ ဟေ့ကောင် တာတေ”

ကိုဆိတ်ဖွားက ကျုပ်ကို လှုပ်နှိုးနေတာဗျ။ ကျုပ် အိပ်ပျော်

ကဝေယျ

၆၀

ကာစဆိုတော့ ချက်ချင်းမနိုးဘူး။ အိပ်မက်လိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်နေတာ။

“တာတေ တာတေ”

“ဗျာ ကိုဆိတ်ဖွား၊ ဘာတုံး”

ကျုပ် နိုးသွားပြီ။ အိပ်နေရာကနေ ငေါက်ကနဲ ထထိုင် လိုက်တယ်။

“တာတေရေ၊ ဒီစက်လှေတော့ ဒုက္ခကြုံပြီဟေ့”

“ဟင် ဘာဖြစ်သွားတုံး၊ ကျောက်ဆောင်တိုက်မိတာလား”

“ဟာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ညနေက အဘဦးစံမောင်ပြောတဲ့ ပင်လယ်စုန်းဆိုတာ ကပ်နေတယ်ကွ”

“ဗျာ ဟုတ်လို့လား ကိုဆိတ်ဖွားရဲ့၊ အချက်ပြမီး ထွန်းထား တာရှိမှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး တာတေ၊ ပင်လယ်စုန်း ကပ်နေတာတဲ့၊ အခု မင်းကို အဘဦးစံမောင်ကိုယ်တိုင် နှိုးခိုင်းလိုက်တာ”

“ဟင် ဟုတ်လားဗျ၊ ဘယ်မှာကပ်နေတာတုံး”

“အလံတိုင် ထိပ်ဖျားမှာ ကပ်နေတာကွ၊ တာတေရ”

ကျုပ် ချက်ချင်းထပြီး ကိုဆိတ်ဖွားနောက်က လိုက်ခဲ့တယ်။ ခရီးသည်တွေကတော့ ဘာမှမသိဘူးဗျ။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပဲ အိပ်နေကြတယ်။ စက်လှေသားတွေကတော့ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်ဖြစ်နေကြပြီ။ အလံတိုင်ထိပ်ဖျားကို ကျုပ်မော့ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ”

အနီရောင်လင်းနေတဲ့ အလုံးတစ်လုံးဗျ။ အရွယ်ကတော့ သပိတ်လုံးသာသာလောက် ရှိမယ်။ ကျုပ် အဘဦးစံမောင်အနားကို

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

၆၁

တာတေ

ရောက်၊ အဘဦးစံမောင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေတာဗျ။

“အဘ ဒါ ပင်လယ်စုန်း ဟုတ်သလားဗျ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ မောင်တာတေရာ၊ ညနေကတင် မင်း တို့ကို ကျုပ် ပြောပြနေသေးတာ၊ တိုက်တိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကွာ၊ ဒီခေတ်ထဲ မှာ ဒီလိုဟာတွေ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်ထားတာကွ”

“ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်နိုင်တုံး အဘ”

ကျုပ်က အဘဦးစံမောင်ကို မေးလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ညနေကပဲ မင်းနဲ့ မောင်ဆိတ် ဖွားကို ကျုပ် ပြောပြခဲ့ပြီးပြီပဲ”

ကျုပ်တို့ အဘဦးစံမောင်နဲ့ စကားပြောနေတုန်းမှာပဲ စက် လှေသားတစ်ယောက် ထိုးဝါးတစ်ချောင်းကိုင်ပြီး စက်လှေခေါင်မိုး ပေါ်ကို တက်သွားတယ်ဗျ။ အပေါ်ကိုရောက်တော့ အလံတိုင်ထိပ် မှာ ကပ်နေတဲ့ ပင်လယ်စုန်း မီးလုံးကြီးကို သူလက်ထဲက ဝါးလုံးနဲ့ လှမ်းထိုးတယ်။

“ဖြောင်း ဝုန်း”

ဟာ မြန်လိုက်တာဗျ။ ‘ဖြောင်း’ ဆိုပြီး ထိုးဝါးကျိုးသွား တယ်။ ပြီးတော့ ထိုးဝါးမှာ မီးတွေထတောက်တယ်။ ပင်လယ်စုန်း ကို တက်ထိုးတဲ့ စက်လှေသား ‘ဘုန်း’ကနဲ့ လဲကျပြီး ခေါင်းမိုးပေါ်က နေ လိမ့်ကျလာတယ်။ အောက်က စက်လှေသမားတွေက ဝိုင်းပွေ့ ထားလိုက်ကြလို့သာ သက်သာရာ ရသွားတယ်လို့ ကျုပ်က တွေး လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ထင်သလို မဟုတ်ဘူးဗျ။

“မောင်တင် ဟေ့ကောင် မောင်တင်၊ ဟာ ဒီကောင် သက်

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

မေ့နေတာကွ"

"ဟေ့ကောင်တွေ ပြစမ်း၊ ပြစမ်း"

စက်လှေသားကြီးတစ်ယောက်က အမိုးပေါ်က ပြုတ်ကျလာတဲ့ လူကို စမ်းကြည့်နေတယ်။

"ဟေ့ကောင်တွေ ဒီကောင် အသက်မရှိတော့ဘူးကွ"

"ဗျာ"

စက်လှေသားတွေရဲ့ အံ့ဩတဲ့အသံတွေ ပေါ်လာတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း အရမ်းအံ့ဩသွားကြတာပါပဲဗျာ။ ပင်လယ်စုန်းဆိုတာ မီးလုံးကြီးတစ်လုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ထိုးဝါးနဲ့ တက်ထိုးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ကနဲ သတ်ပစ်လိုက်တာ ကျုပ်မျက်စိရှေ့မှာပဲလေ။ ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲလို့ တွေးနေတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီစက်လှေမှာပါတဲ့လူတွေအားလုံး ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ။

အဘစ်မောင်လည်း မျက်နှာတော်တော်ပျက်နေပြီဗျာ။

"ကဲ ဟေ့လူတွေ ကျုပ်ကို မှိန်းတစ်ချောင်း ပေးကြပါဗျာ။ ခင်ဗျားတို့စက်လှေမှာ ပါတယ်မို့လား"

စက်လှေသားတွေက ကျုပ်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ပြီးတော့မှ-

"အေး မှိန်းကတော့ တစ်ချောင်းမကဘူး၊ ဆယ်ချောင်းလောက်ကို ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့လူ သေသွားတာ မင်းမြင်တယ် မဟုတ်လား ကောင်လေး၊ မိုက်ရွေးရဲ မလုပ်နဲ့"

စက်လှေသားကြီးက ကျုပ်ကိုပြောတော့ ကျုပ်က စိတ်တိုလာရောဗျို့။

"ဒီမှာ ဟေ့လူ၊ ကျုပ် အားလုံးမြင်တယ်၊ မိုက်ရွေးရဲလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ပိုင်လို့ ကျုပ်လုပ်မှာ၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဒုက္ခမဖြစ်ချင်ရင် မှိန်းတစ်ချောင်း မြန်မြန်သွားယူခဲ"

ကျုပ်က ခပ်တင်းတင်းပြောတော့မှ သူ့လူတစ်ယောက်ကို လှည့်ပြောတယ်။

"ဟေ့ကောင် စံမြ၊ ငါမှိန်းသွားယူပေးလိုက်စမ်းကွာ"

ကျုပ်မှာ ကိုယ်နဲ့မကွာ အမြဲဆောင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းနှစ်မျိုး ရှိတယ်။ မျက်ကွင်းဆေးတောင့်နဲ့ သစ်စုန်းဆေးတော်ကြီးလေဗျာ။ ပြီးတော့ ရွှေမှတ်တင်တဲ့ မှတ်ကျောက်ပြားကလေးတစ်ချပ်လည်း ပါတယ်ဗျာ။ ဆေးသွေးဖို့ ယူထားတာလေ။

ကျုပ်လည်း မျက်ကွင်းဆေးကိုထုတ်ပြီး သွေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့မျက်စိတွေကို ကွင်းလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ သစ်စုန်းဆေးတော်ကို မှတ်ကျောက်ပြားပေါ်မှာသွေးပြီး စံမြ ဆိုတဲ့လူယူလာတဲ့ သုံးခွမှိန်းရဲ့ သံချွန်သုံးချောင်းပေါ်မှာ သုတ်လိမ်းလိုက်တယ်။

သစ်စုန်းဆေးတော်ကို ဘယ်လိုနာနာဘာဝမှ မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် အတတ်သိပြီးသားလေဗျာ။ ဆေးတော်တွေကို ကျကျနန ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီးတော့ ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကြိုက်လိုက်တယ်။

"ကောင်လေး သတိထား"

စက်လှေသားကြီးက ကျုပ်ကို စိတ်မချသလို ကြည့်ပြီးပြောတယ်။ အဘဦးစံမောင်ကလည်း ပြောတယ်ဗျာ။

"မောင်တာတေ သတိထားဟေ့၊ ကျုပ် ဒီကနေ ပြည်တော်"

ပြန်ဂါထာ ရွတ်ပေးထားမယ်”

“ဟေ့ကောင် တာတေ ဖြစ်ပါမလား”

ကိုဆိတ်ဖွားကလည်း အသံတွေတုန်ပြီး ပြောတယ်။

“ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ ကိုကြီးဆိတ်ဖွား၊ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးကို ရှင်းမပစ်ရင် စက်လှေတစ်စင်းလုံး ဒုက္ခရောက်တော့မှာဗျ။ ကဲ လှေကားက ဘယ်မှာတုံး”

စက်လှေသားကြီးက ကျုပ်ကို အမိုးပေါ်တက်တဲ့ လှေကား လိုက်ပြတယ်။ ကျုပ် ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ အမိုးပေါ်ကို တက်လာခဲ့ တယ်။ အမိုးပေါ်ရောက်တော့ တရူးတူးတိုက်နေတဲ့ ပင်လယ်လေထဲ မှာ လဲကျမသွားအောင် မနည်းကိုထိန်းပြီး ရပ်နေရတာဗျ။ အလံ တိုင်ထိပ်ဖျားက မီးလုံးကြီးကို မျက်ကွင်းဆေးကွင်းထားတဲ့ မျက်လုံး တွေနဲ့ ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟာ ဘာကောင်ကြီးတုံး”

လို့ ကျုပ်ပါးစပ်က လန့်အော်မိတဲ့အထိပဲဗျို့။ အလံတိုင် ထိပ်ဖျားမှာ ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေတာဗျ။ မည်းမည်းလုံးလုံး အကောင်ကြီးဗျို့။ မျက်လုံးကြီးတွေက လင်ကွင်းဝိုင်းလောက်ရှိ တယ်။ ပါးစပ်ကြီးက နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူး။ အစွယ်ကြီးတွေဆို တာ ဖွေးနေတာပဲဗျ။ ကိုယ်ကတော့ ငါးလို ပြောင်ချောနေတာဗျ။ ဒီကောင် ရေထဲမှာနေတဲ့အကောင်ဆိုတာ သေချာတယ်။ ကျုပ်တို့ ငယ်ငယ်က ပုံပြင်တွေထဲမှာပါတဲ့ ရေသရဲဆိုတာများလားလို့ ကျုပ် တွေ့နေမိတယ်။ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေက ထွက်နေတဲ့ နီနီအရောင်ကြီး ကို လူတွေ မြင်ရတာဗျ။ အကောင်ကို မြင်ကြရတာ မဟုတ်ဘူး။

အရှောက်ကောင်ကောင်

ကျုပ်သာ မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းထားလို့ မြင်ရတာ။

အကောင်ကြီးကလည်း စက်လှေအမိုးပေါ်မှာ ရပ်နေတဲ့ ကျုပ်ကို သေသေချာချာကို ကြည့်နေတာဗျ။ ကျုပ်ကတော့ ရပ်နေ တဲ့နေရာကနေ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို တိုင်တည်လိုက်တယ်။

“ဒီပင်လယ်ကြီးကိုစောင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့ခင်ဗျား၊ စက်လှေပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ လူတွေရဲ့အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ် လိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ဒီသတ္တဝါဆိုးကြီးကို ကျွန်ုပ်တာတေက နှိမ်နင်းပါ တော့မယ်။ ကျုပ်ကို နှိမ်နင်းခွင့်ပြုကြပါဗျာ”

ကျုပ်ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်လှမ်း။ လက်ထဲက မှိန်းကိုလည်း အသင့်ပြင်ပြီး ဆကြည့် လိုက်တယ်။ ကျုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်နက်ရဲ့ အလေးအပေါ့နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အားကို ပေါင်းစပ်ရမှာဆိုတော့ ချိန်ဆကြည့်ရတော့တာပေါ့ဗျာ။

အလံတိုင်ထိပ်က လူလိုလို ငါးလိုလို အကောင်ကြီးကတော့ အခုအထိ မလှုပ်သေးဘူးဗျ။ ကျုပ်ကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေတာ။

ကျုပ် နောက်တစ်လှမ်း ထပ်တိုးတယ်။ ပြီးတော့ နောက် တစ်လှမ်း၊ နောက်တစ်လှမ်း။ အို အနားကို ကပ်လာတော့မှပဲ ညှိ ဖော်ကြီးနံလိုက်တာဗျ။ ပင်လယ်ထဲက ငါးကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ညှိနဲ့ မျိုးဗျ။ ငါးညှိနဲ့ထက် အဆအများကြီး ပိုညှိတယ်။

“ဂီး၊ ဂစ်၊ ဂစ်၊ ဂစ်၊ ဂီး”

ဟာ ဆိုးလိုက်တဲ့ အသံကြီးဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် နားကွဲသွား မလားတောင် ထင်လိုက်ရတယ်။

ဟော လှုပ်လာပြီဗျို့။ ဟော ကျုပ်ဆီကို ခုန်အုပ်တော့မယ်

အရှောက်ကောင်ကောင်

ထင်တယ်။ ဟာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း။ ဒီကောင်
လေထဲမှာလည်း ပျံလို့ရတာကိုး။ မည်းမည်းပြောင်ပြောင် ကိုယ်လုံး
ကြီးဘေးမှာ ကပ်နေတဲ့ အတောင်ပံကြီးတွေ ပါတာဗျ။ လင်းနို့
တောင်ပံတွေလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ဒါကို မမြင်ရဘဲ မျက်လုံးက
ထွက်နေတဲ့ အလင်းရောင်ကိုပဲ မြင်ရတော့ မီးလုံးကြီးလို့ပဲ ထင်ကြ
တာပေါ့ဗျာ။

ဒီကောင် အပေါ်ကို ထပ်သွားတာမျိုး။ ဟာ မဟုတ်ဘူးဗျ။
ကျုပ်ဘက်ကို ပြန်ပြီးလှည့်လာပြီ။ ဪ လက်စသတ်တော့ ဒင်းက
ဒီလိုကိုး။ ကျုပ်ကို ကုတ်ချိုပြီး ရေထဲကို ဆွဲချသွားမှာဗျ။ ဒီကောင်မှာ
သိမ်းငှက်ခြေထောက်လို ခြေသည်းချွန်ကြီးတွေနဲ့ ခြေထောက်ကြီး
တွေ ပါတယ်။

ဪ အဘဦးစံမောင် ပြောပြတုန်းက အလောင်းတွေ
နားကို မီးလုံးကြီးတွေ ကပ်သွားပြီး အလောင်းတွေ ပျောက်သွား
တယ်ဆိုတာ အတောင်ပံကြီးတွေနဲ့အုပ်ပြီး ခြေသည်းတွေနဲ့ ကုတ်ချို
သွားတာ ဖြစ်မယ်ဗျ။

ဟာ လာပြီဗျို့။ ဒီကောင် ကျုပ်တည့်တည့်ကို ထိုးဆင်း
လာပြီ။ မသိရင်တော့ မီးလုံးကြီး ပျံလာတာလို့ပဲ ထင်မှာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်ကလည်း သစ်စုန်းဆေးတော် သုတ်ထားတဲ့ သုံးခွမိန်း
ကို အဆင်သင့်ပြင်ပြီး စောင့်နေတယ်။ ကျုပ်ခြေထောက်တွေကို
အနေအထားပြင်ပြီး ကျုပ်ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးက အားတွေကို လက်ကို
ပို့လိုက်တယ်။

ထိုးဆင်းလာပြီ။ ဆင်းလာပြီ။ ဆင်းလာပြီး ကျုပ်တစ်ကိုယ်

လုံးအားနဲ့ အကောင်ကြီးရဲ့ ရင်ဝကို သုံးခွမိန်းကြီး ထိုးသွင်းလိုက်
တယ်။

“ဂီး၊ ဂီး၊ အီး၊ အစ်၊ အစ်”

အော်လိုက်တဲ့ အသံကြီးဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် နားကွဲမလား
တောင် ထင်ရတယ်။

ထိုးဆင်းလာတဲ့ အကောင်ကြီး တုံ့ကနဲ တန့်သွားပြီး
အပေါ်ကို နောက်ပြန်ကြီး တက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ သစ်
စုန်းဆေးတော်ကို ဒီလောကမှာ ဘယ်လိုနာနာဘာဝကောင်တွေမှ
မခံနိုင်ပါဘူးဗျာ။

“ဝုန်း”

မြုတ်ကျသွားပြီး ရေထဲကို ‘ဝုန်း’ကနဲ မြည်အောင် ကျသွား
တာမျိုး။ ကျုပ်ထိုးလိုက်တဲ့ သုံးခွမိန်းကြီးတော့ အကောင်ကြီးရဲ့
ရင်ဝမှာ စူးလျက်သားကြီး ပါသွားလေရဲ့။

ကျုပ်ဖြင့် ကြောင်ပြီး စက်လှေခေါင်မိုးပေါ်မှာ မတ်တတ်
ကြီး ဆက်ရပ်နေမိတယ်။

“မောင်တာတေ၊ ဆင်းခဲ့တော့လေ”

အဘဦးစံမောင်ရဲ့ အသံကိုကြားတော့မှ သတိပြန်ဝင်လာ
ပြီး လှေကားကလေးကနေ ကျုပ် ပြန်ဆင်းခဲ့တယ်။

“ဝေး”

စက်လှေသားတွေက ကျုပ်ကို ပြေးပြီးမြှောက်ကြတယ်။
ဒီတော့မှ ခရီးသည်တွေ နီးလာပြီး ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်နေကြ
တာပေါ့ဗျာ။

ကလေး

၆၈

“ဘာဖြစ်ကြတာတဲ့ဗျ၊ တယ်လည်း ဆူကြတာကိုး”

ပြီးတော့ ခါးတောင်းကျိုက်ကြီးနဲ့ ရပ်နေတဲ့ ကျုပ်ကိုလည်း ဝိုင်းကြည့်ကြတာပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့မှ စက်လှေသားကြီးက အကျိုးအကြောင်း အကုန်ရှင်းပြလိုက်တယ်။ သေသွားတဲ့ စက်လှေသားကိုလည်း ဝိုင်းကြည့်ကြတာပေါ့ဗျာ။

အကြောင်းနဲ့ သိလိုက်တော့မှ ခရီးသည်တွေဟာ ဘုရားတတ်သူတ၊ ရင်ဘတ်ကိုမိတဲ့သူ ဖိပေါ့ဗျာ။

ပင်လယ်စုန်းကြီး မရှိတော့ပေမယ့် အဲဒီညက နောက်ထပ် ဘယ်သူမှ ပြန်မအိပ်ရဲကြတော့ဘဲ ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြရတာပေါ့ဗျာ။

ဘိတ်ကို စက်လှေကပ်တော့မှပဲ သက်ပြင်းချနိုင်ကြတော့တာပေါ့ဗျာ။

“မောင်တာတေ ကျုပ်တစ်သက်မှာတော့ မင်းကို ဘယ်တော့မှ မေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူးကွယ်”

လို့ အဘဦးစံမောင်ကပြောပြီး နှုတ်ဆက်သွားလေရဲ့။

တာတေ

□□□

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

BURMESE
CLASSIC

ကျောက်ယား

ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းက သူကြီးက လွှတ်စိတ်တိုတဲ့ အဘိုးကြီးဗျ။ သူ့အိမ်ဝိုင်းက အကျယ်ကြီးဗျ။ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလုံး မန်ကျည်းပင်တွေ စိုက်ထားတာ နည်းမှတ်လို့။ ဆယ်ပင်တော့ အသားကလေးဗျ။ မန်ကျည်းသီးတွေ မှည့်ပြီဆိုရင် ရွာသားတွေကို

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ခေါ်ပြီး အလေအလွင့်မရှိအောင် ခူးခိုင်းတာဗျ။ ပြီးတော့ ရသမျှ မန်ကျည်းသီးတွေကို အသားဆွဲ၊ အစေ့ထုတ်ကြရတယ်။ သူ့ကြီးက မန်ကျည်းသီးရောင်းလို့ ရတဲ့ငွေကို စုထားတာဗျ။ ရွာဦးက ရွှေတောင်ဦးဘုရားပွဲရောက်ရင် အမြဲတမ်း စတုဒိသာကျွေးတာဗျ။ သူ့ကြီးက လူ့တာကန်းတာဆိုတော့လည်း ရွာသားတွေက မန်ကျည်းသီးခူးတာကအစ ရောင်းတဲ့အထိကို တက်တက်ကြွကြွ ဝိုင်းလုပ်ကြတာဗျ။ ကျုပ်လည်း ပါတာပေါ့ဗျ။

“တာတေ မင်းရဲ့တောင်ဘက်ကကိုင်းမှာ အပြတ်လိုက်ပဲ ကွ၊ ဆွတ်လိုက်၊ ဆွတ်လိုက်”

ကျုပ်က အပင်ပေါ်မှာ သူ့ကြီးက အရပ်ပုပြတ်ပြတ်နဲ့ မြေကြီးပေါ်ကနေ ဩဇာတွေ ပေးပေါ့ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အရင် စာအုပ်ထဲမှာ ရေးခဲ့သလိုပေါ့ဗျ။ သူ့ချွေးမမှာ ‘နို့စွဲ’ ဖြစ်တုန်းက ရွာကလူတွေက တော်တော်ကို ဝိုင်းဝန်းကြတာ။ ကျုပ်ကတော့ ရှေ့ဆုံးကပေါ့ဗျ။ အဲဒီအကြောင်း ကျုပ်ရေးထားတာ ခင်ဗျား ဖတ်ဖူးမှာပါ။

အဲဒီကိစ္စကြီး အောင်အောင်မြင်မြင် ပြီးသွားတဲ့နောက် ဝိုင်းမှာ သူ့ကြီးက ရွာသားတွေအပေါ်မှာ အရင်လောက် စိတ်မတိုတော့ဘူးဗျ။ ဟိုတုန်းကဆိုရင် ကျုပ်ကို သူ့ကြီးက သိပ်ပြီးကြည့်လို့ ရတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်ကလည်း နေရာတကာမှာ စပ်စပ် စပ်စပ်နဲ့ ပါတတ်တော့ သူ့ကြီးကလည်း ကျုပ်ကို မျက်စိစပါးမွေး စူးတယ်ထင်ပါရဲ့ဗျ။

သူ့သားကိုသိန်းထင်နဲ့ သူ့ချွေးမမှာ ‘နို့စွဲ’ကိစ္စဖြစ်တော့

ကျုပ်က ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တော့မှ-

“တကယ်တော့ တာတေက စပ်စပ် စပ်စပ်ပါတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီကောင်လေးက ဗဟုသုတရှာတာ၊ လူသားငယ်တာ၊ သူ့ဗဟုသုတက နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကျေးဇူးကြောင့် ငါ့မြေး ရန်ရှင်းတို့ ရန်လင်းတို့ လူဖြစ်လာကြရတာ”

လို့ ကျုပ်ကွယ်ရာမှာ ပြောတယ်ဆိုပဲဗျ။

ဒီအကြောင်းတွေကို အသေးစိတ် သိချင်ရင်တော့ ‘သင်္ချိုင်းရှင်မ’ မှာ ကျုပ်ရေးထားတဲ့ ‘နို့စွဲ’ ကို ဖတ်ကြည့်ပေါ့ဗျ။ အသေးစိတ် သိရပါလိမ့်မယ်။

မနေ့ကမှ သူ့ကြီးအိမ်က မန်ကျည်းသီးကိစ္စတွေ ပြီးသွားလို့ ကျုပ်လည်း ဒီနေ့မှ နားရတာဗျ။ နေ့လယ်ဘက်မှာ နေကလည်း ပြင်းလွန်းတော့ ကျုပ်လည်း ဘယ်မှကို မသွားတော့ဘဲ ဝိုင်းထဲက မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်မှာ လေတဖြူးဖြူးနဲ့ သစ်သားကွပ်ပျစ်က နေ မထတမ်းနေခဲ့တာဗျ။ ဝါးဘိုးခြမ်းကလေး ခေါင်းအုံးလုပ်ပြီး နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ဖွာနေတာပေါ့ဗျ။

ကျုပ်ကတော့ သနပ်ဖက်ဆေးပေါ့လိပ်ဆိုရင် မန္တလေးက နဂါးပဲ သောက်တာဗျ။ ဆေးဟ ချိုပြင်းလေးဆိုတော့ ကျုပ်က အားကြီးကြိုက်တာ။ ကျုပ်တို့ဒေသမှာတော့ အလှူအတန်းမှန်သမျှ နဂါးဆေးလိပ်ပဲ တည်တာဗျ။ ကျုပ်ကတော့ အလှူသွားတာတောင် နဂါးဆေးလိပ်တစ်လိပ်တော့ အိတ်ထဲ ထည့်သွားတာဗျ။ တကယ်လို့ အလှူမှာ နဂါးဆေးလိပ် မတည်ရင် ကိုယ့်ဆေးလိပ် ကိုယ်ထုတ်သောက်ရတာလေ။

ပုတော့ အိပ်လို့လည်း မရပါဘူးဗျာ။ မန့်ကျည်းပင်ရိပ်မှာ အအေးဓာတ်ကလေးယူပြီး မှိန်းနေတာပါ။

“ဟေ့ကောင် တာတေ၊ တယ်လည်းမိမခံတဲ့ကောင်ပဲကွာ”

ဝိုင်းပေါက်ဝက အော်ပြောလိုက်တဲ့အသံ ကြားလိုက်လို့ ကျုပ် ငေါက်ကနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟာ ကိုကြီးဖိုးသောင်ပါလား၊ လာလေဗျာ၊ ဘယ်က ရောက်လာတာတဲ့ဗျ၊ မလာစဖူး အလာထူးလို့ပါလား”

ကျုပ်က ဝါးဘိုးခြမ်းမှာ အုပ်ထားတဲ့ ပုဆိုးကြမ်းကလေးကို ယူပြီး ပုခုံးပေါ် တင်ထားလိုက်တယ်။ ကိုဖိုးသောင် ဆိုတာက မီးလောင်ကုန်းကဗျ။ ကျုပ်နဲ့ လွတ်ခင်တဲ့လူလေ။ ကိုဖိုးသောင်ကြီးက ကျုပ်လိုပဲ သားတစ်ယောက်တည်းရှိတာ။ သူ့မိဘများက လူချမ်းသာတွေပါ။ ယာတွေလည်း မနည်းဘူး။ ထန်းတောလည်းရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုဖိုးသောင်ကြီးက လူချမ်းသာရဲ့သားဆိုပြီး ထင်သလိုနေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဗျ။ လွတ်ရိုးတာ။ အလုပ်လည်း လွတ်လုပ်တဲ့လူ။ အလုပ် မလုပ်ဘဲကို မနေနိုင်တဲ့လူဗျ။

ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ ဝါသနာကလေးတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ။ ကိုဖိုးသောင်ကြီးက ကြက်သမားဗျ။ ကြက်ကောင်းမွေးပြီး ကြက်တိုက်တယ်။ ကြက်တိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် ကြုံရာနေရာမှာ လိုက်ပြီး တိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဝိုင်းကြီးဝိုင်းကောင်းမှ တိုက်တာ။ ကျုပ်အိမ်ကို ကိုကြီးဖိုးသောင် တစ်ခါမှ လာဖူးတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။

“ကိုကြီးဖိုးသောင် လာ ဒီနာလေးက အေးတယ်ဗျ”

ကိုဖိုးသောင်က အသားညိုညို ဂင်တိုတိုဗျ။ လူက ခပ်ဖိုင့်

ဖိုင့်ပဲ။ သိပ်အဝကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လူချမ်းသာသား ဆိုပေမယ့် ရှိုးနဲ့မိုးနဲ့ နေတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ တော်ရုံသင့်ရုံပဲ ဝတ်တာ စားတာပါ။ မိန်းမပေးစားလည်း မယူဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေတဲ့လူဗျ။

ကိုဖိုးသောင်က ခေါင်းက ထန်းဖလတ် ခမောက်ကလေး ကိုချွတ်ပြီး ကွပ်ဖျစ်မှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ကျုပ်က ကျုပ်ဘေးမှာ ချထားတဲ့ ရေနွေးခရားထဲက ရေနွေးကြမ်းကို ကယျာကယာဇွဲပြီး တိုက်တယ်။

ကျုပ်တို့ အညာသားတွေက နေပူကလာရင် ရေနွေးပူပူကိုပဲ သောက်ကြတာဗျ။ ရေအေးသောက်တဲ့အလေ့ မရှိကြဘူး။

ကျုပ်က နဂါးဆေးပေါ့လိပ် အသစ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး ကိုဖိုးသောင်ကို ပေးလိုက်တယ်။ ကိုဖိုးသောင်က မောလာတော့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကို နှစ်ဖွာ သုံးဖွာ ဆက်ဖွာပြီး အမောပြေ ရှိုက်လိုက်တယ်။

“ကိုကြီးဖိုးသောင် ဘာနဲ့လာတဲ့၊ ကုန်းကြောင်းတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး”

“လှည်းနဲ့ လာတာကွ တာတေရ၊ အိမ်က အလုပ်သမား တစ်ယောက်ကို လှည်းမောင်းဖို့ ခေါ်လာတာ၊ တို့ဌေးလေးအိမ်ဝိုင်းထဲမှာ လှည်းဖြုတ်ထားခဲ့တယ်။ တို့ဌေးလေးကို သိရဲ့မို့လား၊ အရိုးမယ်တင်လေ”

“ရော် ကိုကြီးဖိုးသောင်ကလည်း တာတေက အရိုးမယ်တင်ကို မသိဘဲ ရှိပါ့မလားဗျာ၊ တာတေက အရိုးတို့လက်ပေါ်မှာ

တင် ကြီးလာခဲ့တာမဲဗျာ”

“ဪ ဟုတ်တာပေါ့၊ နို့ ခုတလော မင်း ဘယ်မှမသွားဘူးလား၊ ငါတို့ရွာဘက်၊ ရောက်လာမလားလို့ ကြည့်နေသေးတာကွ”

“မရောက်ပါဘူး ကိုကြီးရာ၊ ဒီမှာက သူကြီးတို့ မန်ကျည်းသီးခူးတာနဲ့ ဝိုင်းလုပ်ပေးနေတာ၊ သူကြီးက ဝိုင်းထဲမှာရော သူယာထဲမှာပါ မန်ကျည်းပင်တွေ အများကြီး ရှိတာဆိုတော့ ဝိုင်းခူးပြီး အစေ့ထုတ်၊ အသားဆွဲ၊ ဝိုင်းလုပ်ပေးကြရတာ။ သူကြီးက မန်ကျည်းသီးရောင်းပြီး နှစ်တိုင်း အလှူလုပ်တာဆိုတော့ ကုသိုလ်ရကြတာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ခုတလော ဘယ်မှကို မရောက်တာဗျို့”

“ဪ ခါကြောင့်ကိုး၊ နို့ ငါတို့အိမ်လောင်းကုန်းဘက်ကရော ဘာသတင်းများ ကြားသေးတုံး”

ကိုဖိုးသောင်က ကျုပ်ကိုမေးတယ်။ ကျုပ်က ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး-

“မကြားမိပါလား ကိုကြီးဖိုးသောင်ရဲ့”

“ဒီလိုကွ တာတေရ၊ မင်း ငါ့ဘထွေး ဘိုးထွန်းမောင်ကို သိတယ်မို့လား”

“ဟာ သိတာပေါ့ ကိုကြီးဖိုးသောင်ရဲ့၊ ဘိုးထွန်းမောင်ဆိုတာ အားကြီးရယ်စရာပြောတဲ့ ဘိုးတော်ကြီးလေ”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ အခုလာတာ ဘထွေး ထွန်းမောင်ရဲ့သား အငယ်ကောင် အောင်မောင်းကိစ္စကွ”

“အောင်မောင်း ဆိုတာ ခပ်ဝဝကောင်မို့လား၊ ကျုပ်နဲ့ အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း ရှိမှာပါ”

“အေး ဟုတ်တယ် တာတေ၊ အဲဒီကောင် အဲဒီကောင်”

“နို့ အောင်မောင်းက အခုဘာဖြစ်နေလို့တုံး”

“အောင်မောင်း ရူးသွားတယ် တာတေ”

“ဗျာ”

“ရူးသွားတယ် ဟုတ်လား၊ ကိုကြီးဖိုးသောင်”

“အေး ဟုတ်တယ် တာတေ၊ အောင်မောင်း ရူးသွားတယ်”

ကွ”

“ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်ကတောင် ကျုပ်နဲ့ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းက ဘိုးမင်းစိန်တို့အလှူမှာ တွေ့သေးရောဗျာ၊ ဘာကြာသေးလို့တုံးဗျ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာတုံးဗျာ”

ကျုပ်က အောင်မောင်းအတွက် စိတ်မကောင်းပြီး ပြောမိတယ်။

“ငါ့စိတ်ထင်တော့ ရိုးမပေါ်က ကျောက်ယားတောင်ကို ဒီကောင် ရောက်သွားတယ်လို့ထင်တယ် တာတေရ”
ကိုဖိုးသောင်စကား ကြားလိုက်တော့ ကျုပ် တော်တော် အံ့ဩသွားတယ်။

“ဘယ်လို ဘယ်လို ကျောက်ယားတောင် ဟုတ်လား”

“အေးလေကွာ၊ မင်း မကြားဖူးဘူးလား၊ ရိုးမပေါ်က ကျောက်ယားတောင် ဆိုတာလေ”

“ဟင့်အင်း၊ ကျုပ် မကြားဖူးဘူးဗျ”

“ဟာ တာတေကလည်းကွာ၊ လည်မလိုလိုနဲ့ တော်တော်”

အသေးတာကိုး”

“ဟာဗျာ ကိုကြီးဖိုးသောင်ကလည်း ကျုပ်မှ မသိတဲ့ဟာ”

ကိုကြီးဖိုးသောင်က ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်။

သူပြောတဲ့ ကျောက်ယားတောင်ဆိုတာက လူတိုင်းနီးပါး သိကြတယ် ထင်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ တကယ်ကို မသိတာဗျို့။

“ငါတို့ရွာမီးလောင်ကုန်းအနောက်ကို သုံးတိုင် လေးတိုင် လောက်သွားရင် ငါးကြီးတွင်းဆိုတဲ့ ရိုးမအခြေက ရွာကလေးကို ရောက်တယ်လေကွာ”

“အင်း ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ် တစ်ခါတော့ ရောက်ဖူးပါတယ်”

(ကျုပ်တို့အညာဒေသအခေါ် တစ်တိုင်ဆိုတာ နှစ်မိုင်ကို ပြောတာဗျ)

“အေး အဲဒီငါးကြီးတွင်းကနေ သစ်လုံးချတဲ့ လမ်းအတိုင်း ရိုးမပေါ်တက်ရင် နာရီဝက်လောက်ဆို ကျောက်ယားတောင်ကို တွေ့ရော၊ သိပ်အမြင့်ကြီး မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဪ ခါထက် နေပါဦးဗျ၊ ကိုကြီးဖိုးသောင်ရဲ့ အဲဒီ တောင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကျောက်ယားတောင်လို့ ခေါ်တာတဲ့ဗျ”

“ဒီလိုကွ၊ တို့ရွာသားတွေကတော့ ဒီအကြောင်းကို ဟို ကတည်းက ပြောနေကြကွ၊ ယုံတမ်းစကားတော့ နည်းနည်းဆန် တာပေါ့ကွာ”

“ဘယ်လိုများတဲ့ ကိုကြီးဖိုးသောင်ရဲ့”

“ဒီလိုကွ၊ ဂျပန်တွေ စစ်ရှုံးတော့ တစ်ချို့တပ်ဖွဲ့တွေက ဒီဘက်ကနေ ဆုတ်ကြတာဆိုပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဂျပန်တပ်တစ်ထပ်

က အခု လူတွေ ကျောက်ယားတောင်လို့ခေါ်တဲ့တောင်မှာ တပ်စွဲ ထားတယ်ဆိုပဲ။ နောက်က အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ကလည်း လိုက်လာ တော့ ဂျပန်တွေဟာ အဲဒီတောင်မှာ ကြာကြာမနေဘဲ ဆုတ်သွား တယ်တဲ့ကွ။ ဒီမှာတင် သူတို့နဲ့ ပါလာတဲ့ ရွှေတွေနဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်း တွေကို အဲဒီတောင်မှာ မြှုပ်ပစ်ခဲ့တယ်တဲ့ကွ၊ ဘယ်နားမှာ မြှုပ်တယ် ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိဘူးပေါ့ကွာ”

“ဪ ခါဆိုရင် ရတနာသိုက်လို့ ဖြစ်နေတာပေါ့”

“အေးပေါ့ကွ တာတေရ၊ အဲဒီလို ရွှေတွေမြှုပ်ပြီးတော့ သူတို့ဖမ်းလာတဲ့ လူသုံးယောက်နဲ့ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်ကိုပါ သတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ စောင့်ရမယ်လို့ အမိန့်ပြန်ခဲ့တယ်ဆိုပဲ”

“ဟင် ဒါကို ဘယ်လိုသိကြတာတဲ့”

“ဒီလိုကွ၊ ဂျပန်တွေ ဆုတ်သွားတော့ တို့ရွာသားတစ်ယောက် က သွားပြီးချောင်းကြည့်တယ်ဆိုပဲ။ ဒီမှာတင် ခေါင်းဖြတ်သတ်ထား တဲ့ ဗမာသုံးယောက်နဲ့ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်ရဲ့အလောင်းကို တွေ့တာတဲ့ဟေ့။ သူတို့နားမှာ ပေါက်ချွန်းတွေ၊ ပေါက်ပြားတွေပါ တွေ့တာတဲ့ကွ။ ကြည့်ရတာတော့ တွင်းတူးခိုင်းတဲ့လူတွေနဲ့ စောင့် ကြပ်ပြီးခိုင်းတဲ့ ဂျပန်စစ်သား ဖြစ်ပုံရတယ်ကွ။ အားလုံး မြှုပ်နှံပြီးတဲ့ အခါ ဒီနေရာကို ပေါက်ကြားမှာစိုးလို့ အားလုံးကို သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ပုံ ပဲကွ”

“အင်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွာ”

အဲဒီဂျပန်နဲ့ ဗမာသုံးယောက်ဟာ ကျောက်ယားတောင်က ပစ္စည်းတွေကို စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ပုံ ရတယ်ကွ”

“ကျောက်ယားတောင်လို့ ဘာဖြစ်လို့ခေါ်တာတဲ့ဗျ၊ ကိုကြီး
ဖိုးသောင်ရဲ့”

“ဒီလိုကွ တာတေရ၊ အဲဒီတောင်က ကျောက်တုံးကလေး
တွေထဲမှာ တစ်ချို့က လွတ်လွတ်ကွ၊ အနီရောင်၊ အပြာရောင်၊
အစိမ်းရောင်၊ အဝါရောင် စုံနေတာကွ၊ တန်ဖိုးမရှိပေမယ့် လွတ်လွတ်
တာကွ၊ ကျောက်ယားတောင်ရောက်တဲ့ လူတွေက အဲဒီကျောက်တုံး
ကလေးတွေကို လှလို့ဆိုပြီး ကောက်လာရင် ညဆို တစ်ကိုယ်လုံး
ယားတော့တာပဲတဲ့ဟေ့။ နောက်နေ့ဆိုရင် ချက်ချင်းသွားပြန်ပို့ရတာ
ကွ။ တချို့ဆိုရင် ဂျပန်စစ်သားသစ်ကြီးက လည်ပင်းကို အတင်းလာ
ညှစ်တာတဲ့ဟေ့။ အော်ကြဟစ်ကြရတော့ လန်ပြီးပြန်ပို့ရတာဟေ့”

“ဟာ ဒါဆိုရင် ကျောက်ယားတောင်က အစောင့်တွေက
သူတို့ပစ္စည်းတွေတင် စောင့်တာမဟုတ်ဘဲ တစ်တောင်လုံးကို
စောင့်နေပုံရတယ်ဗျ၊ ကိုကြီးဖိုးသောင်ရဲ့”

“အေးကွ၊ မင်းပြောလည်း ပြောစရာပဲ တာတေရ၊
ကျောက်တုံးလေး ကောက်ယူလာရင်တောင် ယားအောင်လုပ်ကြ
တာဆိုတော့လည်း လွန်သားလားကွ”

“ဪ ဒါကြောင့် ကျောက်ယားတောင်လို့ ခေါ်တာကိုး”

“အေး ဟုတ်တယ်ကွ၊ ကျောက်တုံးလေးတွေ ယူလာတိုင်း
ယားလို့ အဲဒီတောင်ကို ကျောက်ယားတောင်လို့ ခေါ်ကြတာကွ”

“ဒါထက် ကိုကြီးဖိုးသောင်ရဲ့ ဝမ်းကွဲညီ အောင်မောင်းက
ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့ဗျ”

ကိုကြီးဖိုးသောင်က ကျုပ်မေးတာကို ချက်ချင်းမဖြေဘဲ

နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကို တစ်ချက် နှစ်ချက် ဖြာနေသေးရောဗျာ။
ပြီးတော့မှ ပြောတာဗျ။

“ရွာထဲက အောင်မောင်းသူငယ်ချင်း ဝက်သိုး ဆိုတဲ့
ကောင် ပြောတာကတော့ ကျောက်ယားတောင်က ဗမာသရဲ
တစ်ကောင်က အောင်မောင်းကို လာလာပြီး အိပ်မက်ပေးသတဲ့ကွ၊
ကျောက်ယားတောင်မှာ ပစ္စည်းလာတူးဖို့ဆိုပဲ။ အိပ်မက်က မက်
တာ စိပ် စိပ်လာပြီး နောက်တော့ ညတိုင်း မက်လာတယ်ဆိုပဲ။
အဲဒီတော့ အောင်မောင်းက သူသူငယ်ချင်း ဝက်သိုးကို ကျောက်
ယားတောင်သွားဖို့ အဖော်စပ်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဝက်သိုးက မလိုက်
ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာတဲ့ကွ။ အဲဒါ ဝက်သိုး ပြောပုံအရဆိုရင်တော့
အောင်မောင်းက ကျောက်ယားတောင်ကို တစ်ယောက်တည်းသွား
ပြီး အဲဒီက တစ်ခုခု ယူလာတဲ့ပုံပဲကွ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ အောင်မောင်းကို နည်းနည်းပါးပါး မေး
ကြည့်လို့ မရဘူးလားဗျ”

“ဟာ တာတေကလည်း ရူးနေပါပြီဆိုမှ ဘာကိုမေးလို့ရ
မှာတဲ့၊ ပြီးတော့ သူပါးစပ်ကပြောတဲ့ စကားတွေကလည်း ဘာ
စကားတွေမှန်းကို မသိတာကွ၊ မနေ့ကတော့ ငွေတွင်းကုန်းက
ဘကြီးစံမြတို့ရွာကိုလာတုန်း အောင်မောင်းကို သွားကြည့်တယ်”

“ဟာ ဘကြီးစံမြက ဘာပြောတဲ့”

“အောင်မောင်း ပြောနေတာ ဂျပန်စကားတဲ့ကွ”

“ဗျာ ဂျပန်စကား ဟုတ်လား၊ အောင်မောင်းက ဂျပန်
စကားတတ်လို့လား ကိုကြီးဖိုးသောင်ရဲ့”

“ဘယ်ကလာ ဂျပန်စကားတတ်ရမှာတဲ့ တာတေရာ၊ အောင်မောင်း ဆိုတဲ့ကောင်က ဗမာစကားတောင် သိပ်ပီတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဘကြီးစံမြကရော ဂျပန်စကားမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာ တုံးဗျ”

“ဟကောင်ရ၊ ဘကြီးစံမြက ဂျပန်စကားတတ်လိုက်တာမှ မှတ်နေတာကွ၊ သူက ဂျပန်စကားပြန်တောင် လုပ်ခဲ့ဖူးတာကွ”

“ဟာ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

ကျုပ်က စဉ်းစားရင်းနဲ့ နဂါးဆေးပေါလိပ်ကလေး ဖွာနေ တယ်ဗျ။ ကျုပ်လိုပဲ ကိုကြီးဖိုးသောင်ကလည်း တွေးနေတယ်။

“နေပါဦး ကိုကြီးရ၊ အောင်မောင်းက ဂျပန်ကို ပြောတော့ ဘာတွေများ ပြောတာတဲ့တုံး၊ ဘကြီးစံမြက ဘာသာပြန်ပြသေး သလား”

ဘကြီးစံမြ ပြောတာတော့-

“ဓား၊ ဓား၊ အမိန့်၊ အမိန့်”

လို့ အော်နေတာတဲ့ကွ၊ ဘာဓားမှန်းလည်း မသိ၊ ဘာအမိန့် မှန်းလည်း မသိဘူးကွ။

“ဘကြီးစံမြက ဂျပန်လို တတ်တာပဲဗျာ၊ နည်းနည်းပါးပါး မေးမကြည့်ဘူးလားဗျာ”

“မေးတယ်ကွ၊ ဂျပန်လိုမေးတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမေးမေး အောင်မောင်းက ဓား၊ ဓား၊ အမိန့်၊ အမိန့်လို့ပဲ ပြောနေတာတဲ့ကွ”
ကျုပ်လည်း တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဂျပန်သရဲကိုင်တာ

တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူးဗျာ။

“အေး အဲဒီကိစ္စကြောင့် မင်းဆီကို ငါလာခဲ့တာပဲ တာတေ ရ၊ မင်းက ဗဟုသုတစုံတော့ ဒါကို ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ လာပြီးတိုင်ပင်တာကွ”

ကျုပ်နဲ့ ကိုကြီးဖိုးသောင်ကလည်း ရေနွေးကြမ်းပွဲပြီး သောက် ကြတာပေါ့ဗျာ။ နဂါးဆေးပေါလိပ်ကလေး တစ်ယောက် တစ်လိပ်စီ ဖွာပြီး တွေးကြတာပေါ့။ နေပူပူမှာ အညာသားစည်းစိမ်ကလေး ယူနေကြတာပေါ့ဗျာ။ ခဏကြာတော့မှ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီကိစ္စကို ကျုပ်လုပ်ပေးမယ် ကိုကြီးဖိုးသောင်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကို မလုပ်ခင် ကျောက်ယားတောင်ရဲ့ သဘောကိုတော့ ကျုပ် သေသေချာချာ သိချင်သေးတယ်ဗျာ၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ သန် ဘက်ခါဆိုရင် မီးလောင်ကုန်းကို ကျုပ်လာခဲ့မယ်၊ ပြီးရင် ကိုကြီး ဖိုးသောင် ကျုပ်ကို ကျောက်ယားတောင် လိုက်ပို့ဗျာ”

“ဟာ ဟန်ကျတာပေါ့ကွာ၊ ဒီကိစ္စကို မင်းလုပ်ရင် အဆင် ပြေမယ်ဆိုတာ ငါသိပြီးသားကွ၊ ဪ ဒါထက် နေပါဦးကွ၊ မင်းက ကျောက်ယားတောင်ကို ဘာသွားလုပ်မှာတုံး တာတေ”

“အဲဒီက ကျောက်တုံးလေးတွေ သွားယူမလို့ဗျ၊ တကယ် ယားတာ ဟုတ်မဟုတ် ကျုပ် သိချင်လို့ဗျ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား တာတေရာ၊ မင်းကတော့ တကယ် အကောင်ပီပဲကွာ၊ ယားပါတယ်ဆိုတာတောင်မှ တကယ်ယား၊ မယား စမ်းဦးမှာတဲ့”

“ဟာ ကိုကြီးကလည်း သူပြောလူပြော ယုံနေတာထက်

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စမ်းကြည့်တော့ သိရတာပေါ့ဗျ”

“အေးလေ၊ မင်း မကြောက်ရင်လည်း စမ်းပေါ့ကွာ”

“ဟာဗျာ၊ ဘာကိုကြောက်ရမှာတဲ့ ကိုကြီးရ”

“အေး ဒါဆိုရင်လည်း သန်ဘက်ခါ ငါ မျှော်နေမယ်၊ မင်း ဘယ်အချိန်လာမှာတဲ့”

“မနက်အစောကြီးထပြီး ထမင်းကြမ်းလေးဘာလေးစားပြီး တာနဲ့ ထွက်ခဲ့မှာ၊ မီးလောင်ကုန်း ရောက်တာနဲ့ ကိုကြီးဖိုးသောင်က ကျုပ်ကို ခွဲမပေါ်က ကျောက်ယားတောင်ကို လိုက်ပို့ပေတော့၊ ကိုကြီးဖိုးသောင်တို့ဆီမှာ နှစ်ရက် သုံးရက်တော့ ကျုပ်နေမှ ရမှာဗျ”

“ဟာ ဟန်ကျတာပေါ့ တာတေရာ၊ ငါတို့အိမ်မှာက အဘရယ်၊ အမေရယ်၊ ငါရယ်ပဲ ရှိတာလေကွာ၊ အေး မင်းလိုပဲပေါ့ကွ၊ မင်းကြိုက်သလောက်သာနေ၊ မင်း လိုအပ်တာသာပြော၊ ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူး တာတေ၊ မင်း အခုလို လိုက်လာမှာကိုပဲ ငါက ဝမ်းသာသွားပြီလေကွာ၊ ငါ့ညီဝမ်းကွဲကို ကယ်ပါ တာတေရာ”

“ဟာ စိတ်ချပါ ကိုကြီးဖိုးသောင်ရာ၊ ကျုပ် ဆက်ဆက်လာခဲ့မှာဗျ”

ကျုပ်နဲ့ ကိုကြီးဖိုးသောင် ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းတွေ ထိုင်ပြောလိုက်တာ ညနေကို စောင်းရောဗျို့။ သည်တော့မှ ကိုကြီးဖိုးသောင် ပြန်သွားတယ်။

“ဟဲ့ တာတေ၊ အဲဒါ ဘယ်သူတဲ့”

အမေက သည်တော့မှ မေးတာဗျ။

“မီးလောင်ကုန်းက ဘကြီးထွန်းဆောင်ရဲ့သား ကိုဖိုး

သောင်ကြီးလေ အမေရဲ့”

“ဪ ဒါ ကိုထွန်းဆောင်သားလား၊ သူ့အဖေ ထွန်းဆောင်က လူချမ်းသာပဲ”

အဘကလည်း တန်းလွှားမှာ ထိုင်နေရင်းက လှမ်းပြောတယ်။

“နို့ ဖိုးသောင်က လာလည်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး အမေရဲ့၊ သူ့ညီဝမ်းကွဲ အောင်မောင်းဆိုတဲ့ ကောင် ရူးနေလို့တဲ့ဗျ”

“ဟေ ရူးနေတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့တဲ့ဟဲ့”

“နို့မပေါ်က ကျောက်ယားတောင်က ဂျပန်သရဲ ကိုင်တာတဲ့ဗျ၊ ရူးလိုက်တာမှ သွက်သွက်ကို လည်နေတာဆိုပဲ၊ ပါးစပ်ကလည်း ဂျပန်လိုချည်း ပြောတာတဲ့ဗျ”

“ဟို ဖြစ်ရလေဟယ်၊ နို့ ဒီသူငယ်က ဘယ်အရွယ်တဲ့”

အမေက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး မေးတယ်ဗျ။

“အောင်မောင်းက ကျုပ်နဲ့ ရွယ်တူဗျ၊ အမေရ”

“ဟင် အငယ်ကလေး ရှိသေးတာပဲ၊ ဒီကောင် ဘာများ သွားလုပ်မိလို့လည်းမှ မသိတာ၊ နင့်လာခေါ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကိုကြီးဖိုးသောင်က ကျုပ်ကို အကူအညီ လာတောင်းတာ၊ သန်ဘက်ခါ ကျုပ် လိုက်သွားမယ်”

အမေက စိုးရိမ်သွားတော့တာပေါ့ဗျာ။

“တာတေ နင်က ဂျပန်သရဲကို ဘယ်နှယ်လုပ်မှာတဲ့၊ မတော်လို့ နင်ပါ ရူးသွားရင် ငါ ရင်ကျိုးမှာ တာတေရေ၊ နေရာ

တကာ လိုက်ပါတိုင်းလည်း ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး တောတေရေ”

“ဟာ အမေကလည်း ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

အဲဒီလိုပြောပြီး ကျုပ်တွေ့မိသွားတယ်ဗျာ၊ ကျောက်ယား တောင်က ယားတယ်ဆိုတဲ့ ကျောက်တုံးကလေးတွေ သွားယူပြီး စမ်းကြည့်မှာကိုသာ အမေ သိသွားရင် ကျုပ်ကို မီးလောင်ကုန်း သွားခိုင်းမှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူးဗျို့။

မီးလောင်ကုန်းကို ကျုပ်ရောက်တော့ နေထွက်သာသာ ရှိသေးတာဗျ။ ကျုပ်က ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း ဝင်ချလာတာလေ။ ဘိုးထွန်းမောင်ရဲ့ဝိုင်းက ရွာလယ်လမ်းမှာရှိတာ။ ဝိုင်းရှေ့မှာ ကျုပ် ရပ်လိုက်တာနဲ့-

“ဟာ တာတေ လာပြီဟေ့၊ ဟဲ့ မိနီ အစ်ကိုကြီးတာတေရဲ့ အိတ်ကို သယ်စမ်း”

ကိုကြီးထွန်းသောင် အသံဗျ။ ကျုပ်ကို ထိုင်ပြီးမျှော်နေပုံရ တယ်။ မိနီဆိုတာ သူ့တူမလေး ထင်ပါရဲ့။ ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်သမီး ကလေးပါ။ ကျုပ်ဆီကို ပြေးလာပြီး ကျုပ်လွယ်အိတ်ကို ဖြုတ်ယူ တော့တာပဲဗျ။ လွယ်အိတ်ကြီးယူပြီး အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတက်သွား တယ်။ ကျုပ်လည်း မိနီကလေးနောက်က လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

“လာဟေ့ တာတေ”

ဘိုးထွန်းဆောင်နဲ့ အရိုးမသိန်းရင်က ကျုပ်ကို ဆီးကြိုကြတယ်။

“မင်းအဘနဲ့ အမေရော နေကောင်းရဲ့လားကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ နေကောင်းကြပါတယ်”

“နို့ မနက်ခင်းစာ ဘာစားခဲ့တုံး တာတေ”

“ကျုပ် စားပြီးပါပြီ အဘ၊ ထမင်းကြမ်းစားပြီးမှ ထွက်လာ တာပါ”

“ဟဲ့ ဖိုးသောင်၊ မင်းညီကို လက်ဖက်တို့ မုန့်တို့ ချလေ ကွယ်”

“လာပြီ အဘရေ၊ လုပ်နေတယ်”

“ကဲ တာတေရေ ညက အမေ ကြော်ထားတဲ့ မုန့်စလင်း ထောင့်ကြော်လေးတွေ စားဦးကွ၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ လက်ဖက်စားကွ”

“ကျုပ်တို့ နေမမြင့်ခင် တောင်ပေါ်တက်ကြမှဗျ”

ကျုပ်က ကိုဖိုးသောင်ကို လောဆော်လိုက်တယ်။

“အေးပါကွာ၊ သွားကြတာပေါ့ တာတေရာ၊ ငါ ထမင်းထုပ် ထုပ်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်း မုန့်စားဦး”

ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျောက်ယားတောင်က ဒီကနေဆိုရင် ခုနစ်မိုင်၊ ရှစ်မိုင်လောက်တော့ ရှိမှာဗျ။ ထမင်းထုပ် ပါမှဖြစ်မှာ။ ကျုပ်က အရိုးဒေါ်သိန်းရင်ကြော်ဝဲ့ မုန့်စလင်းထောင့်ကြော်တွေ စားပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးဖွာနေတာဗျ။

“ကဲ တာတေ သွားကြစို့ဟေ့”

ကိုဖိုးသောင်ကြီးက တောင်းကလေးတစ်လုံးထမ်းလို့။ တောင်းထဲမှာ ထမင်းထုပ်နှစ်ထုပ်နဲ့ ရေဘူးပါတယ်ဗျ။ ခါးမှာတော့ စားမလေးတစ်ချောင်း ထိုးလို့ဗျ။ ချုံလေးဘာလေး ခုတ်ရမှာပေါ့ဗျာ။

“ကဲ အဘနဲ့ အရိုး ကျုပ်တို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး တာတေရေ၊ ညနေတော့ စောစောရောက်”

အောင် ပြန်ခဲ့ကြဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အနီး၊ ညနေမစောင်းခင် ကျုပ်တို့ ပြန်ရောက်ကြမှာပါ”

ငါးကြီးတွင်းရွာ ရောက်အောင်ကိုပဲ အတော်လျှောက်ခဲ့ရတာဗျ။ ငါးကြီးတွင်းရွာက နိုးမအခြေမှာ ကပ်လို့တည်ထားတာ။ အိမ်ခြေတော့ သိပ်မများလှပါဘူး။ အလွန်ဆုံးရှိမှ ခြောက်ဆယ်ပါပဲ။

ကိုကြီးဖိုးသောင်က ငါးကြီးတွင်းကိုကျော်ပြီး နိုးမဘက်ကို တန်းသွားတာဗျ။ တောင်ခြေရောက်တော့ သစ်လုံးဆွဲတဲ့လမ်းကလေး တွေ့ရတယ်။

“တာတေ ဒါတောင်ပေါ်မှာ သစ်ခတ်ပြီး သစ်လုံးချတဲ့ လမ်းလေကွာ၊ ဒါပေမဲ့ လမ်းက အကောင်းသားကွ၊ လှည်းတောင် ဝင်လို့ရနေပြီ”

ကျုပ်က ကိုဖိုးသောင် ပြတဲ့လမ်းကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သစ်လုံးကို နွားနဲ့ဆွဲတဲ့ စွပ်ကြောင်းတွေ ထင်နေတာပေါ့ဗျာ။ လမ်းက တော်တော်ကို ကျယ်နေပါပြီ။

“ကဲ တောင်ပေါ်တက်ကြစို့ဟေ့”

ကိုကြီးဖိုးသောင်က ရှေ့က ခပ်သိုတ်သိုတ် တက်တယ်။

ကျုပ်က နောက်က လိုက်ပေါ့ဗျာ။

“ကိုကြီးဖိုးသောင် ထမင်းတောင်း ကျုပ်ကို ပေးလေဗျာ”

“ဟာ နေပါကွာ၊ မလေးပါဘူး”

“ပေးစမ်းပါဗျာ၊ ကိုကြီးဖိုးသောင်က အကြီး၊ ကျုပ်က အငယ်ပဲဟာ၊ ကျုပ် သယ်ပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျုပ်က ထမင်းတောင်းကလေးကို ဇွတ်ဆွဲယူပြီး ထမ်းလိုက်တယ်။ လမ်းက ရှေ့မှာကွေ့သွားတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ကွေ့ပြီးလိုက်ကြတယ်။ တော်တော်တော့ ကောင်းသားဗျ။ လမ်းမှာ နေပျောက်တောင် သိပ်မထိုးပါဘူး။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လျှောက်ရင်းနဲ့ နာရီဝက်ကျော်ကျော် လောက်ရှိတော့ ရှေ့ကသွားနေတဲ့ ကိုကြီးဖိုးသောင်က တုံ့ကနဲရပ်လိုက်တယ်ဗျ။

“တာတေ ရှေ့ကတောင်က ကျောက်ယားတောင်ပဲကွ၊ သိပ်အမြင့်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး”

ကျုပ် ရပြီးကြည့်လိုက်တယ်။ တောင်လက်မောင်းကတော့ တော်တော်လှတာဗျ။ ညီညီညာညာကို သွယ်တန်းနေတာ။ နိုးမနဲ့ ဒီတောင်က သီးသန့်လိုကို ဖြစ်နေတာဗျ။ တောင်ကမူပုံမျိုး ဖြစ်နေတာ။ သစ်ပင်တွေကတော့ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပေါက်နေတာပဲ။

“ကဲ တာတေ၊ အဲဒီကို သွားစို့”

ကျောက်ယားတောင်ကို သွားရင်ကနေ ကျုပ် တွေးကြည့်တယ်ဗျ။ ဒီဂျပန်တပ်ဟာ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြတ်တာလဲပေါ့ဗျာ။ တွေးရင်းနဲ့ လာလိုက်တာ တောင်ခါးပန်းကို ရောက်ရောဗျ။ တောင်ခါးပန်းကနေ တောင်ထိပ်ကို ကျုပ်တို့ တက်တယ်။ သိပ်မတက်ရပါဘူး။ တောင်ထိပ်ကို ရောက်ရောဗျ။ တောင်ထိပ်ရောက်တော့ ကျုပ်က အကဲခတ်ကြည့်တာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီဗျ။ ဒီဂျပန်တပ်ဟာ စစ်ကိုင်းဘက်ကနေ မုံရွာဘက်ကို ဖြတ်ချလာတာ ဖြစ်မယ်ဗျ။ မုံရွာကမှ အိန္ဒိယ

ထဲကို ဝင်မယ့်ပုံထင်တယ်။

ကျုပ်လည်း သေသေချာချာသိတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။
ကျုပ်ဖတ်ဖူးတဲ့ စာလေးပေလေးနဲ့ အားပြုပြီးတွေးကြည့်ရတာပေါ့လေ။

ကျုပ်တို့ တောင်ပေါ်ကိုရောက်တော့ နေ့မွန်းတည့်ကာနီး
ပြီဗျ။ ကိုကြီးဖိုးသောင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကုတ္တီပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်က
ကျောက်ဖျာချပ်ကြီးတစ်ချပ်ပေါ်မှာ ကျုပ်က ထမင်းတောင်းကလေး
ချပြီး ထိုင်ချလိုက်တယ်။

ကိုကြီးဖိုးသောင်က ထမင်းတောင်းထဲက ရေဘူးကိုထုတ်
ပြီး တစ်ငုံ နှစ်ငုံ သောက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ရေဘူးလှမ်းပေး
တယ်။ ကျုပ်လည်း တစ်ငုံ နှစ်ငုံသောက်ပြီး ထမင်းတောင်းထဲကို
ပြန်ထည့်ထားလိုက်တယ်။

“ကဲ တာတေ ထမင်းစားကြစို့ကွာ၊ အချိန်လည်း မနည်း
တော့ဘူး”

“စားလေဗျာ”

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ထမင်းထုပ်တွေ
ဖြည့်ပြီး စားကြတာပေါ့ဗျာ။ ကြက်သားဟင်းများ မွေးနေတာပါပဲ
ဗျာ။ ကိုကြီးဖိုးသောင်ရော ကျုပ်ရော ဆာဆာနဲ့ ကြိတ်လိုက်ကြတာ
ထမင်းတစ်ထုပ်ကြီးစီ ပြောင်းသွားရောဗျို့။

“ဒုတ်၊ ဒုတ်၊ ဒုတ်”

“ဘာတုံးဟ”

ကိုကြီးဖိုးသောင် လန့်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း တွေ့သွား
တာပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ ထမင်းထုပ်တွေသိမ်းပြီး လက်ဆေးနေတုန်းမှာ

ကျောက်ဖျာကြီးအောက်က မြည်သွားတာဗျ။ ကိုကြီးဖိုးသောင်နဲ့
ကျုပ်နဲ့ နဂါးဆေးလိပ်ကလေး တစ်ယောက် တစ်လိပ်ဖွာနေရင်း
တွေးနေကြတာပေါ့ဗျာ။

“ဒုတ်၊ ဒုတ်၊ ဒုတ်”

“ဟော မြည်ပြန်ပြီကွာ၊ တာတေရ၊ ဒါ ဘာတုံး”

ကျုပ် ကျောက်ဖျာဘေးကို ဆင်းလိုက်တယ်။ ကိုကြီးဖိုး
သောင်လည်း ကျုပ်ဘေးမှာ လာရပ်တယ်ဗျ။ ကျုပ် မျက်လုံးတွေ
လိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဟော ကျုပ်တွေ့ပြီ၊ အက်ကြောင်းဗျ။ ဒါ
အက်ကြောင်း။ ကျောက်ဖျာရဲ့ ထောင့်စွန်းတစ်ဖက်မှာ ကျောက်ဖျာ
ရဲ့ အက်ကြောင်းကို ကျုပ် သွားတွေ့တာဗျ။

ကျုပ် ချက်ချင်းသွားပြီး အက်ကြောင်းကို တွန်းကြည့်တယ်။
ဟော ရွေ့တယ်ဗျ၊ ရွေ့တယ်။ ကျုပ် လုပ်နေတာကို ဘာမှနား
မလည်ဘဲ ကြည့်နေတဲ့ ကိုကြီးဖိုးသောင်ကြီးက ချက်ချင်းပြေးလာပြီး
ကျောက်ဖျာကို ကူတွန်းတယ်။ ဟာ ရွေ့သွားပြီဗျို့။ ရွေ့သွားပြီ။
ဟာ အောက်မှာ ဂူပေါက်တစ်ခုပဲဗျ။ ကျုပ်နဲ့ ကိုကြီးဖိုးသောင် ပွင့်သွား
တဲ့ အပေါက်ကနေ ငုံ့ကြည့်မိတယ်။

ဟင် အရိုးစုတွေပါလား။ တစ်ခု၊ နှစ်ခု၊ သုံးခု၊ လေးခု။
ကျုပ်တို့ ငုံ့ကြည့်နေတဲ့ အောက်တည့်တည့်က အရိုးစုက ခြေထောက်
မှာ စစ်ဖိနပ်ကြီး စီးလို့ဗျ။ ဒါ ဂျပန်စစ်သားရဲ့ အရိုးစုထင်တယ်။

“အို”

ကျုပ် အံ့သြသွားတယ်ဗျ။ ဂျပန်စစ်သားရဲ့ ရင်ဘတ်က
အရိုးမှာ အပေါက်တစ်ခုဗျ။ ဒါ ဘာလဲလို့ ကျုပ်တွေးနေတာ။

အပေါက်က ပြားပြားအရာကလေးဗျ။ ဟာ ခြေထောက်မှာ စီးထားတဲ့ စစ်ဖိနပ်ပေါ် ဝှန်းထင်းနေတဲ့အရာတစ်ခုဗျ။ ဆေးရောင်တစ်ခု ဝှန်းနေတဲ့ပုံပဲ။

ကျုပ်တို့ တွန်းဖယ်လိုက်တဲ့ ကျောက်ပြားက ထောင့်ဝှန်းကလေးတစ်ခုဗျ။ ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ်လုံး ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဘယ်မှာရွှေ့နိုင်မလဲဗျာ။ စစ်ဖိနပ်ပေါ်က ဝှန်းထင်းနေတာ ခပ်ပြားပြားအရာပဲဗျ။ ရင်ဘတ်ရိုးမှာ ပေါက်နေတဲ့ အပြားရာနဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲဗျ။

“ဟာ”

“ဘာတုံး တာတေ”

“ကျုပ် သိပြီ ကိုကြီးဖိုးသောင်၊ ဒီဂျပန်စစ်သားရဲ့ အလောင်းမှာ ရင်ဘတ်ရိုးက အပေါက်ဟာ ဂျပန်ဓားရာဗျ။ ဖိနပ်မှာ ဝှန်းနေတဲ့ နီကျင့်ကျင့် ပြားပြားအရာက ဓားအိမ်က ဆေးရောင် ဝှန်းနေတာဗျ။ အလောင်းရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ဓားနဲ့ စိုက်လိုက်ပြီးမှ ဓားအိမ်ကို အလောင်းပေါ်ကို ပစ်ချလိုက်တာ။ ဖိနပ်ပေါ်ကို ကန့်လန့်ဖြတ် ကျသွားတာ။ ဓားအိမ်က ဆေးရောင်တွေက နှစ်တွေကြာတော့ ကျွတ်ထွက်ပြီး စစ်ဖိနပ်ပေါ်မှာ ဝှန်းပေနေတာဗျ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်တုံး တာတေ”

“ဘာဖြစ်ရမတုံး ကိုကြီးဖိုးသောင်ရဲ့၊ ဒီကျောက်ဖျာရဲ့ အပိုင်းလေးကို အခု ကျုပ်တို့ဖွင့်သလိုပဲ တခြားတစ်ယောက် ဖွင့်သွားပြီးပြီဗျ”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ မင်းက အကြားအမြင်တွေဘာတွေ

ရနေတာလား တာတေ”

“ဟာ ဘယ်ကအကြားအမြင် ရမှာတုံး ကိုကြီးဖိုးသောင်ရာ၊ ကျုပ် ဆက်စပ်ပြီးတွေးကြည့်တာပါဗျာ”

“ဒါဆို ဘယ်သူဖြစ်မလဲတော့ မသိဘူးကွ”

“ဘယ်သူရှိမှာတုံး ကိုကြီးဖိုးသောင်ရဲ့၊ ကိုကြီးရဲ့ညီဝမ်းကွဲအောင်မောင်းပေါ့၊ ဒီဂျပန်စစ်သားအရိုးစုမှာ စိုက်နေတဲ့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရဲ့ဓားကို နှုတ်ယူပြီး စစ်ဖိနပ်ပေါ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ်တင်နေတဲ့ဓားအိမ်ကိုလည်း ရအောင်ကောက်သွားတာဗျ”

“ဟေ ဟုတ်မယ်ကွ တာတေ၊ ဟုတ်မယ် ထင်တယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် အောင်မောင်းက ဂျပန်လို အော်နေတာပေါ့၊ ဓား၊ ဓား၊ အမိန့်၊ အမိန့် ဆိုတာ ဒီကိစ္စပဲ ဖြစ်မယ်ကွ”

ကဲ ကိုကြီးဖိုးသောင် ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ပြန်ကြစို့ဗျာ။ ဒီက ကျောက်ခဲတွေလည်း ယူပြီးစမ်းစရာ မလိုတော့ပါဘူး ကိုကြီးရာ၊ သေချာပေါက် ယားမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ယုံသွားပါပြီဗျာ။ ဂျပန်တွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း ဒီတောင်တစ်ဝိုက်မှာ ဝှက်ထားမှာ သေချာပါတယ်။ ဒီလူလေးယောက်လည်း တစ္ဆေသရဲဘဝနဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေစောင့်နေရတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ယုံတယ် ကိုကြီးဖိုးသောင်”

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ကျောက်ဖျာကို နေရာတကျ ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မီးလောင်ကုန်းကို ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာတယ်။

ဒီကောင်အောင်မောင်း ဂျပန်အရိုးစုမှာ စိုက်ဝင်နေတဲ့ဓားကို နှုတ်ယူခဲ့မှာ သေချာတယ်ဗျ။ ဒီဓားဟာ ဂျပန်သရဲအတွက်

တော်တော်ကို အရေးပါတဲ့ပုံပဲ။ ကျုပ်လည်း ဒါထက်တော့ ပိုပြီး
မတွေးတတ်တော့ဘူးဗျို့။

မီးလောင်ကုန်းကို ပြန်ရောက်တော့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ
ကျုပ် ချက်ချင်းစဉ်းစားတယ်။

“ကိုကြီးဖိုးသောင် ဒေါ်တုတ် ရှိလားဗျ”

“ဘယ်ဒေါ်တုတ်တဲ့၊ နတ်ဝင်သည် ဒေါ်တုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကဲ ကိုကြီးဖိုးသောင် ဘထွေးထွန်းမောင်ကို ခေါ်ဗျာ၊
ထမင်းတစ်ပြည်ချက်၊ ကြက်ကြီးကြီးတစ်ကောင် အမြန်ချက်ဗျာ။
ပြီးရင် ငှက်ပျောဖက်ကြီးကြီးခုတ်ပြီး ထမင်းထုပ် ထုပ်ရမယ်။ ပြီးရင်
ဒေါ်တုတ်ကို ခေါ်ထားဗျာ။ ဒီည အလုပ်လုပ်မယ်။ ကြာသွားရင်
အောင်မောင်းကို မကယ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ကျုပ်ပြောပြီးတာနဲ့ ကိုကြီးဖိုးသောင်က သူတို့အလုပ်သမား
တွေကိုခေါ်ပြီး ပုံစံချတော့တာပဲဗျို့။ ကြက်ဝယ်တဲ့သူကဝယ်၊ ထမင်း
ချက်တဲ့သူကချက်၊ ဟင်းချက်တဲ့သူက ချက်ပေါ့ဗျာ။

ညမှောင်ရီသမ်းတော့ ဒေါ်တုတ် ရောက်လာတယ်ဗျ။

“တာတေ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကြားကတည်းက ငါ
ထင်တော့ ထင်သားပဲ၊ ငါ့ကို ဘယ်တော့ လာခေါ်မလဲ စောင့်နေ
တာ”

“ဒေါ်တုတ်ရေ ဂျပန်သရဲရဲ့ဓားကို အချိန်မီတွေ့ပြီး ဘာ
လုပ်ရမယ်ဆိုတာသိမှ ဖြစ်မှာဗျ၊ ကြာသွားရင် အောင်မောင်းမှာ
လူစိတ်လုံးဝပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

ည ရှစ်နာရီလောက်ရောက်တော့ ထမင်းထုပ် အဆင့်
သင့်ဖြစ်ပြီ။ ကျုပ်ရယ်၊ ဒေါ်တုတ်ရယ်၊ ကိုကြီးဖိုးသောင်ရယ်၊ သူတို့
အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ရယ် ထမင်းတောင်းကလေးထမ်းပြီး မီး
လောင်ကုန်းသင်္ချိုင်းကို ထွက်ခဲ့တယ်ဗျ။

သင်္ချိုင်းကုန်းကိုရောက်တော့ ဂူခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံးအပေါ်
မှာ ထမင်းထုပ်ကို ဖြည့်လိုက်တယ်။ ဘေးမှာ ရေဖလားနဲ့ ရေအပြည့်
ချထားလိုက်တယ်။

“အထက် ဥဂိုလ်ကြီးများကို ဦးထိပ်မှာထား၍ ကျွန်ုပ်
တာတေက မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါတယ်ဗျာ။ အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်
နေဝင်၊ တောင်တံငါကွန်၊ မြောက်စွပ်အတွင်း မည်သည့်အရပ်တွင်
ရောက်နေသည်ဖြစ်စေ ရောက်ရာအရပ်မှ သင်္ချိုင်းရှင်မကြီး မဖဲဝါ
အမြန်ဆုံး ကြွမြန်းခဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်ုပ်တာတေက စားပွဲ သောက်ပွဲနဲ့
ကြိုပါတယ်ဗျာ”

ကျုပ်က အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ မဖဲဝါကို ပင့်လိုက်တယ်။

“ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး”

ဟာ ဒီတစ်ခါတော့ အတော်ကို မြန်တာပဲဗျို့။ ဧကန္တတော့
မဖဲဝါ ဒီအနီးအနားမှာတင် ရှိနေလို့ဖြစ်မယ်ဗျ။

“ဟော ခုန်တက်သွားပြီဗျို့”

ဆံပင်ဖားလျားကြီးချထားတဲ့ ဒေါ်တုတ်ကို ဝင်ပူးလိုက်တဲ့
မဖဲဝါက ဂူကြီးပေါ်ကို လွှားကနဲနေအောင် ခုန်တက်သွားတာဗျို့။
ဟာ ဂူပေါ်မှာ ပေါင်ကြီးကားထိုင်ပြီး စားပြီဗျို့။ ဟာ ထမင်းတွေ
ရော ဟင်းတွေရော ပြိုက်ကနဲ ပြိုက်ကနဲ ကုန်တာဗျို့။ ကိုကြီးဖိုး

သောင်ကတော့ မဖဲဝါ ဝင်ပူးထားတဲ့ သူတို့ရွာက ဒေါ်တုတ်ကြီးကို ဖျက်လုံးအပြုသားနဲ့ ကြည့်နေတာပေါ့ဗျာ။ ခဏနေတော့ ထမင်း စားနေတဲ့ မဖဲဝါက ကျုပ်ကို ဖျက်လုံးပြုကြီးနဲ့ မော့ကြည့်တယ်။ ပြောဖို့ အချိန်ကျပြီဆိုတာ ကျုပ် ချက်ချင်းသိလိုက်တာပေါ့ဗျာ။

“သင်္ချိုင်းရှင်မကြီး မဖဲဝါဗျာ၊ ဒီရွာက အောင်မောင်းဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ ပြန်းစားကြီး ရူးသွားပါတယ်။ ပါးစပ်က လည်း ဂျပန်လိုပဲ အော်ဟစ်နေလို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေကြတာမို့ သင်္ချိုင်းရှင်မကြီးကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ဒီအကြောင်းကို လျှောက်ထားတာပါဗျာ”

“ဂျပန်သရဲဟဲ့ သူ့အောက်မှာ ဗမာသရဲသုံးကောင် ရှိတယ်၊ ဂျပန်ဗိုလ်အမိန့်ပြန်ထားတာ၊ သူတို့ပစ္စည်းတွေကို တောင်းခိုင်းထား တာ၊ သူတို့ကျွတ်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။ ဓားကို ဟိုကောင်လေးက ယူလာလို့ သူ့ရင်ဝမှာ ဖိုက်ထားတာ၊ အဲဒါကို နှုတ်ယူလာတာ။ နှမ်းအိတ်တွေကြားမှာ ရှိတယ်။ ဓားရိုးထဲမှာ ဂျပန်ဗိုလ်ရဲ့ အမိန့်စာ ရှိတယ်။ အဲဒါကို တောင်မှာသွားပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်၊ အကုန်ကျွတ်သွား မယ်”

မဖဲဝါက ပြောလို့လည်းဆုံး၊ စားလို့လည်း ပြီးရောဗျ။ လက် ဆေးပြီး ရေသောက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခါးကြီးကော့သွားတယ်။

ဟာ ဒေါ်တုတ် လဲကျသွားပြီ၊ ကျုပ်နဲ့ ကိုကြီးဖိုးသောင်က ဒေါ်တုတ်ကို ပြေးပြီးထူကြတယ်။

“ဒေါ်တုတ်၊ ဒေါ်တုတ်”

“ဟင်”

ဒေါ်တုတ် သတိရသွားပြီ။ ကျုပ်တို့လည်း ရွာကို ခပ်သုတ် သုတ် ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ ဘိုးထွန်းမောင်ရဲ့အိမ်ကို တန်းသွားပြီး နှမ်း အိတ်တွေကြားမှာ လိုက်ရှာကြတယ်။

ဟော တွေ့ပြီဗျို့။ ဂျပန်ဗိုလ်ရဲ့ ကင်ဒိုဓားကြီးဗျာ၊ အောင် မောင်း ယူလာခဲ့တာ။ ကျုပ်နဲ့ ကိုကြီးဖိုးသောင် ဂျပန်ဓားကြီးယူပြီး ကိုဖိုးသောင်တို့အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ မဖဲဝါပြော သွားတဲ့ အမိန့်စာကို ရှာကြတာပေါ့ဗျာ။ ကင်ဒိုဓားရဲ့အရိုးကို ကြိုး စားပြီး ဖွင့်ကြည့်ကြတယ်။ တော်တော်ကြာအောင် ဖွင့်ပေမယ့် ဓားရိုးက မပွင့်ဘူးဗျ။

နောက်တော့ ကိုကြီးဖိုးသောင်က ရေနံဆီနဲ့ ဓားရိုးကိုစိမ် ပြီး လှည့်ကြည့်တော့မှ ပွင့်သွားရောဗျို့။ နှစ်တွေကြာတော့ ဓားရိုးရဲ့ အပိတ်က သံချေးတွေ ကပ်နေတာဗျ။

ပွင့်သွားတဲ့ ဓားရိုးထဲကို ရှာကြည့်တော့ စာရွက်လိပ်ကလေး တစ်လိပ်ဗျ။ ကျုပ် အသာကလေး တုတ်ချောင်းကလေးနဲ့ ကော် ထုတ်လိုက်တယ်။ စာရွက်တောင် ဆွေးကာနီးနေပါပြီဗျာ။ အသာ ကလေး ဖြည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဂျပန်စာတွေ ရေးထားတာကို သွား တွေ့တယ်ဗျ။

ဟုတ်ပြီပေါ့ဗျာ။ ဒါဆိုရင် မဖဲဝါ ပြောသွားတာ ဟုတ်နေပြီ ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်နဲ့ ကိုကြီးဖိုးသောင်လည်း တစ်နေကုန် ပင်ပန်းနေ တော့ အိပ်လိုက်တာနဲ့ တုံးကနဲပဲဗျို့။ နောက်နေ့မနက်စောစောမှာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ကျောက်ယားတောင်ကို ပြန်သွားရတာပေါ့ဗျာ။

ကျောက်ယားတောင်ရောက်တော့ ကျောက်ဖျာအကွဲပိုင်း
ကလေးကို ဟိုနေ့ကလိုပဲ ဖွင့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တုတ်ချောင်း
ကလေးတစ်ခုကိုခွဲပြီး ထိပ်မှာ ဂျပန်ဗိုလ်ရဲ့ အမိန့်စာ စာရွက်လိပ်
ကလေးကို ညှပ်လိုက်တယ်။

အဆင်သင့်ပါလာတဲ့ မီးခတ်ကလေးကို ခြစ်ပြီး စက္ကူကို
မီးရှို့လိုက်တယ်။

“ဂျပန်စစ်သားကြီးရော ဝမာဝိညာဉ်တွေပါ ကြားကြစေ
ဗျာ၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရဲ့ အမိန့်စာကို ဖျက်ဆီးလိုက်ပြီဖြစ်လို့ အခုချိန်က
စပြီး သင်တို့ လွတ်လပ်သွားကြပြီ၊ သွားလို့ရာကို သွားကြပေတော့
ဗျာ”

မီးတောက်ကလေး တောက်နေတဲ့ ဂျပန်ဗိုလ်ရဲ့ အမိန့်စာ
စာရွက်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ပြာကျသွားတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ကိုဖိုးသောင်
လည်း တွေ့သမျှ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေယူပြီး ကျောက်ဖျာအောက်
က ဂူပေါက်ထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့မှ မီးရှို့လိုက်တယ်။ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေ ပြာဖြစ်
သွားချိန်မှာ အမိုးစုတွေလည်း ပြာဖြစ်ပြီး အားလုံးပျောက်သွားတယ်။

ကျုပ်လည်း ကျောက်ယားတောင်က ရောင်စုံကျောက်တုံး
ကလေးတွေ လက်နှစ်ဆုပ်စာလောက် ကောက်ယူလာတယ်။

ကျုပ်တို့ ရွာပြန်ရောက်တော့ အားလုံးကောင်းနေတဲ့
အောင်မောင်းကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အံ့ဩစရာပါဗျာ။ အောင်မောင်း
က သူ့ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို နည်းနည်းမှကို မသိတာတဲ့ဗျို့။

မီးလောင်ကုန်းက လူတွေဆိုတာ အံ့ဩလိုက်ကြတာ

မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။ အဲဒီညက ကျုပ် မီးလောင်ကုန်းမှာ တစ်ည
ထပ်အိပ်ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျောက်ယားတွေက မယားတော့ဘူးဗျို့။ ကျုပ်
ဆီက ကျောက်တုံးလေးတွေကို ကိုကြီးဖိုးသောင်ကို တစ်ဝက်ပေး
လိုက်တယ်။

“ကိုတာတေ၊ ကျုပ်ယူလာတဲ့ ဂျပန်ဓားကြီးကို ကိုတာတေ
ယူသွားပါတော့ဗျာ၊ အမှတ်တရပေါ့၊ ကျုပ်ကို ကယ်ပေးတဲ့ ကိုတာ
တေရဲ့ကျေးဇူးကို ကျုပ်တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး
ဗျာ”

အောင်မောင်းက ဂျပန်ဓားကြီး ကျုပ်ကိုပေးတယ်။ ပြီး
တော့ ကျုပ်ကို လက်အုပ်ချီပြီး ကန်တော့သေးတယ်ဗျ။ ကိုဖိုးသောင်
ကြီးက ကျုပ်ကို လှည်းနဲ့ ရွာအရောက် လိုက်ပို့ပါတယ်ဗျာ။

ကျုပ်ကတော့ ကျန်းကျန်းမာမာ ပြန်ဖြစ်သွားတဲ့ အောင်
မောင်းအတွက်လည်း ဝမ်းသာရ။ ကျွတ်လွတ်သွားတဲ့ ကျိန်စာသင့်
သရဲကြီးလေးကောင်အတွက်လည်း ဝမ်းသာရတော့တာပေါ့ဗျာ။

ပျော်တတ်တဲ့မိညာဉ်

လူတွေမှာ လူရယ်လို့ ဖြစ်ကတည်းက ဗီဇသတ္တိတစ်ခုတော့ ပါလာကြစမြဲပဲဗျ။ တာတေ ဆယ်နှစ်သားလောက်က ရွာမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က အောင်ပိန်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် ပိန်ပိန်သေးသေးလေးမို့ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို အောင်ပိန်လို့ပဲ ခေါ်ကြတာ။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

အောင်ပိန်အဘိုးက မန္တလေးက ပန်းပုဆရာကြီးဗျ။ အခုတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ သူ့အဘိုးရဲ့ ဗီဇလို့ပဲ ပြောရမလားပဲဗျ။ အောင်ပိန် ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်ကတည်းက ရွှံ့ရုပ်ကလေးတွေလုပ်တာ သိပ်လက်ရာမြောက်တာဗျ။ ကျွဲရုပ်၊ နွားရုပ်၊ ခွေးရုပ်၊ ငှက်ရုပ်၊ သားတော်ရုပ်၊ ဒေါင်းရုပ်တွေကအစ ဒီကောင် လုပ်တတ်တယ်။ ဆယ်နှစ်သားလောက်ရောက်တော့ သစ်သားတုံးကလေးတွေကို ပန်းပုထုတတ်နေပြီဗျ။ အောင်ပိန်အဖေကလည်း မန္တလေးမှာ အောင်ပိန်အဘိုးနဲ့တွဲပြီး ပန်းပု နည်းနည်းပါးပါး လုပ်ဖူးသူမှာ စူး။ ဆောက်တန်ဆာပလာတွေ အစရှိတာဗျ။

အဲဒါတွေကို ကျောက်နဲ့ သွေးပုံသွေးနည်းပုံသုံးနည်းတွေကို အောင်ပိန်ကို သင်ပေးထားတာ။ အောင်ပိန် သစ်သားတုံးကလေးကို ခြေထောက်နဲ့နင်းပြီး ပန်းပုထုတော့ ရာပဲဗျ။

အောင်ပိန်က လူရုပ်ကလေးတွေ ထုတာမျိုး လယ်သမားစပါးရိတ်တဲ့ပုံ၊ ဆင်ပုံ၊ နွားပုံ၊ နွားတွေ လှည်းဆွဲတဲ့ပုံ၊ သိင်္ဃကောင်၊ ချည်းမဟုတ်ပေမဲ့ တော်တော်တော့ ညီညီညာညာကလေးတွေ ဖြစ်နေပြီဗျ။

ဒါပေမဲ့ အောင်ပိန်က ပန်းပုထုတာတင် တော်တာမဟုတ်ဘူး။ ဆော့တဲ့နေရာမှာလည်း ပြိုင်စံရှားပဲဗျ။ အောင်ပိန် ဆော့တာဆိုတာက ကျွပ်တို့လို ဂေါ်လီပစ်တာ၊ ဂျင်ပေါက်တာ၊ ထုတ်ဆီးတိုးတာ၊ ဖန်ခန့်တာကို ဆော့တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ ဆော့တာမျိုး။

ကျွပ်တို့ရွာဦးက ရွှေတောင်ဦးဘုရားပွဲမှာ လာပြသွားတဲ့

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

မျက်လှည့်ပွဲတွေ ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီမျက်လှည့်တွေအထဲက ဆရာရွှေကို လေးရဲ့ ပြကွက်မျိုး၊ ဆရာမ စောနန်းနွယ်ရဲ့ ပြကွက်မျိုးတွေကို သူက လုပ်ပြီးဆော့တာဗျ။

စောနန်းနွယ်ဆိုတဲ့ မျက်လှည့်ဆရာမက ပြကွက်သိပ် ကောင်းတာ။ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေ သူ့ရဲ့ပြကွက်ကို လွှတ်ကြိုက်ကြ တာဗျို့။ မြေကျင်းတစ်ကျင်း တူးတယ်၊ ပြီးတော့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ကတ္တီပါအိတ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာထည့်ပြီး အိတ်ကို ကြိုးနဲ့ စည်းတယ်။ ပြီးရင် အဲဒီအိတ်ကို မြေကျင်းကြီးထဲထည့်ပြီး အပေါ်က မြေဖို့လိုက်တယ်။ ပြီးရင် မြေဖို့ထားတဲ့ မြေကျင်းကို ဘေးကနေ ပိတ်စအနက်နဲ့ ကာလိုက်တယ်။ တောမှာက နဂို ကတည်းက ဝါးလုံးတိုင်တွေ စိုက်ထားတာဗျ။ ကန်တော့ပွဲတွေက လည်း သုံးပွဲလောက် ထိုးထားတာဗျို့။ ဖယောင်းတိုင်တွေကလည်း ကန်တော့ပွဲတွေမှာ ထွန်းထားလိုက်တာ လင်းနေတော့တာပေါ့ဗျာ။

လူတွေဆိုတာ ဘာဖြစ်မလဲသိချင်လို့ ဝိုင်းအုံတိုးပြီး ကြည့် ကြတာပေါ့ဗျာ။

အဲဒီမှာတင် ဆရာမစောနန်းနွယ်က စကားတွေ ဝေဝေ ဆာဆာပြောပြီး ဆေးတွေဝါးတွေ ရောင်းဗေးတာဗျ။ လူတွေက လည်း ဝယ်ကြတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့မှ သူ့ရဲ့ဆေးကြိမ်လုံးကြီးနဲ့ ဟန်ပါပါ မန်းမှုတ်ပြီး မြေကြီးကို ဖြန်းကနဲ ရိုက်လိုက်တာ။ မြေကျင်း ကို ဖို့ထားတဲ့ သဲတွေ ဖွားကနဲ မြောက်တက်သွားပြီး စောစောက ကောင်မလေးကို ထည့်ထားတဲ့ ကတ္တီပါအိတ်က သဲတွေနဲ့ရောပြီး မြောက်တက်သွားတာဗျို့။

“ဟာ ဟိုမှာ ဟိုမှာ ဟာ လူမပါဘူးကွ၊ အိတ်ချည်းပဲ၊ လူ ဘယ်ရောက်သွားတုံး”

ဆိုတဲ့အသံတွေ ဆူညံသွားတာပေါ့ဗျာ။ တကယ်ကို ရုတ် ရုတ်သည်းသည်း ဖြစ်စေတဲ့ ပြကွက်ပါဗျာ။

ဆရာမစောနန်းနွယ်က ဘေးက ကာထားတဲ့ အကာတွေ ကို ဖယ်လိုက်ပြီး မြေကျင်းကို ကြည့်ခိုင်းတယ်။ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေ တိုးဝှေ့ကြည့်ကြတာပေါ့ဗျာ။

“ဟာ မရှိဘူးဟ၊ မြေကျင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ကောင်မ လေး ဘယ်ရောက်သွားတုံး”

ဆိုပြီး ဆူညံ ဆူညံတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့မှ ဆရာမစောနန်းနွယ်က ပရိသတ်ကို ထိန်းတယ်ဗျ။

“အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ရပ်ကြပါ၊ ကျွန်မရဲ့ပြကွက် က မပြီးသေးပါဘူး၊ ငြိမ်ကြပါ၊ ငြိမ်ကြပါ”

လူတွေ နေရာတကျပြန်နေပြီး ငြိမ်သွားတယ်ဗျ။ ဒီအချိန် မှာပဲ စောနန်းနွယ်က သူ့ကျောပေါ်မှာ ဖြန့်ပြီးခြုံထားတဲ့ ဝတ်ရုံ အစိမ်းရောင် ကတ္တီပါစကြီးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး မျက်လှည့်ဝိုင်းအလယ် က မြက်ခင်းကလေးပေါ်မှာ ဖြန့်ထားလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ အဲဒီကတ္တီပါစရဲ့ ဘေးမှာ ပတ်လျှောက်ပြီး ပညာ ရပ်အကြောင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းအောင် ပြောပြတယ် ဗျ။ သူ့စကားပြောတိုင်း ဘင်တီးတဲ့လူက-

“ဝုံး၊ ဝုံး၊ ချမ်း၊ ချမ်း”

ဆိုပြီး အချက်ကျကျ တီးပေးတာဗျ။ လူတွေဆိုတာဗျာ

ပျောက်သွားတဲ့ကောင်မလေး ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာ သိချင်လွန်းလို့ အသက်တောင် မရှူနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ။

ဒီမှာတင် နောက်ထပ် ဆေးတွေ၊ အဆောင်ရပ်တွေကို ထပ်ရောင်းပြန်ရောဗျ။ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေဆိုတာ အလုအယက်ကို ဝယ်ကြတာဗျို့။ ဆေးရောင်းလို့ပြီးတော့မှ ကတ္တီပါစအစိမ်းကြီးဘေး မှာ ပတ်လျှောက်ပြီး မကြာခင်မှာ တွေ့ကြရတော့မယ့် သူ့ရဲ့ပညာ အကြောင်းကို ပြောပြတယ်။

ဟော ပြပြဗျို့။ စောနန်းနွယ်က ပါးစပ်က ဂါထာလိုလို မန္တန်လိုလို စာသားတွေကို ရွတ်ဖတ်ပြီး အမိန့်တွေ ပေးလိုက်တဲ့အခါ ကျတော့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဖြန့်ပြီးချထားတဲ့ ကတ္တီပါဝတ်ရုံအစိမ်း ကြီးက အလယ်တည့်တည့်မှာ ဖောင်းလာတယ်ဗျို့။

“ဟာ လှုပ်လာပြီဟေ့၊ ဒါ ဘာတုံး မြွေလားဟ၊ ဟိုကောင် တွေ နောက်နည်းနည်းဆုတ်ကြစမ်း၊ မြွေထွက်လာရင် နင်တို့ကို ပေါက်မှာဟ”

ဆူဆူညံညံတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ဗျာ။ ကတ္တီပါအစိမ်းစ ကြီးကလည်း တဖြည်းဖြည်း ဖောင်းဖောင်းပြီး ကြွလာတာဗျို့။ ဟော တော်တော်ကို ကြွလာတာဗျ။ ဟော ငြိမ်သွားပြီ၊ ငြိမ်သွားပြီ။ ဒီတော့မှ ဆရာမ စောနန်းနွယ်က ကတ္တီပါအစိမ်းစကြီးကို အနား စပ်ကကိုင်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ပြလိုက်တယ်။

“ဟာ”

ကျုပ်တို့ရွာသားတွေ ‘ဟာ’ လို့ သံပြိုင်အော်လိုက်တဲ့အသံ ကြီးက တော်တော်ကို ကျယ်တာဗျ။ လူတစ်ရာလောက် သံပြိုင်အော်

လိုက်တာလေဗျာ။ အဲဒီအထဲမှာ ကျုပ်အသံရော အောင်ပိန်အသံ ရော ပါတာပေါ့ဗျာ။ စောစောက မြေကျင်းထဲကို မြှုပ်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးဗျ။ တင်ပလ္လင်ခွေထိုင်ပြီးတော့ လက်အုပ်ကလေးချီ ထားတာဗျ။

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

ဘာပြောကောင်းမလဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေ လက်ခုပ် တွေတီးလိုက်ကြတာ ဆူညံသွားတော့တာဗျို့။ အဲဒီအထဲမှာ ကျုပ်နဲ့ အောင်ပိန်နဲ့ လက်ခုပ်သံတွေလည်း ပါတာပေါ့ဗျာ။

ဘုရားပွဲပြီးလို့ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ အောင်ပိန်က ကျုပ်တို့ကို မျက်လှည့်ပြပြတော့တာပေါ့ဗျာ။ သူ ထုထားတဲ့ သစ် သားပန်းပုရုပ်ကလေးဗျ။ ကောင်မလေးပုံ၊ ဂါဝန်ကလေးနဲ့ဗျ။ သေ သေချာချာကို ဆေးခြယ်ထားတာ။

အောင်ပိန်က မြေကျင်းတစ်ကျင်းတူးပြီး သစ်သားရုပ် ကလေးကို မြှုပ်တယ်ဗျ။ မမြှုပ်ခင်မှာ ပိတ်စအိတ်နဲ့ အရုပ်ပို ထည့် လိုက်သေးတယ်ဗျ။

အရုပ်ကို မြေမြှုပ်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း မျက်လှည့်ဆရာမ စောနန်းနွယ် ပြောတာမျိုးတွေကို ပြောသေးတာဗျ။ ဒီကောင် အောင်ပိန်က ဉာဏ်တော့ကောင်းသား။ စောနန်းနွယ်ပြောတဲ့ စကားတွေကို တော်တော်မှတ်မိတာဗျ။

ကျုပ်တို့လည်း အောင်ပိန်ကို သဘောကျသွားကြတာပေါ့ ဗျာ။ အောင်ပိန်က သူတို့အိမ်ဝိုင်းထဲမှာ မျက်လှည့်ပြတာဗျို့။ ကျုပ် တို့က သွားကြည့်ကြရတာ။

ကျုပ်တို့ဆိုတာလည်း မနည်းဘူးဗျ။ ထနောင်းကုန်းမှာရှိတဲ့ ကလေးအကုန်ပဲပေါ့။ အားလုံး သုံးဆယ်လောက်တော့ ရှိမှာ။ အောင်ပိန်ရဲ့ မျက်လှည့်ပွဲမှာ ရွာအနောက်ပိုင်းက 'အာကျယ်' လို့ခေါ်တဲ့ အကောင်က ဘင်တီးလို့ဗျ။ လေးထောင့်သံပုံးအလွတ်တစ်လုံးကို အာကျယ်က တုတ်တံကလေးနဲ့ တီးလို့ဗျ။ ပြီးတော့ သစ်သားတုံးတစ်တုံးပေါ်မှာလည်း လင်ကွင်းကလေးတစ်ခု ချထားပြီး တီးသေးတာဗျ။

“ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ချမ်း၊ ချမ်း”

နဲ့ မျက်လှည့်ပွဲပုံစံ ဖမ်းထားတာပေါ့ဗျာ။ အောင်ပိန် ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း စောနန်းနွယ်ပုံစံ ဖမ်းထားတာဗျ။ သူ့အဖေရဲ့ ပုဆိုးတစ်ထည်ကို လည်ပင်းမှာစည်းပြီး ကျောကုန်းမှာ ခြုံထားတာ၊ ဝတ်ရုံကြီး ခြုံသလိုပေါ့ဗျာ။

“အခု ကျုပ်တို့ ဒီခရေးမရေးကို မြေကျင်းထဲ ညှပ်လိုက်ပြီဗျိ။”

ပြောရဦးမယ်ဗျိ။ အောင်ပိန် ဆိုတဲ့ကောင်က စကားလုံးဝ မပီဘူးဗျ။ စောစောက ကျုပ်ပြောဖို့မေ့နေတာ။

“ဒါပေမဲ့ ချမ်းဆရာကြီး အောင်ချိန်လို့ခေါ်တဲ့ ကျုပ်က အသက်မသေဘဲ အကောင်းပကတိ ပြန်ရောက်လာအောင် ကျုပ်တတ်ထားတဲ့ ကျင်ညာနဲ့ ရုပ်လိုက်မှာပါ”

ကျုပ်တို့က သူစကားမပီတာကို ရယ်ချင်ပေမယ့် ရှမ်းဆရာကြီးအောင်ပိန် စိတ်ဆိုးပြီး မျက်လည်မပြတော့မှာကြောက်လို့ မရယ်ဘဲ အောင့်ထားရတာပေါ့ဗျာ။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ခင်ညားတို့ ကြောက်နေကြပြီဗို့လား။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“မကြောက်ပါဘူး”

ရွာတောင်ပိုင်းမှာနေတဲ့ ဝိုင်းစိန်က ထအော်တယ်ဗျ။ အောင်ပိန်မျက်နှာကြီး ပျက်သွားပြီး-

“တေနာမ၊ ကြောက်ပါတယ်ရှို့ ကျောတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲ ကြောက်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ဝိုင်းစိန်မက စကားကို ချက်ချင်းပြင်ပြောလိုက်တော့မှ အောင်ပိန်က ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေတာဗျ။

“ကဲ ချမ်းဆရာ အောင်ချိန် ကျင်ညာစွမ်းကျချိန်ရောက်ပြီ၊ ဟဲ့ကောင် အာကျယ် ဘင်နာနာတီးစမ်း”

“ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ချမ်း၊ ချမ်း”

အာကျယ်က သံပုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်း တီးပေးသဗျ။ ဒီတုန်းမှာပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ချထားတဲ့ နွားနှင်တံကို အောင်ပိန်က ပြေးကောက်တယ်။ ပြီးတော့ ဟန်ပါပါနဲ့ ပါးစပ်က ရွတ်ဖတ်ပြောဆိုပြီး မြေကြီးကို ရိုက်လိုက်တယ်ဗျ။

“ဖုန်း”

“ဟာ”

ကျုပ်တို့ကလေးသုံးဆယ်လောက် ပြိုင်တူအော်လိုက်တဲ့ ‘ဟာ’ဆိုတဲ့ အသံကြီးက တော်တော်ကို ကျယ်သွားတာဗျိ။

မြေကျင်းကို ဖို့ထားတဲ့ သဲမှုန့်တွေ ဖွားကနဲ မြောက်တက်ပြီး အရုပ်ထည့်ထားတဲ့အိတ်ကလေးက လေထဲကို သုံးတောင်

လောက် မြောက်တက်သွားတာဗျ။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲက သစ်သား အရုပ်မကလေးက ပိတ်စအိတ်ထဲက ထွက်ကျလာတယ်။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

အောင်ပိန်က နွားနှင်တံကြီးကိုင်လျက်သားကနေ တဟဲဟဲ ရယ်နေတယ်ဗျ။

“ဟာ အောင်ပိန် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာတုံး”

“အောင်ပိန် စောနန်းနွယ်ရဲ့ ပညာတွေ တတ်နေတယ် ထင်တယ်”

ဟုတ်တယ်ဗျ။ အံ့ဩမယ်ဆိုလည်း အံ့ဩစရာပါပဲဗျ။ ဒီကောင် အောင်ပိန် ရိုက်လိုက်တဲ့နေရာက မြေကျင်းကလေးနဲ့ နှစ်ပေလောက် ကွာတယ်ဗျ။ ရိုက်တာက တစ်နေရာ မြေကျင်းထဲ က သဲတွေက ဖွားကနဲ လွင့်တက်ပြီး မြှုပ်ထားတဲ့ အရုပ်ပါ ပေါ်လာ တာဗျ။ ကျုပ်လည်း အံ့ဩသွားတာပေါ့ဗျ။

အောင်ပိန်ကို အားလုံးက အထင်ကြီးသွားကြတာပေါ့ဗျ။ အောင်ပိန်ကလည်း သူ ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ကို ပြော မပြဘူးဗျ။ ကျုပ်က နောက်မှ ရှမ်းဆရာကြီး အောင်ပိန်ရဲ့ ဘင်တီး ဆရာ အာကျယ်ကို ချော့မော့မေးရတာဗျ။ အောင်ပိန်က နှစ်ပေ လောက်ရှိတဲ့ ဝါးခြမ်းပြားလေးတစ်ခုကို မြေကျင်းနဲ့ မြောင်းကလေး တူးပြီး မြှုပ်ထားတာတဲ့ဗျ။ ကုတ်သဘောပေါ့ဗျ။ အဲဒီဝါးခြမ်းပြား ကိုလည်း အောက်က ကျောက်စရစ်တုံးကလေးခုပြီး အပေါ်က မြေကြီးတွေ ဖုံးထားတာဗျ။ ဒါကို ကျုပ်တို့က မမြင်ကြဘူးလေ။ ဝါးခြမ်းပြားကို ဒီဘက်ထိပ်ကို ရိုက်လိုက်တော့ ကုတ်ရဲ့သဘော

အတိုင်း ဟိုတစ်ဖက်က အရုပ်ကလေးကို ကော်ပြီးတင်ပေးလိုက် တာပေါ့ဗျ။

အောင်ပိန် ဆော့တယ်ဆိုတာက အဲဒီလိုမျိုး ဆော့တာဗျ။ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ၊ ကတ်သီးကတ်သတ်တွေပေါ့ဗျ။

ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်တို့ရွာက ကလေးတွေထဲမှာတော့ အောင်ပိန်က ဆရာကြီးပေါ့ဗျ။ တစ်ခါကလည်း ညမိုးချုပ်ကြီးကျမှ ဒီကောင် ကျုပ်တို့ဝိုင်းထဲ ဝင်လာတယ်ဗျ။

“တာတေ၊ တာတေ၊ ဟေ့ကောင် တာတေ”

“ငါပါကွ၊ အောင်ချိန်ပါ”

စကားကလည်း နည်းနည်းမှကို မပီဘူးဗျ။ သူ့ကိုယ်သူ လည်း အောင်စိန်ကို အောင်ချိန်ပဲ ပြောတာ။

“ဟာ အောင်ပိန်လား၊ ညကြီး ဘယ်ကလာတာတုံး”

“လာခဲ့ဦးကွ တာတေရ၊ မင်းကို ပြစရာရှိလို့”

အောင်ပိန်က ပြစရာရှိလို့ဆိုတော့ ကျုပ်က စိတ်ဝင်စား သွားတာပေါ့ဗျ။ ကျုပ်မှာကလည်း မွေးကတည်းက စပ်စုချင်တဲ့ ဒီဇက ပါနေတာကိုးဗျ။

ကျုပ် ချက်ချင်းပဲ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် တာတေ၊ မင်း စုန်းတောက်စားတာ မြင်ဖူး သလား”

“ဟေ စုန်း ဟုတ်လား၊ တောက်စားတယ်ဆိုတာ ဘာလုပ် တာတုံးကွ အောင်ပိန်ရ”

ကျုပ်က သူပြောတာကို နားမလည်လို့ မေးရတာပေါ့ဗျ။

“ဟာ တာတေရာ၊ ဗဟုတုတကရဲ နည်းပါကွာ၊ စုန်းတောက်စား တယ်ဆိုတာ ပညာတွေမြူးတာကွာ ပညာတွေကိုနိုးတာ၊ လာ ငါပြမယ်”

အောင်ပိန်က ရှေ့က သုတ်သုတ်သွားတယ်။ ကျုပ်က လည်း နောက်က သုတ်သုတ်လိုက်တယ်။ ရွာကို အရှေ့တံခါးက ထွက်ကြတယ်။ ကျုပ်လည်း လိုက်တာပေါ့ဗျာ။

“လာ တာတေ၊ ဒီခြုံပုတ်ထဲက ပုန်းပြီးကြည့်ရမယ်”
အောင်ပိန်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘိစပ်ခြုံကြီးထဲကို တိုးဝင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်က မှောင်ကြီးထဲမှာ ဟိုကြည့် သည်ကြည့် လိုက်ကြည့်နေတာဗျ။ ဘာမှမတွေ့ဘူး။

“ဟေ့ကောင် အောင်ပိန် ဘယ်မှာတုံး မင်းစုန်းက”

“ဟာကွာ၊ လာမှာပေါ့ တာတေရ”

“စုန်းမ လာတာကို မင်းက ဘယ်လိုသိတုံး”

“တာတေရာ၊ မင်း တော်တော်အမေးအမြန်း ထူတာပဲကွာ၊ မင်းကြည့်ရရင် ပြီးရောမို့လား”

(အောင်ပိန်က စကားမပီတဲ့အသံနဲ့ ကျုပ်ကို ဟောက် လိုက်သေးတာဗျို့။)

“ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း လာပြီ၊ အသံနည်းနည်းမှ မထွက် နဲ့နော်၊ စုန်းမကြီး ကြားသွားလို့ ငါတို့အူတွေကို ဆွဲထုတ်ပြီး စားသွား လိမ့်မယ်”

ဟာ ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဒီဘက်ကို လာနေတယ်။ ကျုပ်လည်း အဲဒီမိန်းမကြီးကို သေသေချာချာ ကြည့် တာပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ရွာကတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ ကျုပ် မမြင်ဖူးဘူး။

ဟော ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ရပ်နေတယ်ဗျ။ ဟာ လက်ကြီးနှစ်ဖက် ရှေ့ကိုဆန့်ထုတ်လိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ဘာ တွေ့ခွက်ဖတ်နေလည်း မသိဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့နဲ့က နည်းနည်းတော့ လှမ်းပါတယ်။ ဟာ စုန်းမကြီးကိုယ်က မီးခိုးလို အခိုးတွေ ထွက်လာ ပြီဗျို့။ ဟော အရောင်တွေ ထွက်လာတယ်ဗျို့။ အနီရောင်ကြီးဗျ။ ဟာ အနီရောင်က လုံးလုံးကြီး ဖြစ်လာတယ်ဗျို့။ ဟော စုန်းမကြီးက အနီရောင်ကြီးထဲမှာ ပျောက်နေတယ်ဗျ။ ဟော ဟော အနီလုံးကြီး က မြေကြီးပေါ်က ကြွလာတယ်ဗျို့။ ဟာ အလုံးက သေးသေးလာ ပါလား။ ဘောလုံးတစ်လုံးအရွယ်လောက် ဖြစ်သွားပြီဗျို့။

ဟာ အပေါ်ကို တက်သွားပြီ၊ တက်သွားပြီ။

“ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ”

သစ်ပင်တွေပေါ် ကျော်တက်ပြီး ပျံနေတာဗျို့။

“ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ”

ဟော နိမ့်ဆင်းလာပြီ။ လူတစ်ရပ်လောက်အထိ နိမ့်ဆင်း လာတာဗျို့။ ဟော ကွင်းကြီးထဲမှာ လှည့်ပတ်ပြီး ပျံနေတာ။ မြင့် သွားလိုက်၊ နိမ့်သွားလိုက်နဲ့ဗျ။ ဟော သွားပြီဗျို့။ ပျံထွက်သွားပြီ။ အနောက်ဘက်ကို ပျံသွားတာဗျ။

“ကဲ မြင်ပြီလား တာတေ”

“အေး မြင်ပြီ၊ အဲဒီစုန်းမကြီးက ဘယ်ရွာကတုံးကွ အောင် ပိန်၊ မင်း သိလား”

“သိတာပေါ့ကွာ တာတေရ၊ အဲဒါ ဘန့်ဘွေးကုန်းက ဘွားဆုံ ကြီးလေကွာ”

“ဟေ သူက သူ့ရွာမှာ မလုပ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာလာလုပ်တာတုံးကွ”

“ဒါတော့ မသိဘူးလေ တာတေရာ၊ အကြောင်းရှိလို့နေမှာပေါ့ကွာ”

“ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ”

“ဟာ တာတေရေ ပြန်လာပြီဟေ့၊ ဟာ နောက်ထပ်မီးလုံးကြီးနှစ်လုံး တိုးလာတယ်ကွ၊ အားလုံး သုံးလုံးဖြစ်နေပြီ”

“အေးကွ၊ သူလိုပဲ စုန်းမကြီးတွေ ပါလာတာနေမှာပေါ့ကွ၊ ဟော ဆင်းလာပြီဟေ့၊ စကားမပြောနဲ့နော် အောင်ပိန်”

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ငြိမ်ငြိမ်ကြည့်နေရပြန်တာပေါ့ဗျာ။ ဟော မီးလုံးကြီးတွေ မြေကြီးပေါ်ကို ဆင်းလာပြီဗျို့။ ဟာ မီးရောင်တွေ ပျောက်သွားပြီး မိန်းမကြီးသုံးယောက် ညောင်ပင်အောက်မှာ ရပ်နေတာဗျ။

ဘာတွေပြောနေလဲတော့ မသိဘူးဗျို့။ သူတို့ဆံပင်ကြီးတွေကို ဖားလျားကြီးတွေ ချလိုက်တယ်။ ဟော လက်ကြီးတွေ ရွှေ့ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး ကွေးကွေးကောက်ကောက်ကြီးတွေ လုပ်နေတယ်။ ဟာ သူတို့ပါးစပ်ကြီးတွေကို အကျယ်ကြီး ဟထားကြတယ်ဗျ။ ဟော ပါးစပ်ထဲက အရောင်တွေ တဝင်းဝင်းနဲ့ ထွက်လာပြီဗျို့။ ဟာ တစ်ယောက်က ဖြူဖြူအရောင်ဗျ။ ဟိုနှစ်ယောက်က စိမ်းစိမ်းပြာပြာ အရောင်တွေဗျ။ အရောင်တွေက အပြင်ကို ထွက်လာပြီဗျို့။ ဟော ဟော မိန်းမကြီးသုံးယောက်က ဖိုခနောက်ဆိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ကြတယ်။

ဟာ သူတို့ပါးစပ်ထဲက ထွက်လာတဲ့အရောင်တွေက ရွှေ့ကို တန်းထွက်လာပြီး အလင်းတန်းကြီးသုံးခု ပေါင်းသွားတယ်ဗျ။

ဟာ အလင်းတန်းကြီးသုံးခုပေါင်းပြီး စိမ်းဝါဝါအရောင်ကြီး ဖြစ်သွားပြီဗျို့။ ဟာ အပေါ်ကို ထောင်တက်သွားပြီဗျ။

စုန်းမကြီးတွေက ခေါင်းကြီးတွေမော့ပြီး လက်ကြီးတွေက ကွေးချည် ဆန့်ချည် လုပ်နေကြတာဗျ။

အလင်းတန်းကြီးက သစ်ပင်တွေကိုကျော်ပြီး အမြင့်ကြီး တက်သွားတာဗျို့။

ဟော ပြန်သိမ်းပြီ၊ ပြန်သိမ်းပြီ။ အလင်းကြီးတွေ ပြန်နိမ့် ဆင်းလာပြီ။ ဟာ ပါးစပ်တွေထဲ ပြန်ဝင်ပြီး ပျောက်သွားပြီဗျ။

မိန်းမကြီးတွေက ထဘီကြီးတွေ ခြုံလိုက်ပြန်ပြီဗျို့။ ဟာ ပုသွားပြီ၊ ပုသွားပြီ။ အရပ်ပုပုကလေးတွေ ဖြစ်သွားပြီ။ ဟာ ငှင်းတကြီးတွေ ဖြစ်သွားပြီဗျ။ ဟာ ယုံပြီ။

“ပုန်း”

ငှင်းတကြီးသုံးကောင် တစ်ဖြိုင်တည်း ယုံထွက်သွားပြီဗျို့။ ကျုပ်တို့ ပုန်းကြည့်နေတဲ့ ဘိစပ်ခြုံကြီးတောင် လေဟပ်ပြီး ရမ်းခါသွားတာဗျ။

“လာ တာတေ၊ ငါတို့ ပြန်ကြမယ်”

“ဟေ ဆက်မကြည့်တော့ဘူးလားကွ အောင်ပိန်ရ”

“ဟ အဲဒါပဲကွ၊ သူတို့ ပျံသွားပြီ”

“ဟင် မင်းက သိလှချည်လား၊ အရင်တုန်းက ကြည့်ဖူးလို့

လား”

“အေး ငါ့အဖေနဲ့ ငါနဲ့ ငွေတွင်းကုန်းက အပြန်မှာ တစ်ခါ မြင်ဖူးတယ်။ ငါက လနဲ့ရက်ကို သေသေချာချာ မှတ်ထားတာ၊ ဒါ ကြောင့် မင်းကို လာခေါ်တာ၊ မင်းလည်း မှတ်ထားပေါ့၊ ဒီနေ့ နတ်တော်လကွယ်နေလေ”

“ဪ ဦးလို့လား၊ မင်းကတော့ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဆော့ ရမယ်ဆိုရင်တော့ နှစ်ယောက်မရှိတဲ့ကောင်ပဲ အောင်ပိန်ရေ”

ကျုပ် အဲဒီညက အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကြောက်ပြီး အိပ်လို့ မပျော်တော့ဘူးဗျို့။ ဆောင်းတွင်းကြီးမှာကို ချွေးတွေပြန်နေရောဗျား၊ နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ကျုပ်မှာ အိပ်ရာကတောင် တော်တော်နဲ့ မထနိုင်ဘူးဗျို့။ အမေကတောင်မှ-

“တာတေ အိပ်လှချည်လား၊ နေမကောင်းလို့လား”

ဆိုပြီး ကျုပ်ကို နဖူးလာစမ်းကြည့်တယ်ဗျို့။

အောင်ပိန်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် စုန်းတွေတောက်စားတာ၊ အဲ စုန်းတွေ ပညာနှိုးဆွကြတာကို ဒီတစ်ခါ ပထမဆုံး မြင်ဖူးတာ ပေါ့ဗျား။

ကျုပ်တို့ဒေသတွေမှာ ပညာသည်တွေရှိတယ်ဆိုတာ ဟို ထွန်းက ကြားဖူးရုံရှိတာ၊ ညကမှပဲ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ဖူးတော့ တာဗျို့။

● အောင်ပိန်ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ အဲဒီလို ပေါက်ပေါက်ရှာ ရှာတွေ၊ ကတ်သီးကတ်သတ်တွေကို ဆော့ရမယ်ဆိုရင် အင်မတန် တော်တဲ့ကောင်ဗျို့။

လူကောင်လေးကသာ သေးငယ်၊ ဇာတိတော့ မသေးဘူးဗျို့။

မနေ့က နေ့ခင်းကလည်း အောင်ပိန် ကျုပ်အိမ်ကို လာသွားတယ်။ သူနဲ့အတူတူ အာကျယ်လည်း ပါတယ်ဗျို့။

“ဟေ့ကောင် တာတေ၊ အိမ်ထဲမှာကုပ်ပြီး ဘာလုပ်နေတာ တုံးကွ”

နှစ်ယောက်သား မန်ကျည်းပင်အောက်ကနေ ကျုပ်ကို လှမ်းခေါ်တယ်။ အဘက အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ရေခန်းကြမ်းသောက်နေ ရာက အောင်ပိန်ကို လှမ်းစတယ်ဗျို့။

“ဟေ့ကောင် အောင်စိန်၊ မင်းကတော့ မျက်လှည့်ပြတဲ့ နေရာမှာ နာမည်ကို ကျော်နေတာပါလားကွ၊ လာမယ့်နေ့ကျရင် ဘုရားပွဲမှာ မင်းမျက်လှည့်ပြပါလား၊ အဘ ဘင်တွေဘာတွေ ရှာ ပေးမှာပေါ့”

အောင်ပိန်က အဘ စမှန်းသိလို့ ရယ်နေတယ်ဗျို့။

“ကျုပ်က မျက်လှည့်မပြတတ်ပါဘူး ဘိုးဉာဏ်ရာ၊ ဆော့ တာပါဗျာ”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

အဘက အောင်ပိန် ပြောတာကို သဘောကျပြီး ရယ်နေ တယ်ဗျို့။

“ဟေ့ကောင် အောင်ပိန် ဘာတွေပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဆော့ဦးမလို့တုံးကွ”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ တာတေရာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာတွေတော့လုပ်ပြီး ဆော့ရမှာပဲကွ”

“ပြောပါဦးကွ၊ အခု ဘာများလုပ်မှာတုံး”

“အာကျယ် တာတွေကို မင်းပဲ ရှင်းပြလိုက်ကွာ”

သူ့ဆရာအောင်ပိန်က အမိန့်ပေးလိုက်တော့မှ အာကျယ်က သူ့ရဲ့အသံပြကြီးနဲ့ ကျုပ်ကို ပြောပြတယ်ဗျ။

“ငါတို့ ဝိညာဉ်ခေါ်မလို့ကွ၊ တာတေရ”

“ဘာကွ၊ ဝိညာဉ်ခေါ်မလို့ ဟုတ်လား၊ လုပ်ကြပြန်ပြီကွာ၊ ဘယ်လိုဝိညာဉ်ကို မင်းတို့က ခေါ်မှာတုံး”

“အောင်ပိန် ပြောတယ်ကွ၊ ဝိညာဉ်တွေက ငါတို့နားမှာပဲ သွားလာနေကြတာတုံးကွ၊ အဲဒီထဲက ငါတို့အရွယ် ဝိညာဉ်ကို ခေါ်မှာပေါ့ကွ”

ကျုပ်မေးတာကို အာကျယ်ကပဲ ထပ်ရှင်းပြတယ်။ အောင်ပိန်ကတော့ ဆရာကြီးဂိုက်ဖမ်းပြီး မန်ကျည်းပင်ကြီးကို ဟန်ပါပါ မော့ကြည့်နေတယ်ဗျ။

“တော်စမ်းပါ အာကျယ်ရာ၊ မင်းအကောင် အောင်ပိန်က ကြားဖူးနားဝတွေ လျှောက်လုပ်မှာကွ၊ တော်တော်ကြာ ငါတို့အရွယ် ရောက်မလာဘဲ အဘိုးကြီးဝိညာဉ်တွေ ရောက်လာမှ ထွက်ပြေးနေရဦးမယ်”

“တာတေ မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူး၊ စခေါ်ကတည်းက ဆော့ဖို့လို့ ပြောခေါ်မှာ၊ ဘယ်အဘိုးကြီး ဝိညာဉ်က ဆော့မှာတုံးကွ”

အာကျယ်က အောင်ပိန် ပြောထားတာတွေ ကျုပ်ကို ပြန်ပြောနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။

“နေပါဦးကွ အာကျယ်ရ၊ မင်းကောင် အောင်ပိန်က ဝိညာဉ်ကို ဘယ်လိုခေါ်မှာတုံး”

ဒီတော့မှ ဆရာကြီးဂိုက် ဖမ်းထားတဲ့ အောင်ပိန်က ဝင်ပြောတယ်ဗျ။

“ဒီလိုကွ တာတေရ၊ ငါတို့သုံးယောက် သင်္ချိုင်းကုန်းကို သွားမယ်၊ မြေပုံတစ်ခုခုပေါ်က ရွှံ့ကိုတူးရမယ်၊ ပြီးရင် ငါ အရုပ်ကောင်းကောင်းလေးတစ်ရုပ် လုပ်မယ်၊ အဲဒါပြီးရင် ဝိညာဉ်ခေါ်လို့ ရပြီပေါ့ကွ”

“ဪ ဒီလိုလုပ်ရမှာလား၊ နေဦး အောင်ပိန်၊ အရုပ်လုပ်မှာဆိုတော့ ရွှံ့စေးစေးရမှ ကောင်းမှာပေါ့”

“အေး ဟုတ်တယ် တာတေ”

“တို့ ထနောင်းကုန်းသင်္ချိုင်းက ရွှံ့သိပ်မစေးဘူးကွ၊ ဟိုဘက်ရွာ ဘန်ဘွေးကုန်းသင်္ချိုင်းက ရွှံ့စေးတယ်”

“ဟုတ်လား အေး ဒါဆိုရင် ဘန်ဘွေးကုန်းသင်္ချိုင်းက ရွှံ့သွားတုံးမယ်လေကွာ”

ကျုပ်ရယ်၊ အောင်ပိန်ရယ်၊ အာကျယ်ရယ် ဘန်ဘွေးကုန်းသင်္ချိုင်းကို လာခဲ့တယ်။ မြေပုံတွေကို လိုက်ကြည့်ပြီး ရွှံ့စေးစေးတွေကို တူးယူကြတယ်။ ပြီးတော့ ငှက်ပျောဖက်နဲ့ ရွှံ့တွေထုပ်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ။

အောင်ပိန်တို့ အာကျယ်တို့နဲ့ မတွေ့တာတောင် တစ်ပတ်လောက်ရှိသွားပြီဗျ။ ဒီကောင်နှစ်ကောင် အရုပ်လုပ်ပြီးပြီလားတောင် မသိဘူး။ ကျုပ်လည်း အမေခိုင်းတဲ့ မြေပုံတောင့်တွေကို အဆဲထွတ်နေရတာနဲ့ ရွာထဲတောင် မသွားနိုင်ဘူးဗျ။

“ဘိုးဉာဏ် တာတေရောဗျ”

“ဟေ အောင်စိန်နဲ့ အာကျယ်ပါလား၊ တာတေ ရှိတယ်၊
 ဝိုင်းနောက်ဘက်မှာ ဆီဆုံနားမှာထိုင်ပြီး မြေပဲထွတ်နေတယ်ကွ”
 “ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်တို့ တာတေဆီကို သွားလိုက်မယ်
 ဘိုး”

“အေး အေး”

ဒီကောင်နှစ်ယောက် ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတယ်။ ကျုပ်
 အလုပ်လုပ်နေတဲ့ဘေးမှာ ဒီကောင်တွေ ဝင်ထိုင်ကြတယ်။

“ဟေ့ကောင် တာတေ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း”

အောင်ပိန်က သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်လာတဲ့ အဝတ်ထုပ်
 ကလေးကို ဖြည့်ပြတယ်ဗျ။

“ဟာ အရုပ်ပြီးသွားပြီ ဟုတ်လား အောင်ပိန်”

“အေး ရွှံ့ခြောက်အောင် စောင့်ရတာကွ၊ တစ်ပတ်
 လောက်ကြာတယ်”

“ဟင် မင်းအရုပ်က ကြောက်စရာကြီးပါလားကွ”

အောင်ပိန် လှမ်းပေးတဲ့ အရုပ်ကို ကျုပ် သေသေချာချာ
 ယူကြည့်လိုက်တယ်။ အရုပ်က ခြောက်လှက်မလောက် ရှိတယ်။
 ယောက်ျားလေးပုံဗျ။ အရွယ်ကတော့ ကျုပ်တို့အရွယ်လောက်ပဲ။
 ဆယ်နှစ် ကိုးနှစ်အရွယ်ပေါ့ဗျာ။

ခေါင်းမှာတပ်ထားတဲ့ ဆံပင်က တကယ့်လူဆံပင်ဗျ။
 အင်္ကျီတော့ မပါဘူး။ ပုဆိုးအကွက်ကလေးတော့ ဝတ်ထားတယ်။
 ပုဆိုးကလည်း တကယ့်ပုဆိုးစကို ချုပ်ထားတာဗျ။ မျက်နှာနဲ့ ကိုယ်
 လုံးကို ဆေးရောင် အပြာသုတ်ထားတယ်။ မျက်လုံးက အမည်း

ရောင် ခြယ်ထားတာ၊ ပြာပြာကြီးဗျ။ ဆံပင်ကိုတော့ ရွှံ့မခြောက်ခင်
 တပ်ပြီး ခြောက်တော့မှ ကတ်ကြေးနဲ့ ညှပ်ထားပုံရတယ်။

“အောင်ပိန် ဒီဆံပင်က ဘယ်ကရတာတုံး”

“အဲဒါ ရွှာမြောက်ပိုင်းက အရက်သမား ကိုဘမောင် သေ
 တော့ သူ့ပုဆိုးစကို ကတ်ကြေးနဲ့ညှပ်ယူပြီး ဆံပင်လည်း ညှပ်ယူ
 ထားလိုက်တာကွ”

“ဟေ ဒါ ကိုဘမောင်ရဲ့ ဆံပင်တွေပေါ့ ဟုတ်လား”

“အေးလေကွာ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်တုံး၊ မင်း ကြောက်လို့လား
 တာတေ”

“ဟာ မကြောက်ပါဘူးကွာ၊ အံ့ဩသွားလို့ပါ”

ဒီကောင်အောင်ပိန် အရုပ်ကို သေသေချာချာကို လုပ်ထား
 တာဗျ။ ဒီကောင်က ပန်းပုကလည်းတတ်တော့ အရုပ်ကလေးက
 တကယ့်ကို အသက်ဝင်နေသလိုပါပဲဗျာ။ ပုဆိုးကိုလည်း သေသေ
 ချာချာချုပ်ပြီး ဝတ်ပေးထားတာဗျ။ မကြောက်ဘူးသွာ ပြောတာဗျ။
 ကျောထဲတော့ နှစ်ခါလောက် စိန်သွားတယ်။ အရုပ်မျက်နှာကို
 စိုက်ကြည့်ရင် အရုပ်က ကျုပ်ကို ပြန်ကြည့်နေသလို ခံစားရတာဗျ။
 ဒီကောင်အရုပ်က နည်းနည်းတော့ ထူးနေတယ် ထင်တာပဲ။

“အေး အခု ဘာဆက်လုပ်မှာတုံး”

“အဲဒါ လာပြောတာကွ၊ ညသန်းခေါင်ကျရင် မင်းအိမ်က
 တိတ်တိတ်ထွက်ခဲ့လို့ရမလား၊ ဒီကောင်အာကျယ်ကတော့ ငါတို့အိမ်
 မှာ အိပ်နေကျဆိုတော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်းရောက်အောင် လာနိုင်ဖို့ပဲ
 လိုတာ”

“စိတ်ချ အောင်ပိန်၊ ငါရောက်အောင် လာခဲ့မယ်”

“မင်း တကယ်နော်၊ ငါနဲ့ အာကျယ် စောင့်နေမှာ၊ မင်း လာမှ ဝိညာဉ်ခေါ်မှာ”

“အေးပါကွာ၊ နို့ နေဦး၊ မင်းတို့ဝိုင်းထဲမှာပဲ လုပ်မှာလား၊ လူကြီးတွေ သိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟာ လူကြီးတွေက သန်းခေါင်ချိန်ကြီးမှာ အိပ်နေပြီပေါ့ ကွ၊ ပြီးတော့ ငါတို့ဝိုင်းက ကျယ်ပါတယ်ကွ၊ လူကြီးတွေ မမြင်တဲ့ နေရာကို ငါ ရွေးထားတယ် တာတေ”

“အေး အေး ဟုတ်ပြီ၊ ငါက စိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ၊ မင်းတို့ စောင့်နေ၊ ငါ လာခဲ့မယ်”

အဲဒီညက ကျုပ်မှာ အိပ်ပျော်မသွားအောင် မနည်းကို တောင့်ထားရတာဗျ။ ညဆယ့်နှစ်နာရီမှာ သန်းခေါင်ကြက်တွန် တော့ ကျုပ်အိမ်က တိတ်တိတ်ထွက်လာခဲ့တယ်။ အောင်ပိန်တို့ဝိုင်း ကိုရောက်တော့ ကျုပ် ဝိုင်းဝမှာရပ်ပြီး အခြေနေကို အကဲခတ်ရတာ ပေါ့ဗျာ။ ညသန်းခေါင်ကြီးမှာ သူများဝိုင်းထဲကို စွတ်ဝင်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာတုံး။ တစ်ရွာလုံးကတော့ တိတ်ဆိတ်နေတာပေါ့ဗျာ။ ဒါက အိပ်မောကျတဲ့အချိန်လေဗျာ။

“တာတေ လာ”

လေသံက ခပ်အုပ်အုပ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ အောင်ပိန်အသံမှန်း ကျုပ် သိပါတယ်။

“အေး ငါပါ တာတေပါ”

ကျုပ်ကလည်း လေသံခပ်အုပ်အုပ်နဲ့ ပြောတယ်ဗျ။ အောင်

ပိန်က သူတို့ဝိုင်းတံခါးကို အသံမမြည်အောင် ကြိတ်ပြီးဖွင့်ပေးတယ်။

“ဘယ်မှာလုပ်မှာတုံး”

“လာ လာ၊ ငါနောက်ကို လိုက်ခဲ့၊ ဟိုမှာ အာကျယ် စောင့် နေတယ်”

အောင်ပိုင်နောက်က ကျုပ်လိုက်ခဲ့တယ်။ အောင်ပိုင်က အိမ်ကြီးရဲ့ နောက်ဘက်ကို ဝင်သွားတယ်။ ဝိုင်းရဲ့ထောင့်မှာရှိတဲ့ ဂုံညင်းပင်ကြီးအောက်ကို ရောက်တော့ ဂုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်နေတဲ့ အာကျယ်ကို တွေ့လိုက်တယ်။

“အာကျယ် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းလိုက်”

ဖယောင်းတိုင်က သေးသေးလေးဗျ၊ သိပ်မလင်းဘူး။ မီး ထွန်းလိုက်မှ မြင်ရတာဗျ။

“ဟာ ဒါ ဘာတုံးကွ၊ အောင်ပိန်”

“ဒါ ဂူလေကွာ၊ သင်္ချိုင်းရွှံ့နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ဂူလေကွာ”

ဟုတ်ပါဗျာ၊ အောင်ပိန်က လက်ရာမြောက်တော့ ဂူက တကယ့်ကို သင်္ချိုင်းထဲက ဂူကြီးအတိုင်းပဲဗျ။ သေးသေးလေး ဖြစ်နေ တာပဲရှိတယ်။ ဂူကို ထုံးဖြူတွေ သုတ်ထားသေးတယ်ဗျ။

“ဒါကို ဘယ်လိုလုပ်မှာတုံးကွ”

“ဒီအရုပ်ကလေးကို ဂူသွင်းမှာလေကွာ၊ ကဲ ပြောနေတာ ကြာပါတယ်ကွာ၊ အလုပ်စလိုက်ကြအောင်၊ ဒီကောင့်နာမည်က ဘိုထိန်တဲ့၊ ငါတို့နဲ့ အသက်အတူတူပဲလေ”

“ဟင် ဟုတ်လား”

ကျုပ်က ကြောင်တောင်တောင်နဲ့မေးတော့ အောင်ပိန်က

ကျွန်ုပ်ကို ဟောကံတယ်ဗျ။

“ဟေ့ကောင် တာတေ၊ အဲဒီဝိညာဉ်ဆိုတာက နာမည်မရှိဘူးကွ၊ ငါတို့ပေးတဲ့ နာမည်အတိုင်း ဖြစ်ရတာ”

“ဪ ဝီလိုလားကွ၊ ငါက မသိဘူးလေကွာ”

လုပ်ငန်းစပြီဗျို့။ အောင်ပိန်က အရပ်ကလေးကို ဂူပေါက်ထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အပေါက်ကို ရွှံ့နဲ့ပိတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဝိညာဉ်ခေါ်တော့တာပေါ့ဗျာ။

“အနီးအနားမှာ သွားလာနေတဲ့ ဝိညာဉ်၊ ဆယ်နှစ်သား ဘိုထိန်ရဲ့ ဝိညာဉ်၊ သင် အခုလာပါ၊ သင်နဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ ကစားဖို့ အခုပဲ လာခဲ့ပါ၊ ဘိုထိန်ရဲ့ ဝိညာဉ်၊ ဆယ်နှစ်သား ဘိုထိန်ရဲ့ ဝိညာဉ် ကျုပ်တို့နဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစားဖို့ အခုပဲ လာခဲ့ပါ”

“ဖြန်း၊ ဖြန်း၊ ဖြန်း”

သစ်ပင်ပေါ်က ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ အတောင်ပံခတ်တဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

အောင်ပိန်က ပါးစပ်ကနေ တဖုဖုခေါ်တယ်။

“ကဲ ခုနစ်ခေါက် ပြည့်သွားပြီ၊ ဝိညာဉ်ခေါ်တယ်ဆိုတာ အသက်အောင့်ပြီး ခေါ်ရတာ၊ ခုနစ်ကြိမ် ခေါ်ရတာကွ၊ ဒါဆို လာရော”

“ဟင် ဘယ်မှာတုံး၊ မင်းဝိညာဉ်”

ကျုပ်က ဘေးဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး အောင်ပိန်ကို မေးလိုက်တယ်။

“ဟာ အခုချက်ချင်းတော့ ဘယ်တွေ့ဦးမှာတုံးကွ၊ နောက်

တော့ မင်း တွေ့လာမှာပေါ့ တာတေရာ”

အောင်ပိန် ဂူလုပ်ထားတဲ့နေရာက နေရာကောင်းဗျ။ ဂုံညင်းပင်ကြီးအောက်မှာ။ နဘူးခြုံတွေကလည်း ပေါ့၊ နေတော့ တွေ့ဖို့မလွယ်ဘူးဗျ။ ဖယောင်းတိုင်မီးမှုတ်ပြီး ကျုပ်တို့လူစုခွဲလိုက်တယ်။ ကျုပ်အိမ်ပြန်လာပြီး အိပ်တယ်။ အတော်ကလေး အိပ်ချင်နေတော့ ချက်ချင်းကို အိပ်ပျော်သွားတာဗျ။

ကျုပ် အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကောင်လေး တစ်ယောက်ဗျ။ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ အင်္ကျီတော့ မပါဘူး။ ပုဆိုး အကွက်ကလေးဝတ်လို့၊ ရုပ်ကလည်း သနားကမားပဲ၊ ကျုပ်ကို ပြုံးပြီးကြည့်နေတယ်။

“မင်း ဘယ်သူတုံး”

ကျုပ်ကမေးတော့ ဒီကောင်က ရယ်တယ်ဗျ။

“တာတေ မင်းကလည်း မေ့တတ်လိုက်တာ၊ မင်းတို့ပဲ ခေါ်ထားလို့ ငါ လာတာလေကွာ၊ ငါနာမည် ဘိုထိန်လေ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ မင်း မင်း အောင်ပိန် ခေါ်လို့ လာတာလား”

“အေးလေကွာ၊ မင်းက ဘာကြောင်နေပြန်တာလဲ”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ဘိုထိန်ရ၊ မင်း အခု အောင်ပိန်တို့ ဆီ ရောက်ခဲ့ပြီလား”

“အေး ရောက်ခဲ့ပြီ၊ အောင်ပိန်တို့ အာကျယ်တို့နဲ့ စကားပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် မင်းတို့သုံးယောက်နဲ့ ငါနဲ့ ယင်းချောင်းကိုသွားပြီး ရေကူးကြမယ်၊ မင်း ဆက်ဆက်လာနော် တာတေ”

“အေးပါကွ၊ ဘိုထိန်ရဲ့”

ကျုပ် လန့်နိုးသွားတယ်။ ကျုပ် အံ့သြပြီး ခြင်ထောင်ကို တောင် ဖွင့်ကြည့်မိတယ်။ အပြင်မှာ ဘာမှမတွေ့ပါဘူး။

မနက်ကျတော့ အောင်ပိန်နဲ့ အာကျယ် ရောက်လာတယ်။ အောင်ပိန်က ပြုံးစိစိနဲ့လဲ။

“တာတေ ထူးခြားလားကွ”

ကျုပ်က ညက အိပ်မက်ကို ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီကောင် နှစ်ကောင်လည်း ကျုပ်လိုပဲ ညက အိပ်မက် မက်ကြတယ်တဲ့ဗျ။

ကျုပ်တို့သုံးယောက် ယင်းချောင်းကို လာခဲ့တယ်။ နွေဆို တော့ ယင်းချောင်းက ရေနည်းနေပါပြီ။ ကျုပ်တို့သုံးယောက် ချောင်း ထဲမှာ ရေဆင်းကူးတယ်။ ကျုပ်ဘေးမှာ ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲ မြင်လိုက် ရတယ်ဗျ။ အောင်ပိန်နဲ့ အာကျယ်လည်း ကျုပ်လိုပဲ မြင်ကြရတယ် ပြောတယ်။ သူလည်း ရေကူးနေတာဗျ။ ဒါ ဘိုထိန်ပဲ နေမှာပေါ့ဗျ။

ကျုပ်တို့ ရေချိုးပြီးတော့ ယင်းချောင်းကမ်းပါးက ဆီးချိုပင် ကြီးအောက်မှာ ထိုင်နေကြတယ်။

“တာတေ၊ ဟိုမှာ ဆီးသီးတွေ မှည့်နေပြီကွ၊ ခူးရအောင် ကွာ”

အောင်ပိန်စကား ဆုံးရုံချီသေးတယ်။ ဆီးပင်ကြီးကို တစ်ယောက်ယောက်က လှုပ်လိုက်တာဗျို့။ ဆီးသီးတွေ ဘုတ်ကနဲ ဘုတ်ကနဲ ကြွေကျလာတာ။ ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြုံးနေကြတာပေါ့ဗျာ။ ဆီးသီးတွေကောက်ပြီး တစ်ဝစား ကြတာပေါ့။

အဲဒီညကလည်း အိပ်မက်ထဲမှာ ဘိုထိန် ကျုပ်နဲ့လာပြီး စကားပြောတယ်ဗျ။ ပြောရင်းနဲ့ ဘိုထိန်က ကျုပ်ကို မီးလောင်ကုန်း ကကောင်တွေနဲ့ ဘောလုံးချိန်းကန်ခိုင်းတယ်။ သူ အောင်ပိန်ကို လည်း ပြောလိုက်မယ်လို့ ပြောသွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ အောင်ပိန်နဲ့ အာကျယ် ရောက်လာပြီး ဘိုထိန်ပြောတာကို ပြောတယ်။ အောင်ပိန်က မီး လောင်ကုန်းကကောင်တွေကိုချိန်းပြီး ဘောကန်ဖို့ပြောတယ်။

“ဟေ့ကောင် အောင်ပိန် မီးလောင်ကုန်းကကောင်တွေက ဘောကန်သိပ်ကောင်းတာ၊ ငါတို့ နိုင်ဖို့မလွယ်ဘူးကွ”

“ဟာကွာ တာတေရာ၊ ငါတို့မှာ ဘိုထိန် ရှိတယ်လေကွာ၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ ကန်ကြရအောင်”

နောက်ဆုံးတော့ ကန်ဖြစ်ကြတယ်။ မီးလောင်ကုန်းက ဘောကန်ကောင်းတဲ့လူတွေကို ကျုပ်တို့ ဆယ်ရိုးသွင်းနိုင်ခဲ့တယ်ဗျ။ ဟိုကောင်တွေ ကျုပ်တို့ကို တစ်ရိုးမှကို မသွင်းနိုင်ခဲ့ဘူးဗျ။ ဒီကောင် တွေ ကန်လိုက်တဲ့ ဘောလုံးတွေဟာ ကျုပ်တို့ ဂိုးပေါက်နားရောက် ရင် ကွေ့သွားရောဗျ။

ကျုပ်တို့ကန်တဲ့ ဘောတွေကျတော့ ဂိုးပေါက်နဲ့ ချော်သွား တာတောင်မှ ဝေ့ပြီးဝင်သွားတာဗျ။ အာကျယ်ရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ အောင်ပိန်ရယ် ရယ်လိုက်ကြရတာဗျာ။ ပျော်လိုက်တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အသင်းက ကျန်တဲ့ကောင်တွေက တော့ ဘယ်သိမှာတဲ့ဗျာ။

မီးလောင်ကုန်းအသင်းကတော့ ပွဲပြီးတော့ တော်တော်ကို

မကျေမနပ် ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ။ ဘောလုံးလောင်းတဲ့ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေဆိုရင် နိုင်လို့ပျော်ကြတာပေါ့ဗျာ။

အဲဒီညက ရွာထဲက အပိန့်အရက်ဆိုင်မှာ စားကြ သောက်ကြနဲ့ ဆူညံနေတာပါပဲဗျာ။

ကျုပ်တို့သုံးယောက်လည်း အပိန့်ဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော်လေးထုပ်ဝယ်ပြီး ဘိုထိန်ရယ်၊ ကျုပ်တို့ရယ် အတူတူစားကြတယ်ဗျ။ ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့သုံးယောက်နဲ့ ဘိုထိန်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကုန်တော့တာပေါ့ဗျာ။ ဘိုထိန်က ညဆိုရင် ကျုပ်တို့နဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ကြတယ်။ မနက်ရောက်ရင် လျှောက်ဆော့ကြတယ်။ တော်တော်ကို ပျော်စရာကောင်းတာပါဗျာ။

ကျုပ်တို့ ပဲထွတ်ရင်လည်း ဒီကောင်ဘိုထိန်က ကူထွတ်ပေးသေးတာဗျ။ အမေကတောင် ပြောရတယ်။

“ဟဲ့ တာတေ နင့်လက်ကလည်း စက်များတပ်ထားသလား မှတ်ရတယ်၊ ပဲတစ်တောင်းများ ခဏကလေး ထွတ်ရပါလား”တဲ့ဗျ။

ကျုပ်ဖြင့် ရယ်ချင်လိုက်တာဗျာ။ တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ဘိုထိန်က ပြောတယ်ဗျ။ သူကြွတ်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းစားချင်တယ်တဲ့။ ဒါဆိုရင် အာကျယ်က ကြက်တစ်ကောင်ရှာပြီး သတ်တော့တာပဲဗျ။ ပြီးတော့ ညဘက်မှာ အောင်ပိန့်တို့ဝိုင်းထဲက ဂုံညင်းပင်ကြီးအောက်မှာ ကျုပ်တို့သုံးယောက် တိတ်တိတ်ကလေး ဘိုထိန်ကို ကျွေးကြတာပေါ့ဗျာ။ ဘိုထိန်ကလည်း ကြိုက်သဗျ။

ရွာထဲမှာ ဘာပဲကစား ကစား ကျုပ်တို့သုံးယောက်ပဲ နိုင်

တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့က ကလေးပဲ၊ ကစားလို့နိုင်ရင် ပျော်ကြတာပေါ့ဗျာ။

နောက်တော့ ကျုပ်အဘနဲ့ အမေကလည်း အိမ်ထဲမှာ ဘိုထိန်ကို ခိပ်ကနဲ ခိပ်ကနဲ တွေ့လိုက်ကြတာဗျ။ အောင်ပိန့်အိမ်မှာလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်ကုန်ရောဗျို့။

အောင်ပိန့်ညီမလေးဆိုရင် ဘိုထိန်ကို မြင်သွားပြီး လန့်ငိုရောဗျို့။ အဲဒီမှာတင် ပြဿနာက စတော့တာပေါ့ဗျာ။ အောင်ပိန့်ကို သူ့အဖေက ဇိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်ပြီးမေးတော့ ပေါ်တော့တာပေါ့ဗျာ။

ဒီမှာတင် အောင်ပိန့်က သူလုပ်ထားတဲ့ ဂူလေးကို ဖျက်ပစ်ပြီး ဘိုထိန်ကို နှင်ထုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘိုထိန်က သူနှင်ထုတ်တော့ ကျုပ်နဲ့ အာကျယ်ဆီမှာ လာနေရောဗျို့။ ဒီကောင်က ကျုပ်တို့နဲ့ နေရတာ ဖျော်နေပြီလေဗျာ။ လွယ်လွယ်နဲ့ နှင်ထုတ်လို့ ဘယ်ရတော့မလဲ။

အမေကလည်း ဘိုထိန်ကို ခိပ်ကနဲ ခိပ်ကနဲ မကြာခဏ မြင်တော့ ကြောက်လာတာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ဒီကိစ္စက တစ်စ တစ်စနဲ့ ပုဗ္ဗာရုံဆရာတော်ဆီ ရောက်သွားရောဗျို့။ ဆရာတော်က ကျုပ်တို့သုံးယောက်ကိုခေါ်ပြီး မေးတယ်။ ကျုပ်တို့သုံးယောက်စလုံးက ဆရာတော်ဆီမှာ ရှင်ဖြူထားတဲ့ကောင်တွေဆိုတော့ ဆရာတော်ကိုတော့ ကျုပ်တို့ မညာဝံ့ဘူးပေါ့ဗျာ။ အားလုံးကို အမှန်အတိုင်း ပြောရတာပေါ့။ ဆရာတော်က အောင်ပိန့် လုပ်ထားတဲ့ အရပ်ကို ယူခိုင်းပြီး ‘ဘိုထိန်’ လို့ ကျုပ်တို့နာမည်ပေးထားတဲ့ ဝိညာဉ်ကို ပြန်နှုတ်ပစ်ရ

တာပေါ့ဗျာ။

ဆရာတော်က သေသေချာချာ တရားဟောပြတယ်။ မေတ္တာပို့တယ်။ အဘနဲ့ အမေကလည်း ဘိုထိန်အကြောင်းကိုကြားတော့ သူ့အတွက် ရည်စူးပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ဘိုထိန်ကို အမျှဝေပေးကြတယ်။

ကျွပ်စိတ်ထင်တော့ ပုဗ္ဗာရုံဆရာတော်ရဲ့ တရားဓမ္မဟောပြောတာရော အမျှအတန်းဝေကြတာရောကြောင့် ဘိုထိန်တစ်ယောက် ကျွတ်သွားပြီလို့ ထင်တယ်ဗျ။

ကျွပ်တို့ကို ဟိပ်မက်လည်း မပေးတော့ဘူး။ ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲလည်း မမြင်ရတော့ဘူးဗျ။ ကျွပ်တို့လည်း ဘိုထိန် ကျွတ်သွားတာကို ဝမ်းသာကြတာပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ကျွပ်ရယ်၊ အာကျယ်ရယ်၊ အောင်ပိန်ရယ်ကတော့ ကျောင်းတိုင်ကြီးတစ်တိုင်စီမှာ ဖက်ခိုင်းပြီး ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ကျွေးတဲ့ ကြိမ်လုံးစာကို ကောင်းကောင်းစားလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

အောင်ပိန်ရော၊ ကျွပ်ရော အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ဝိညာဉ်ခေါ်တမ်း မကစားဝံ့တော့ပါဘူးဗျာ။

တာတေ

□□□

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ကဝေယျံ

[တာတေ ဆိုတဲ့ ကျွပ်ဟာ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက နေရာတကာမှာ မကြောက်မရွံ့နဲ့ စပ်စပ်စုစု သိပ်လုပ်တဲ့ကောင်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိပြီးသားပဲလေ။ ကျွပ်အသက်(၁၇)နှစ်လောက်မှာ ကဝေလိုက်တဲ့ အထက်လမ်းဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်နဲ့ ဆရာနွဲ့ဖတို့နောက်က လိုက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကို 'ကဝေဆယ့်နှစ်ကြီး' မှာ ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ 'ကဝေယျံ' ဟာ အဲဒီစာအုပ်မှာ ရေးပြဖို့ ကျန်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပါ။]

တာတေတို့ ဒီမြို့ကလေးကိုရောက်တဲ့အချိန်က ဆောင်းရာသီကြီးဗျ။ အေးသမု လွတ်အေးတာမျိုး။ တာတေတို့ အညာဘက်

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

လည်း အေးပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်က ဒီမြို့ကလေး အေးတာ ကိုတော့ မမှီတာ သေချာတယ်ဗျ။

တာတေတို့ ဆရာတပည့်တွေ ဒီကိုရောက်လာရတာက ဒီလိုဗျို့။ ဒီမြို့က မြို့ပိုင်မင်းက ဖိတ်ခေါ်လို့ ရောက်လာကြတာပါ။

အဲဒီနေ့က ရန်ကုန်မှာလည်း တော်တော်ကလေး အေး သဗျ။ ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့်တွေ အနွေးထည်ကိုယ်စီနဲ့ပေါ့ဗျာ။

ဆရာကြီးရဲ့ ခြံဝင်းထဲမှာ နေပူစာလှူလို့ဗျ။

“ဒေါက်တာ ဦးမင်းအောင် ရှိပါသလားဗျ”

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်း၊ အသက်လေးဆယ် ကျော်လောက်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ခြံတစ်ခန်းတွန်းဖွင့်ပြီး မေးတယ်ဗျ။

ကျုပ်တို့အားလုံး အံ့သြသွားကြတာပေါ့ဗျာ။ ဆရာကြီးကို ဒီအရပ်မှာ ဆရာဝန်မှန်း သိတဲ့သူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဗျ။ ပြီး တော့ ဆရာကြီးက ဆေးလည်းကုတော့တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အိမ်မှာ ဆိုင်းဘုတ်တို့ ဘာတို့လည်း ချိတ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ။

“ရှိပါတယ်၊ ဦးမင်းအောင်ဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲ မောင်ရှင် ဝင်ခဲ့ပါ”

လို့ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်ဗျ။

“လာပါဗျ၊ အိမ်ပေါ်ကို လာခဲ့ပါ”

ဆရာနွဲ့ဖက ထပ်ပြောပြီး ဧည့်သည်ကို အိမ်ကြီးပေါ်ကို ခေါ်သွားတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်မိကြတော့...

“ကျွန်တော်က ထမံသီက ဦးပေါက်စရဲ့သားပါ၊ ဒေါက်တာ နဲ့ ကျောင်းနေဖက်တွေလို့ ပြောပါတယ်ဗျ”

“ဟေ မင်းက ပေါက်စရဲ့သားလားကွဲ့၊ နို့ ပေါက်စရော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား”

“ဟာ အဖေ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ၊ အဖေ ဆုံးတာ ငါနဲ့ နှိပ်ပြီ”

“ဪ ပေါက်စ ဆုံးသွားပြီကိုး၊ ကျုပ်ကလည်း နိုင်ငံခြား တွေမှာ အနေများတာဆိုတော့ သိပ်မဆုံဖြစ်ကြဘူးပေါ့ကွယ်၊ ကျုပ် ဗမာပြည်ပြန်ရောက်ကာစကတော့ ကျုပ်တို့ဇာတိ ထမံသီကို တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်ခဲ့တယ်။ ပေါက်စနဲ့လည်း ပြန်တွေ့ကြတာ ပေါ့ကွယ်။ နို့ မောင်က နာမည်ဘယ်လိုခေါ်တုံးကွဲ့”

“ကျွန်တော့်နာမည် မြဒင်ပါ ဒေါက်တာ”

“ဟာကွာ မောင်မြဒင်က ကျုပ်ကို ဒေါက်တာချည်း ခေါ် နေတော့တာကိုး။ ကျုပ်က ဆေးမကုတော့တာ ကြာလှပါပြီ လူ ကလေးရာ။ ပြီးတော့ မင်းအဖေရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းပါကွာ။ ဦးကြီး၊ ဘကြီးလို့ပဲ ခေါ်ပါ။ ဪ နေဦး မောင်မြဒင်ရဲ့၊ မင်းအဖေနဲ့ ပြန်တွေ့ကြတုန်းက မင်းက ကောလိပ်ကျောင်းတက်နေတယ် ပြော တယ်။ အခု ဘာအလုပ်အကိုင်များ လုပ်နေတုံး”

“ကျွန်တော်က မြို့ပိုင်ပါ ဦးကြီး၊ အခုလောလောဆယ် တာဝန်ကျတာတော့ ရှမ်းပြည်နယ်က မြို့လေးတစ်မြို့မှာပါ”

“ဪ အေး အေး၊ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေရဲ့မို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အလုပ်အကိုင်ကတော့ အဆင်ပြေပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဟင် ဘာက အဆင်မပြေလို့တုံး မောင်မြဒင်ရဲ့”

“ဒီလိုပါ ဦးကြီး၊ အဖေ မသေခင်က ဦးကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော်တော်ပြောပြသွားခဲ့တယ်။ အကြောင်းရှိရင် ငါ့သူငယ်ချင်း မင်းအောင်ဆီသွားလို့ တဖွဖွပြောခဲ့တယ် ဦးကြီးရဲ့”

“အေး အခု မောင်မြဒင်မှာ ဘာအခက်အခဲ ရှိလို့တုံးကွဲ့၊ မောင်မြဒင်ရဲ့”

“ဒီလို ဦးကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော် တာဝန်ကျတဲ့ မြို့ကလေးမှာ ထူးဆန်းတာလေးတွေ ဖြစ်နေလို့ဗျ”

“ဪ ဒီလိုအကြောင်းလားကွဲ့၊ ပြောပါဦး မောင်မြဒင်ရဲ့”

“မြို့ကလေးရဲ့ အရှေ့ဘက်ပိုင်းမှာ တောင်ကုန်းတွေရှိ တယ် ဦးကြီးရဲ့၊ အဲဒီတောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်အရာရှိတွေ ဆောက်ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်အိမ်တွေ ရှိတယ်ဗျ။ ဒီဘက်ခေတ်မှာ အစိုးရ အမှုထမ်းတစ်ချို့ကို အဲဒီဗိုလ်အိမ်ဟောင်းတွေမှာနေဖို့ ပေးပေမယ့် မြို့နဲ့ဝေးလို့ သိပ်မနေချင်ကြဘူးဗျ။ ပြောရရင်တော့ အဲဒီဘက်တ မြို့နဲ့သီးသန့်လိုဖြစ်ပြီး လူလည်း တော်တော်ပြတ်တယ်ဗျ။ သော့ခတ် ပြီး ပိတ်ထားတဲ့ ဗိုလ်အိမ်ဟောင်းကြီးသုံးလုံးပဲရှိတာ။ တစ်လုံးနဲ့ တစ်လုံးကလည်း အတော်ကလေး လှမ်းသားဗျ”

“ဟုတ်ပါပြီ မောင်မြဒင်”

“အခုတလော အဲဒီဗိုလ်အိမ်ကြီးတစ်လုံးကနေ ထူးထူး ဆန်းဆန်း မီးလုံးကြီးတစ်လုံး ပျံ့ပျံ့တက်သွားတာကို လူတွေ တွေ့ကြ ရတယ် ဦးကြီးရ”

“ဟင် ဟုတ်လားကွဲ့”

“တစ်ခါတလေကျတော့လည်း မီးလုံးကြီးတွေက တစ်လုံး

တင်မကဘူးဗျ၊ လေးငါးလုံးလောက် ပျံနေတာတဲ့”

“အင်း မကောင်းတဲ့ဟာတွေပေါ့ကွယ်၊ အေးလေ သူတို့ဟာ သူတို့ ကိစ္စရှိလို့ ခဏနေတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ နောက်တော့လည်း တခြားကို ထွက်သွားကြမှာပေါ့ကွယ်”

“ဟာ ဦးကြီးပြောသလို သူတို့က အေးအေးနေကြရင် ကောင်းတာပေါ့ဗျ၊ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျ။ ညဘက်ဆိုရင် ဆံပင်ဖားလျားချထားတဲ့ မိန်းမကြီးတွေကို ဟိုနားတွေ၊ ဒီနားတွေ တွေ့နေကြရတာတဲ့။ ရုပ်ကြီးတွေကလည်း တော်တော်ကို ကြောက် စရာကောင်းတယ်ဆိုပဲ။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော် အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဒီမြို့ ကလေးမှာ လူတွေ လန့်နေကြပြီ ဦးကြီးရဲ့၊ ညဘက် အပြင်တောင် ကောင်းကောင်းမထွက်ခဲ့ကြတော့ဘူး”

“ဟင် ဒါဆိုရင် အနှောင့်အယှက်ပေးနေတဲ့သဘောပေါ့”

“ဟာ ဒါတင်မကဘူး ဦးကြီးရဲ့၊ မြို့ထဲမှာရော အနီးအနား ရွာတွေမှာရော မိန်းကလေးတွေ လန့်နေကြတယ်။ ညဘက်ဆိုရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်က အိပ်ရာထဲရောက်လာပြီး တို့ဆေးလိုဟာ မျိုးနဲ့ တို့လိုက်သတဲ့၊ ပြီးရင် တစ်ညလုံး သားမယားလို ပေါင်းသင်း တော့တာပဲတဲ့။ မနက်ရောက်တော့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးဆိုပဲ။ အဲဒါကို ရုတ်လို့ မိန်းကလေးတွေက ကြိတ်နေကြတာတဲ့ဗျ။ ကြာတော့မှ နည်းနည်း နည်းနည်းနဲ့ မြို့ထဲကို ဒီသတင်းပေါက်လာတာ။ အခုဆို ရင် ရဲတွေရော၊ ရပ်ထဲရွာထဲက ယောက်ျားတွေရော ကင်းစောင့်နေ ကြရတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်နေပြီဗျ”

“ဟေ အဲဒီလိုစောင့်တော့ တွေ့သလားကွဲ့”

“မီးလုံးတွေပျံတာတော့ တွေ့တယ် ဦးကြီးရဲ့၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဝင်အိပ်တဲ့ အကောင်ကိုတော့ မတွေ့ကြဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဒီကိစ္စက ဆက်ပြီးဖြစ်နေတုန်းပဲလား”

“ဖြစ်နေတုန်းပဲ ဦးကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော့်သားမယားတွေတောင် သူ့မိဘတွေအရပ်ကို ပြန်ပို့ထားလိုက်ရတယ်ဗျ”

ဆရာကြီးက ဦးမြဒင်ပြောတဲ့စကားတွေကို သေသေချာချာ စဉ်းစားနေတယ်ဗျ။ ခဏကြာတော့မှ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောတယ်။

“အဲဒါ ကဝေပျံပဲ မောင်မြဒင်၊ အင်မတန် ယုတ်မာတဲ့ ကောင်ကွ။ ကာမေသုကဝေပေါ့ကွာ။ လူ့လောကမှာ ရှိကိစ္စသင့်တဲ့ အကောင်တွေပဲ မောင်မြဒင်ရဲ့၊ ကဲ ပြော ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဦးကြီး ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဒီကောင်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုလည်း ရတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း စိတ်ညစ်ရလွန်းလို့ သေဖို့ပဲ ရှိတော့တာပါဗျာ”

“မောင်မြဒင် ငါတူ တာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ ဒီကာမေသုကောင်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကိစ္စတုံးပစ်မယ် သိလား။ မင်းနဲ့ တစ်ပါတည်း ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့်တွေ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးကြီးရယ်”

ဒီလိုနဲ့ တာတေတို့ ဆရာတပည့်တွေ ဒီကိုရောက်ခဲ့တာဗျ။ အရှေ့ဘက်တောင်ကုန်းကြီးပေါ်မှာ ဗိုလ်အိမ်ဟောင်းကြီး သုံးလုံး ရှိတယ်ဗျ။ အစကတော့ အိမ်ငယ်ကလေးတွေလည်း ရှိတဲ့ပုံပဲ။ အခုတော့ အိမ်ငယ်ကလေးတွေက ပျက်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။ အိမ်အိုကြီး သုံးလုံးပဲ ကျန်နေတယ်။

ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့်တွေကို အရှေ့ဘက်ဆုံးက အိမ်ကြီးမှာနေဖို့ စီစဉ်ပေးတယ်ဗျ။ သူတို့ပြောတဲ့ မီးလုံးကြီးတွေ ထွက်ထွက်လာတယ်ဆိုတဲ့ အိမ်ကြီးနဲ့ဆိုင်ရင် တော်တော်ကလေးတော့ လှမ်းသေးတယ်ဗျ။ ကြားမှာ ခြံဝင်းကြီးနဲ့ အိမ်ဟောင်းကြီးတစ်လုံး ခြားနေသေးတာကိုး။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးတွေက ခြံဝင်းကြီးတွေနဲ့ဗျ။ ခြံဝင်းကြီးတွေထဲမှာလည်း သစ်ပင်အကြီးကြီးတွေနဲ့ ညှိမိုင်းနေတာဗျ။ လူမနေတာ ကြာပြီဆိုတော့ ခြံဝင်းကြီးတွေထဲမှာ ခြံပုတ်ကြီးတွေကလည်း ပြည့်နှက်နေတော့တာပေါ့ဗျာ။

ဦးမြဒင်က သူ့လူတွေနဲ့ နေဖို့၊ စားဖို့ ဘာမှမပူရအောင် စီစဉ်ပေးထားတာပါဗျ။ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့သူနဲ့၊ တောက်တိုမယ်ရလုပ်ပေးမယ့်သူနဲ့၊ လိုချင်တာကို ဝယ်ခြမ်းပေးမယ့်သူကလည်း စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ မြို့ထဲသွားလိုက် ပြန်လာလိုက်ပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်ရယ်၊ ဆရာနွဲ့ဖရယ်၊ ဆရာကြီးရယ်၊ သူတို့လူသုံးယောက်ရယ်ဆိုတော့ အားလုံးခြောက်ယောက်ပေါ့ဗျ။ အိမ်ကြီးကလည်း နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဆိုတော့ ကျုပ်တို့က အပေါ်ထပ်မှာနေတယ်။ သူတို့က အောက်ထပ်မှာ နေတယ်။

ဆရာကြီးက သူတို့ထဲက ကိုဘတင့်ဆိုတဲ့လူကို မြို့ကလေးရဲ့ အနေအထားတွေကို မေးတယ်။ ဒီလူသုံးယောက်စလုံးက မြို့ပိုင်ရုံးက စာရေးတွေနဲ့ ပြာတာဗျ။ ကိုဘတင့်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ကိုဘဆင့်ဆိုတဲ့လူနှစ်ယောက်က စာရေးတွေ။ ကိုသော်တက ဆိုတဲ့လူက ပြာတာဗျ။ ဒီလူက စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ သွားလိုက် လာလိုက် လုပ်နေတာ။

“မြို့က သိပ်မကြီးပါဘူး ဆရာကြီး၊ ရပ်ကွက်ငါးခုပဲ ရှိတာ

ပါ။ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်ရုံးစိုက်ဖူးတဲ့ မြို့ဆိုတော့ အဆင့်အတန်း ကလေးတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ”

“အင်း နေပါဦး မောင်ဘတင့်ရဲ့ ဒီမြို့ကို ဒီကဝေကောင် ရောက်လာတာ ဘယ်တုန်းကလဲကွဲ့”

“ဆောင်းဦးပေါက်လောက်က ရောက်တာဗျ။ ပထမတော့ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲက ညဘက်မီးရောင်မြင်ရသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ပြော ကြဆိုကြရင်းကနေ မီးလုံးကြီးတွေ ထွက်ထွက်လာတာကို တွေ့ရ တော့တာပါပဲ ဆရာကြီးရယ်”

“မောင်ဘတင့်ကိုယ်တိုင် အဲဒီမီးလုံးကြီးတွေ တက်တက် လာတာ တွေ့ဖူးသလားကွဲ့”

“ကျွန်တော်တော့ ကိုယ်တိုင် မတွေ့ဖူးပါဘူး ဆရာကြီး၊ ဟိုကောင် ဘဆင့်ကတော့ တွေ့ဖူးတယ်ဗျ။ ဟေ့ကောင် ဘဆင့် လာဦး ခဏ။ ဒီဆရာကြီးကို မင်းတွေ့တဲ့ မီးလုံးကြီးတွေအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါဦးကွ”

ကိုဘဆင့်က အရပ်ပူပြတ်ပြတ်နဲ့ဗျ။ ဆရာကြီးရှေ့မှာ ခပ် ရှိုရှိုကလေး ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ပြောပါဦးကွဲ့ မောင်ဘဆင့်ရဲ့ ဟိုဗိုလ်အိမ်ကြီးထဲက ထွက်လာတဲ့ မီးလုံးကြီးတွေအကြောင်း”

“ဒီလို ဆရာကြီးရဲ့ အဲဒီညက ကျွန်တော်က ဂျစ်ကား မောင်းပြီး နဲ့အုပ်ကြီးကို လိုက်ပို့တာဗျ။ နဲ့အုပ်ကြီး ကိုစိန်အောင်က ဒီကနေ အရှေ့ဘက်ကိုသွားရင် ခြံစိုက်တဲ့ ဓနုတွေ ရှိတယ်ဗျ။ ကိုစိန်အောင်က ဓနုမနဲ့ရတော့ အဲဒီနေ့က သူ့မိန်းမကို သူ့ယောက်ျား

တွေအိမ် လိုက်ပို့ချင်လို့ ကျွန်တော်က ဂျစ်ကားလေးမောင်းပေးရ တာ။ သူ့မိန်းမကို ပို့ခဲ့ပြီး သူနဲ့ ကျွန်တော် ဟောဒီဘက်ကိုအရောက် မှာ ဟိုဘက်အစွန်ဆုံးက အိမ်ကြီးထဲမှာ မီးရောင်လင်းနေတာတွေ လို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကားလေးရပ်ပြီး ကြည့်ကြတာဗျ။ အဲဒီမှာတင် အိမ်ကြီးရဲ့ ဖွင့်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ မီးလုံးကြီး သုံးလုံး ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ထွက်လာတာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေတုန်းမှာ အဲဒီမီးလုံးကြီးတွေကနေ ဝင်းဝင်း လက်လက် အရောင်တွေ ထွက်လာပြီး ခြံဝင်းထဲက သစ်ပင်တွေ အပေါ်မှာ ရှုပ်ပြီးဝဲနေတာ ဆရာကြီးရဲ့။ ခဏနေတော့ အိမ်ကြီးထဲ ကနေ နောက်ထပ်မီးလုံးကြီးတစ်လုံး ပျံထွက်လာတယ်ဗျ။ အဲဒီ မီးလုံးကြီးက အရောင်ပိုလင်းတယ်ဗျ။ ဘေးကို ဖြာထွက်နေတဲ့ ဝင်းဝင်းလက်လက် အရောင်တွေက ပိုပြီးတောက်တယ်။

အဲဒီမီးလုံးကြီးတွေ ခြံဝင်းကြီးပေါ်မှာ ပတ်ပြီးပျံနေကြတာ ‘ဝီ ဝီ ဝီ ဝီ’ ဆိုတဲ့ အသံကြီးတွေ ထွက်နေတာဗျ။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုစိန်အောင်ဆိုတာ ကြောက်ပြီး တစ်ယောက်လက်ကိုတောင် တစ်ယောက်ဆုပ်ထားမိကြတာ။ နောက်တော့ အရောင်တောက်တဲ့ မီးလုံးကြီးက ကောင်းကင်ကို ထိုးတက်သွားရော ဆရာကြီးရေ။ ကျန်တဲ့ မီးလုံးကြီးသုံးလုံးကတော့ ခြံဝင်းကြီးပေါ်မှာ ပျံနေပြီး အိမ် ကြီးထဲကို ထွက်လာတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ ပြန်ဝင်ပြီး ပျောက်သွား တယ်ဗျ။ တစ်အိမ်လုံးလည်း မှောင်ကျသွားရောဗျ။ ကျွန်တော် လည်း ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်သွားပြီး ကားကို မနည်းကြီး ထိန်း မောင်းခဲ့ရတာ ဆရာကြီးရေ”

“နောက်တော့ ဘာထူးသေးလဲ”

“အဲဒီမီးလုံးကြီး ယုံသွားတဲ့ဘက်က ဆင်မြီးဆွဲရွာ ရှိတယ်ဗျာ။ နောက်ရက်ကျတော့ အဲဒီရွာဘက်က သတင်းတွေ ထွက်လာတယ်ဗျ။ ရွာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခြင်ဆောင်ထဲကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ဝင်ပြီး အဲဒီမိန်းကလေးကို ဆေးနဲ့တို့ပြီး ပေါင်းသင်းသွားတယ်တဲ့ဗျ”

ဆရာကြီးက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်တယ်ဗျ။

“နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ ငါးရက်မျှေးကလေး ရှိတာမို့လား ဆရာကြီးရဲ့။ အဲဒီနေ့ဆိုရင် လူတွေ တော်တော်စည်တာ။ အနီးအနားရွာပေါင်းစုံက လာကြတာလေ။ တိုးမပေါက်အောင် စည်တာဗျ။ အဲဒီမျှေးနေ့မှာ အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြရတယ်။ ဝတ်ထားတာတော့ ရှမ်းအဝတ်အစားပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူလမ်းလျှောက်သွားတာကို ကြည့်လိုက်တော့ ခြေဖဝါးမှာ ဘုရားရုပ်ထိုးထားတာ ဆရာကြီးရဲ့။ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်စလုံးမှာကို ထိုးထားတာဗျ။ ပြီးတော့ ဒီလူရဲ့ခြေဖနောင့်နှစ်ဖက်မှာ ဘုရားဇောက်ထိုးလည်း ထိုးထားသေးတယ်”

“ဟေ့ အဲဒီကောင်ပေါ့ကွ မောင်ဘဆင့်ရဲ့၊ လူတွေက ဒီကောင့်ကို ဝိုင်းပြီးမဖမ်းကြဘူးလား”

“ဟာ ဘယ်ဖမ်းရဲပါ့မလဲ ဆရာကြီးဗျာ”

“အေးလေ ဒါလည်း ဟုတ်တာပါပဲ”

“အသားက ဖြူဖြူတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့၊ လူပုံကလည်း ခပ်ပြောင်ပြောင်ဆိုပဲ။ မျှေးထဲမှာ လျှောက်သွားနေတာ ဒီလူက ထင်ထင်ရှားရှား

ရှားကို ဖြစ်နေတာတဲ့ဗျ။ အသားဖြူလို့လည်း သူ့ခြေထောက်မှာ ထိုးထားတဲ့ ဘုရားပုံတွေကို တွေ့ကြတာပေါ့ဗျာ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး မောင်ဘဆင့်ရဲ့၊ အခုတလော ဒီကောင်ဘာတွေလုပ်နေတုံးကွ့”

“ဟာ ဒီကောင်ကြောင့် တစ်မြို့လုံး ညကို မအိပ်ရဲတော့ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ မိန်းကလေး၊ မိန်းမငယ်ရှိတဲ့အိမ်ဆိုရင် မိဘမောင်ဘွားတွေက ညမအိပ်ဘဲကို ကင်းစောင့်နေကြရတာဗျို့။ အပေါ်ကနေ မီးလုံးကြီးယုံလာပြီ ဆိုတာနဲ့ သံပုံးတွေတီး၊ သံချောင်းတွေခေါက်ကြပြီး တစ်အိမ်လုံး ဘယ်သူမှ မအိပ်ဘဲ ထထိုင်နေကြရတာ။ တစ်မြို့လုံး အဲဒီလို လုပ်ကြတော့ ဒီမီးလုံးကြီးက မြို့ထဲကို မလာတော့ဘဲ ရွာတွေဘက်ကို သွားနေတယ်တဲ့ဗျ။

“ဟာ ဒီကာမေသုမိစ္ဆာကောင်တော့ ကြာကြာထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး နွံဖရေ၊ မြန်မြန်လုက်စတုံးပစ်မှပဲဟေ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး၊ သမီးရှိတဲ့ မိဘတွေဟာ ကြာရင် ဒီအရပ်မှာတောင် နေဝံ့ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“အင်း သိပ်သေချာတာပေါ့ကွယ်။ ကဲ ဒါဆိုရင် ဒီညပဲ လုပ်ကြတာပေါ့ကွယ်။ ဒီညတော့ သူတို့အခြေအနေတွေကို မောင်တာတေနဲ့ နွံဖနဲ့က သွားပြီးထောက်လှမ်းကြကွယ်။ နွံဖက ဆေးတော်၊ အင်းတော်တွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ယူသွားကွဲ့၊ အကြောင်းဆိုတာ ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး နွံဖရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ကျုပ်နဲ့ ဆရာနွဲ့ဖ သစ်ပင်ရိပ်တွေကို ခိုပြီးထွက်ခဲ့ကြတော့ ညခုနစ်နာရီလောက်ရှိပြီဗျ။ တောင်ကုန်းရဲ့ အစွန်ဆုံးက ဗိုလ်အိမ်ဟောင်းကြီးအနားကိုရောက်တော့ ခြံစည်းရိုးအပျက်ကြီးနားမှာ အသက်ပျံပြီး ငြိမ်နေလိုက်ကြတယ်။

ကျုပ်တို့ဘေးမှာတော့ မြရာပင်တွေရော၊ ပဲနွယ်ခြုံတွေရော လူတစ်ရပ်လောက်ကို မြင့်တာဗျ။ ခြုံခိုလို့ အင်မတန်ကောင်းတာပေါ့ဗျ။ ကျုပ်တို့ရောက်နေတဲ့ နေရာကနေကြည့်ရင် အိမ်ကြီးထဲကို တန်းမြင်နေရတာဗျ။ ကျုပ်က မြင်ကွင်းပိုကောင်းအောင် မြရာခြုံကို နည်းနည်းရဲ့ပေးလိုက်တယ်။ ဒါမျိုးတွေက ကျုပ်ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ရွာမှာလုပ်နေကြတွေပေါ့ဗျ။

ဘာမှတော့ မမြင်ရသေးဘူးဗျ။ အိမ်ကြီးတစ်လုံးလုံး မှောင်နေတာပါပဲ။ အိမ်ကတော့ ရှေးခေတ်ဗိုလ်အိမ်ကြီးဆိုတော့ ဆင်ဝင်မြင့်မြင့်ကြီးနဲ့ပေါ့ဗျ။ ကျုပ်တို့ အခုတည်းနေတဲ့ အိမ်ထက်တောင် ပိုကြီးသေးတယ်ဗျ။

တစ်အိမ်လုံး မှောင်ပြီးတိတ်ဆိတ်နေတာဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဒီမြို့သားတွေပြောတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် ထင်သွားတယ်ဗျ။ ဒီအိမ်ထဲက ထွက်လာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ ဒီမှာလူရှိတဲ့အရိပ်အယောင်ဆိုလို့ ဘာမှရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ဆရာနွဲ့ဖကို ကြည့်တော့ သူလည်း အိမ်ကြီးဆီကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေတာတွေရတယ်။ လမိုက်ညဆိုတော့ ကြယ်ရောင်ကလေးတွေပဲ ရှိတယ်ဗျ။ ကျုပ်က လေသံကလေးနဲ့ ဆရာနွဲ့ဖကို တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်တယ်။

“ဆရာနွဲ့ဖ ဒီလူတွေပြောတာ ဟုတ်ရော ဟုတ်လားဗျ”
“အေးလေ အခုထိတော့ ဘာမှမတွေ့ရဘူးကွ၊ ငါတို့ရောက်တာ တစ်နာရီလောက် ရှိရောမယ်”

“ဟော ဟိုမှာ ဟိုမှာ”
“ဘာတုံးကွ၊ တာတေရ”
“အပေါ်ထပ်မှာ လင်းကနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားတယ်ဗျ”
“ဟုတ်လို့လားကွ၊ ငါတော့ ဘာမှမတွေ့လိုက်ပါဘူးကွာ”
“ဝီ ဝီ ဝီ ဝီ”

ဒီတုန်းမှာပဲ ကျုပ်တို့ခေါင်းပေါ်ကနေ ‘ဝီ ဝီ ဝီ ဝီ’ ဆိုတဲ့ အသံကြီး ကြားလိုက်ရတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ခြုံထဲကို နည်းနည်းတိုးဝင်လိုက်ကြတယ်။

“ဆရာနွဲ့ဖ ဘာသံကြီးတုံးဗျ”
“ကဝေတွေပျံတဲ့အသံကွ၊ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လောက်ဘူးဟေ့”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ကို တွေ့တော့မသွားပါဘူးနော်”
“မတွေ့ပါဘူး ၂၊ အသာကြည့်နေ အိမ်ကြီးထဲကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ထား၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ကျုပ်မှာ ဆေးလွယ်အိတ် ပါတယ်။ ဆေးတော်၊ အင်းတော်တွေလည်း ပါတယ်၊ သိလားတာတေ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”
“ဟာ ဆရာရေ ဝီ ဝီ ဝီနဲ့ ပျံနေတဲ့ဟာတွေက မီးလုံးကြီးတွေ ဖြစ်သွားပြီဗျ။”

“တွေ့တယ် တာတေ၊ တွေ့တယ်၊ အဲဒါ ကဝေမတွေ့ ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ”

“ဟာ ကျုပ်တို့ဘက်ကို ယုံလာနေပြီဗျို့”

“ဝီ ဝီ ဝီ ဝီ ဝီ”

ကျုပ်တို့ခေါင်းပေါ်ကဖြတ်ပြီး ယုံသွားတာဗျို့။ အမြင့်ကတော့ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားလောက် ရှိတာပေါ့ဗျာ။ အသံကြီးတွေကတော့ တော်တော်ကို ကြောက်စရာကောင်းတာဗျို့။

ဟော အိမ်ကြီးဟိုဘက်မှာ ယုံနေကြပြန်ပြီ။ ဟော အိမ်ကြီးကို ခေါင်မိုးပေါ်မှာပတ်ပြီး ယုံနေတာဗျို့။ ဟော ကျုပ်တို့ဘက်ကို လာပြန်ပြီဗျာ။

“ဝီ ဝီ ဝီ ဝီ”

ဟာ အသံကြီးတွေ ကြားတာနဲ့တင် သွေးပျက်လောက်တယ်ဗျို့။ သွားကြပြန်ပြီ။ အားလုံး မီးလုံးကြီး သုံးလုံးဗျို့။ အရွယ်ကတော့ ကျုပ်တို့ခတ်တဲ့ ခြင်းလုံးအရွယ်လောက်ရှိမယ်။ ကျုပ်တို့ မှန်ထောင်ကဝေမကို ခရမ်းဘက်မှာ သွားပြီးလိုက်ကြတုန်းက ဒီမီးလုံးမျိုး မြင်ဖူးပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက အသံသိပ်မကြားရဘူးဗျို့။ အခုဟာက အသံတော်တော်ကို ကျယ်တာဗျို့။

ဟော အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်က ဝင်းကနဲ ဝင်းကနဲ ဖြစ်သွားတယ်ဗျို့။ ဟာ အလင်းတန်းတွေ ပြတင်းပေါက်က ထွက်လာတယ်ဗျို့။

“တာတေ သတိထား၊ ကဝေကောင်စက်တွေ လွှတ်နေပြီ”

ခြံဝင်းထဲကို သူ့စက်တွေ ဖြန့်ချနေတာဟေ့”

“ဒါ ဘာသဘောလဲဗျ၊ ဆရာနွဲ့ဖရဲ့”

“ရန်သူရှာတာပေါ့ကွာ၊ ရန်သူများ ရောက်နေသလားဆိုတာ ရှာကြည့်တာပေါ့”

“ဟာ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို တွေ့သွားမှာပေါ့”

“မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့က ခြံအပြင်မှာပဲ”

ဟာ ဒီကဝေရဲ့စက်က တော်တော်ပြင်းတဲ့ပုံပဲဗျ။ အလင်းတန်းကြီးတွေ ခြံထဲမှာ ရွေ့နေတာ။

“ခွီး ခွီး ခွီး”

ဆိုတဲ့ အသံတွေတောင် မြည်နေတယ်ဗျို့။ ထိလိုက်လိုက်တော့ ခေါင်းပြတ်ကျသွားမလား မသိဘူး။ ဟော စက်တွေ ပြန်သိမ်းသွားပြီဗျို့။ ဟော မီးလုံးကြီးဗျို့၊ မီးလုံးကြီး ထွက်လာပြီ။ သပိတ်လုံးလောက် ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျို့။ ပြတင်းပေါက်က ထွက်လာတာဗျို့။

ဟာ မီးလုံးကြီးကနေ စက်ရောင်တွေ ဘေးကို ဖြာထွက်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေတာဗျို့။ ကဝေက တစ်နေရာကိုသွားဖို့ စက်တွေကို နှိုးနေတာဗျို့။

ဟော ယုံထွက်သွားပြီဗျို့။ ဟာ မြို့ထဲဘက်ကို သွားတာဗျို့။ အချိန်ကတော့ ညသန်းခေါင်လောက်ရှိပြီ ထင်တယ်ဗျို့။

ဟာ သံချောင်းခေါက်သံတွေ မြို့ထဲဘက်က ထွက်လာပြီဗျို့။

“ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင်၊ ခုံး ခုံး ခုံး ခုံး”

ဟာ သံချောင်းခေါက်သံတင်မကဘူးဗျို့၊ သံပုံးတွေပါ တီးကြတာဗျို့။ မြို့သူမြို့သားတွေလည်း ကိုဘဆင့်ပြောသလို ကောင်း

ကောင်းအိပ်ကြရတယ်ကို မရှိတာမျိုး။

ဟော ဟော မီးလုံးကြီး ယုံလာပြီဗျို့။ အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ပတ်နေတာဗျို့။ ဟော ဟော ပထမပုံနေတဲ့ မီးလုံးကြီးသုံးလုံးက ဘေးကရံပြီး လေးလုံး နေတာဗျို့။

“ဝီ ဝီ ဝီ ဝီ”

ဟာ အသံကြီးတွေက စောစောကထက်ကို ပိုပြီးကျယ်လာ တာဗျို့။ ကြည့်ရတာ ကဝေတွေ ဒေါသဖြစ်နေပုံပဲဗျို့။ ဟာ မီးလုံးကြီး လေးလုံးစလုံး စက်တွေ လွှတ်နေတယ်ဗျို့။ သူတို့စက်ရောင်တွေနဲ့ ခြံကြီးတစ်ခုလုံး လင်းသွားတာပဲဗျို့။

“ဝီ ဝီ ဝီ ဝီ”

ဟော တောင်ဘက်ကို ပျံထွက်သွားကြပြီဗျို့။ မီးလုံးအကြီး က အလယ်ကဗျို့။ ကျန်တဲ့သုံးလုံးက သူ့ကိုရံပြီး ပျံသွားတာဗျို့။ ဘယ်ကိုသွားကြတယ်တော့ မသိဘူးဗျို့။

“ဆရာနွဲ့ဖ သွားကြပြီဗျို့”

“အေးကွ၊ တောင်ဘက်ကို ပျံကြတာပဲ၊ ဘယ်ကိုသွားတယ် သာ မသိတာဟေ့”

“အပြီးပြောင်းသွားကြပြီလားမှ မသိတာ”

“ဟာ အပြီးပြောင်းတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးကွာ”

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ဒီကောင်ကြီး ပြန် အလာကို စောင့်နေမလား၊ ပြန်ကြမလား”

“စောင့်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါမှ သေသေချာချာ သိမှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်ခြံထဲကိုဝင်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်ကြည့်လိုက်ရ

မလား”

“ဟာ မလုပ်နဲ့ တာတေ၊ စောစောက ခြံဝင်းထဲမှာ စက် တွေဖြန့်နေတာ မင်းတွေ့တယ်မို့လား။ တစ်ခါတည်း ဒုက္ခဖြစ်သွား လိမ့်မယ်။ အထဲကိုဝင်မယ်ဆိုရင် ဒီစက်တွေကိုဖြတ်ပြီးမှ ဝင်လို့ရမှာ ကွ။ ဒီကဝေရဲ့စက်တွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဖြတ်လို့ရမယ် မထင်ဘူး။ ဆရာကြီးတို့အဆင့်လောက်မှ ဖြတ်လို့ရမှာကွ တာတေရ။ ကဲ ငြိမ်ငြိမ် သာ ထိုင်နေပါကွာ”

ကျုပ်နဲ့ ဆရာနွဲ့ဖနဲ့ ပေပြီးစောင့်နေကြတာပေါ့ဗျို့။ ဟုတ် တယ်ဗျို့။ ဆရာနွဲ့ဖပြောတာ။ အိမ်ကြီးရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေ၊ တံခါး တွေကနေ တစ်ချက် တစ်ချက် အရောင်တွေ လက်ကနဲ့ လက်ကနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်ဗျို့။ ခြံဝင်းကြီးထဲမှာလည်း ဟိုနားက လက်ကနဲ့ ဒီနားက လက်ကနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်သွားတာဗျို့။

“တွေ့လား တာတေ၊ အဲဒါစက်တွေကွ၊ ကဝေစက်တွေ။ ဒီကဝေက သူ့နေရာကို ရန်သူမလာနိုင်အောင် စက်တွေ ဖြန့်ပစ်ခဲ့ တာကွ။ ဒီကောင်က ပေါ့သေးသေးကောင် မဟုတ်ဘူးကွ။ ဆယ့်နှစ် ကြိုးအဆင့်ထင်တယ်”

“ဗျာ ဆယ့်နှစ်ကြိုးဆိုတာ ဘာတုံး ဆရာနွဲ့ဖရဲ့”

“ဒီလိုကွ တာတေရ၊ ကောင်းကင်ယုံနိုင်တဲ့ ကဝေဆိုတာ ကြိုးလို့ခေါ်တဲ့ မှော်ကို အောင်ကြလို့ ယုံနိုင်တာကွ။ ကောင်းကင်ကြိုး လို့ခေါ်တဲ့ မှော်မှာ အဆင့်ဆယ့်နှစ်ဆင့်ရှိတဲ့ သဘောပေါ့ကွာ။ ကိုယ်ဖျောက်နိုင်တဲ့အဆင့်၊ ကောင်းကင်မှာ ယုံနိုင်တဲ့အဆင့်၊ ရေ ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့အဆင့်တွေ ဖြစ်လာတာပေါ့”

“ကဝေတွေက ဘာဖြစ်လို့ အသက်တွေ ရာနဲ့ချီပြီး ရှည်ကြတာတုံးဗျ”

“သူတို့ရဲ့စက်တွေ ကြိုးတွေရဲ့ ပညာဘူးလို့ခေါ်တဲ့ မှော်အချုပ်ပစ္စည်းနဲ့ သူတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို တစ်နေရာမှာ သိမ်းထားလို့ရတယ်ကွ။ ဒီတော့ သူတို့ကိုသတ်လို့ ဘယ်သေတော့မလဲ။ ပြီးတော့ သူတို့တတ်ထားတဲ့ မှော်ပညာကျင့်စဉ်တွေထဲမှာလည်း အသက်ရှည်အောင် လုပ်ထားနိုင်တဲ့နည်းတွေ ရှိတယ်ကွ။ ဒါကြောင့် အသက်ရှည်ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ကဝေတိုင်းတော့ သူတို့အသက်ကို ဝှက်ထားနိုင်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ တို့အရင်တွေ့ခဲ့တဲ့ ကန်တော်ကဝေမကတော့ သူ့အသက်ကို ကျောက်မိချောင်းရုပ်ထဲမှာ ဝှက်ထားလို့ရတယ်လေကွာ”

ကျုပ် ဒီမှော်ပညာတွေအကြောင်းတော့ တော်တော်ကလေးတီးမိ ခေါက်မိ ရှိလာပြီပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့် စကားကောင်းနေတုန်း သုံးနာရီတောင်ထိုးပြီဗျို့။ မြို့ထဲက နာရီသံချောင်းခေါက်သံကြားလိုက်ရတယ်ဗျ။

ဟော ကျုပ် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေတုန်းမှာ မီးလုံးကြီးတွေ ပြန်လာကြပြီဗျို့။

“လာကြပြီ ဆရာနွဲ့ဖရေ၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ အသာကလေးငြိမ်နေ ဘာတွေလုပ်ကြမလဲ ကြည့်နေ”

ဟော ဟော နိမ့်ဆင်းလာပြီဗျ။ အိမ်ကြီးရဲ့ ဆင်ဝင်ရှေ့မှာ မြေကွက်လပ်ကျယ်ကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ တင်းနစ်ကွင်းတစ်ခုစာ

လောက် ကျယ်တယ်ဗျ။ ရွှေဆုံးက အရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ ပြန်လာတဲ့ မီးလုံးကြီး၊ အဲဒီမြေကွက်လပ်ကြီးမှာ ထိုးဆင်းသွားတယ်ဗျို့။

ဟာ လူဖြစ်သွားပြီဗျ။ အမယ် ကြယ်ရောင်တွေအောက်မှာ ရပ်နေတာ ခပ်ရွယ်ရွယ်လူပဲဗျ။ အသက်သိပ်မကြီးသေးသလိုပဲ။ ဟော ကျန်တဲ့မီးလုံး သုံးလုံးကလည်း ဆင်းလာပြီဗျို့။ ဟာ ကဝေမတွေပဲဗျ။ ကဝေကောင်ရဲ့ရှေ့မှာ ကြုံကြုံကလေးတွေ ထိုင်နေကြတယ်ဗျို့။ သူတို့ရပ်တော့ သေသေချာချာ မတွေ့ရဘူးဗျ။ ဆံပင်ကြီးတွေကတော့ ဖားလျားကြီးတွေ ချလို့ဗျ။

ကျုပ်နဲ့ ဆရာနွဲ့ဖဆိုတာ အသက်တောင် ပြင်းပြင်းမရှူရဘူးဗျို့။

“မောင်းမတို့”

“အမိန့်ရှိပါ မောင်ကြီးဘုရား”

အောင်မယ် ဒီလူဟာ ရှေးဘုရင်တွေလက်ထက်ကတည်းကရှိတဲ့လူ ထင်တယ်ဗျ။ ပြောပုံဆိုပုံက နန်းဟန်ဆန်နေပါလား။

“ငါဟာ အခုဆိုရင် သက်တော် ငါးရာပြည့်တော့မယ်”

“မှန်ပါတယ် မောင်ကြီးဘုရား”

“ငါ တတ်မြောက်ခဲ့တဲ့ မှော်ပညာတွေကို နင်တို့ကို ဝေငှခဲ့လို့ နင်တို့တွေရဲ့ သက်တမ်းလည်း ရာချီရှိနေကြပြီ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် မောင်ကြီးဘုရား”

“အေး အခု ငါအသက်ဆက်ရှည်ဖို့ အယိုနို့ရည်သောက်သုံးပြီး ကာမဂုဏ်ခံစားရတာဟာ ငါ့ရဲ့ပညာစခန်း မှော်လမ်းစဉ်ပေပဲကွဲ့။ အခုဆိုရင် အရည်အတွက်ပြည့်ဖို့ တစ်ယောက်ပဲ လိုတော့ဟာ

ကွဲ့။ ဒီတစ်ယောက်က အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ အဖျိုးစင်ဖြစ်ရမယ်။
တနင်္ဂနွေနေ့ တနင်္ဂနွေအချိန်တခါမှာ မွေးဖွားသူ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒါ
မောင်းမတို့ ရှာကြပေတော့”

“မှန်ပါ မောင်ကြီးဘုရား၊ စိတ်ချွတ်တော်မူပါ။ မကြာခင်မှာ
သတင်းတော် ပါးဖိုမယ်”

“အေး အေး ကောင်းပြီ မောင်းမတို့၊ ငါ နင်တို့ကို ပညာစက်
ထပ်ဖြည့်ပေးမယ်။ အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ကြ”

ကဝေမတွေက မတ်တတ်ထရပ်ကြတယ်။ ပါးစပ်တွေ
လည်း ဟထားကြတယ်။ ဟာ ကဝေကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေ ပါးစပ်တွေ
က စက်တွေ တဝင်းဝင်းနဲ့ ထွက်လာပြီ။

စက်တန်းကြီးတွေက သုံးတန်းခွဲထွက်ပြီး ကဝေမတွေဆီကို
တန်းသွားတာမျိုး။ ဟော ကဝေမတွေရဲ့ ပါးစပ်တွေထဲကို အလင်း
တန်းကြီးတွေ ဝင်သွားပြီ။

ဟာ ကဝေမတွေ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီ။
ဟော လဲကုန်ပြီ၊ လဲကုန်ပြီ။ မြေကြီးပေါ်ကို ဘုန်းကနဲ ဘုန်းကနဲ
လဲကုန်တာမျိုး။

“နင်တို့မလဲ အခုထက်ထိကို ငါ့ရဲ့စက်တွေကို ခံနိုင်ရည်
မရှိသေးပါလား”

ကဝေမတွေ လဲနေရာကနေ လူးလဲထလာကြတယ်။

“မှန်ပါ မောင်ကြီးဘုရားရဲ့စက်တွေက ပြင်းထန်လွန်းလို့ပါ
ဘုရား”

“အေး ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဆယ့်နှစ်ကြီးပိုင်တဲ့ တဝေ

တစ်ယောက်ရဲ့စက်ဆိုတာ ပေါ့သေးသေးမှ မဟုတ်တာ။ ကဲ ကဲ
နင်တို့လည်း အိပ်ကြပေတော့။ မနက်ဖြန် ညသန်းခေါင်ချိန်ကျရင်
နင်တို့ တောက်စားကြရမယ်။ ငါပေးတဲ့စက်တွေ နင်တို့ ရဲ့မရ
ဒါမှ ငါသိမယ်။ ဟုတ်လား မောင်းမတို့”

“မှန်ပါ တောက်စားပြပါမယ် မောင်ကြီးဘုရား”

ဟော ကဝေတွေ ဖြုတ်ကနဲ ဖြုတ်ကနဲ ပျောက်သွားပြီ။
ဟာ ဒီကဝေတွေက ကိုယ်လည်းဖျောက်နိုင်တာကိုး။

“ကဲ တာတေ ငါတို့ ပြန်ကြစို့ဟေ့၊ ဒါဆိုရင် အကြောင်းစုံ
သိပြီပဲ”

ကျွန်နဲ့ ဆရာနဲ့ပဲ ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ တည်းတဲ
ဗိုလ်တဲကြီးကိုရောက်တော့ ဆရာကြီးက ဝရန်တာကနေ ကျုပ်တို့ကို
ထွက်စောင့်နေတယ်။

“ပြန်လာကြပြီလားကွဲ့၊ ဘယ်လိုလဲ နွဲ့၊ နေရာကျခဲ့ရဲ့လား”

“ဟာ နေရာကျတယ် ဆရာကြီးရေ၊ အကြောင်းစုံ သိခဲ့ရ
တာမျိုး။ ဒီကဝေက အသက်ငါးရာ ရှိပြီတဲ့။ သူ့မှာ ကဝေမယား
သုံးယောက် ရှိတယ်။ သူက အသက်ဆက်ရှည်ဖို့ မိန်းမနို့ရည်
သောက်ပြီး ကာမဂုဏ် ခံစားရတာဆိုပဲ။ အခုတစ်ယောက်ပဲ လို
တော့တာတဲ့။ အဲဒီတစ်ယောက်ကို ကဝေမတွေ ရှာပေးရမယ်ပြော
တယ်”

ဆရာနဲ့ပဲက အားလုံးရှင်းပြတယ်။

“ဪ ဪ ဒါကြောင့် သူက ကာမေသုက်တွေ ကျွန်
လွန်နေတာပေါ့။ တောက် တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဆရာကြီးက တောက်ခေါက်ပြီး ကြုံးဝါးတယ်ဗျ။

“ကျွန်တော်တို့ သူတို့ပြန်အလာကို စောင့်ကြည့်တာ ဆရာကြီးရဲ့။ ကဝေကောင်က သူ့မိန်းမကဝေမတွေကို သူထပ်တက်လာတဲ့ စက်တွေကို ဝေမျှပေးနေတာဗျ။

မနက်ဖြန်ညကျရင် အဲဒီမိန်းမသုံးယောက်စလုံး တောက်စားပြရမယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် နေရာကျပြီပေါ့ကွ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဝင်ရှင်းရမှာပဲဟေ့။ သူတို့ တောက်စားတဲ့အချိန်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားတော့တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဝင်လို့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို တွေးမိတယ်”

“အေး၊ ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန်ည အလုပ်လုပ်ကြရမှာပေါ့ကွယ်။ နံနက် မောင်တာတေကို မှော်တံတိုင်းအင်း တိုက်ထား။ မနက်ဖြန် သွားကာနီးရင် မျက်ကွင်းဆေးကွင်းပေး၊ ဒီကဝေတွေက ကိုယ်ဖျောက်ပြီး ပုန်းမှာကွ။ ဒါဆို ကျုပ် လုပ်ရကိုင်ရတာ ခက်လိမ့်မယ်။ မောင်တာတေမြဲမှ ကျုပ် လုပ်လို့အဆင်ပြေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“အေး၊ အေး၊ မင်းတို့ အိပ်ကြတော့”

နောက်ညမှာ ကျုပ်ကို မှော်တံတိုင်းအင်းဆိုတာ တိုက်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းပေးတယ်ဗျ။

ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့်တွေ ကဝေခြံကြီးနားကိုရောက်တော့ ညသန်းခေါင်နား ကပ်နေပြီဗျ။ ကျုပ်ကို ဆရာကြီးက ခြံထဲဝင်ဖို့ အပေါက်ရှာခိုင်းတယ်ဗျ။ ခြံကြီးကို တစ်ပတ် ပတ်လိုက်တော့ ခြံနွယ်တွေပိတ်နေတဲ့ ခြံတံခါးပေါက်ကြီးကို တွေ့တယ်ဗျ။ ဒါက ဘေးပေါက်ပေါ့ဗျ။ ကျုပ်က ပါလာတဲ့ ဓားမြှောင်ကလေးနဲ့ အသာကြိတ်ပြီး ခြံနွယ်တွေကို ဖြတ်လိုက်တော့ ဝင်ပေါက် ပေါ်လာတာပေါ့ဗျ။ ဆရာကြီးတို့ကို ပြန်ခေါ်ပြီး ဝင်ပေါက်ကို ပြတယ်။

“အေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ အထဲဝင်ကြစို့။ ကဲ ကျုပ် ခြံထဲကစက်တွေရှင်းလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဆရာကြီးက သူ့လက်ကို မြှောက်ပြီး လက်နဲ့ရမ်းလိုက်တာ ခြံထဲမှာ လက်ကနဲ လက်ကနဲ ဖြစ်သွားတယ်ဗျ။ တော်တော်ကြာအောင် လုပ်ပြီးတော့မှ...

“ကဲ ရပြီ ဝင်ကြရအောင်၊ အိမ်ကြီးခေါင်းရင်းဘက်က ခြံတွေ တော်တော်ကောင်းတယ်ဟေ့။ အဲဒီကို သွားကြ၊ ခြံထဲကို အသာဝင်ထိုင်နေရမယ်”

ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့်တွေ ခြံကြီးထဲမှာ အသာကလေး ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်ဗျို့။ သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူးဗျ။

“ဝီ ဝီ ဝီ ဝီ”

ဆိုတဲ့ အသံတွေကို အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်က ကြားလိုက်ရတယ်

ဗျ၊

“ဟာ ကဝေတွေ ခြေရင်းဘက်က ပြတင်းပေါက်က ထွက်လာပုံရတယ်ဗျာ။ ဆရာနွဲ့မရဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ရောက်နေကြပြီ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဟာ ဆရာကြီး ဟိုမှာ ဟိုမှာ အိမ်ရှေ့က မြေကွက်လပ်ကြီးမှာ ဘွားကနဲ ပေါ်လာပြီဗျာ။ အဲဒါ ဟိုကဝေကောင်ပဲ ဆရာကြီး”

“အေး တွေ့တယ် တွေ့တယ်၊ နွဲ့မ ဆေးတော် အင်းတော်တွေ အဆင်သင့်ရှိတယ်နော်”

“ရှိပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဟော ဟော ကဝေမတွေ လာကြပြီဗျာ၊ ဟာ အရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်လက်နေပါလား”

“အဲဒါ တောက်စားတာပေါ့ကွာ၊ သူတို့ရဲ့ စက်တွေကို အကုန် ထုတ်ပြနေတာလေ။ သူတို့ဆရာကြီးက အဲဒါကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေတာပေါ့ကွ”

“ဝိ ဝိ ဝိ ဝိ”

အရောင်တွေလက်နေတဲ့ မီးလုံးကြီးတွေက သစ်ပင်ကြီးတွေအပေါ် လောက်ကနေ ယုံနေတယ်ဗျာ။ ဝါးနှစ်ပြန်လောက် နိမ့်ပြီလားလို့က၊ အပေါ် ယုံတက်သွားလို့က၊ အရှေ့ဘက်ကို ယုံသွားလို့က၊ ပြန်ရောက်လာလို့က၊ ယုံထွက်သွားလို့က လုပ်နေကြတာဗျာ။

“နွဲ့မ သံကဝေဆေးတော်ရုပ် ပေးစမ်း”

ဆရာကြီးက လက်ဝါးဖြန့်ပြီးတောင်းလိုက်တယ်။ ဆရာနွဲ့မက သံကဝေရုပ်ကလေးကို ဆရာကြီးဆီကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ ဆရာကြီးက ခြုံပုတ်ထဲကနေ ထွက်သွားတယ်ဗျာ။ ဆရာနွဲ့မနဲ့ ကျုပ်

က နောက်ကလိုက်ကြရတာပေါ့ဗျာ။

ဟာ မြင်သွားပြီဗျာ။ ကဝေတွေ ကျုပ်တို့ကို မြင်သွားပြီ။

“ဪ လက်စသတ်တော့ တုံ့ခြံထဲကို ခိုးဝင်လာကြတာကိုး၊ မင်းတို့က ငါ့ကို ဘယ်လိုလူလို့ ထင်လို့တုံး။ ညောင်ရမ်းခေတ်ကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ ကောင်ကွ။ ငါ့အသက် ငါးရာရှိပြီ။ ကုဝေဆယ့်နှစ်ကြီးကို ကျွမ်းထိုးပြီးတတ်တဲ့အကောင်ကွ သိသလား။ ဟဲ့ ကောင်မသုံးကောင် လုပ်လိုက်စမ်း၊ နင်တို့စက်တွေနဲ့၊ ဒီမလောက်လေးမလောက်စားကောင်တွေကို ငါ့စက်နဲ့ မသတ်ချင်ဘူး”

ဟာ မီးလုံးကြီးတွေ ဖျောက်ကနဲ ဖျောက်သွားပြီဗျာ။

“ဟား ဟား ဟား တွေ့ကြသေရဲ့လား၊ သေဖို့သာ ပြင်ထား။ ဒီအထဲကနေ အရှင်တော့ ပြန်ထွက်ရလိမ့်မယ် မထင်ကြနဲ့”

“မောင်စာတေ ကြည့်စမ်း မြင်ရဲ့လား”

“မြင်တယ် ဆရာကြီး၊ အဲဒီကဝေတောင်ကြီးရဲ့ရှေ့မှာ တန်းစီပြီး ကာရပ်နေကြတယ်”

“ဪ ဒီလိုလား ကဲကွာ”

ဆရာကြီးက မန္တန်တစ်ခုကို ရွတ်ပြီး လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကာလိုက်တယ်ဗျာ။ ဟာ အလင်းတန်းကြီးတစ်ခု ဆရာကြီးလက်က ထွက်သွားပြီဗျာ။ ဟာ သုံးခုခွဲထွက်သွားတယ်ဗျာ။ ထိပြီဗျာ၊ ထိပြီ။ ဟာ ကဝေမကြီးသုံးယောက်စလုံး မြေပြင်ပေါ်ကို ပုံလျက်သားသဲကျသွားပြီဗျာ။ ဟော ဟော ကိုယ်မပျောက်တော့ဘူးဗျာ၊ လူလွန်နေတာပဲဗျာ။

“ဟဲ့ကောင်မတွေ နင်တို့ စော်စော်ကို ညှဉ်းကြပါလား”

ထကြစမ်း မြန်မြန် ဟိုကောင်သတ်တာ မသေဘဲ ငါသတ်မှ သေ ကုန်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကဝေကြီးက လက်နဲ့ရမ်းလိုက်တာ သူ့ လက်က စက်တွေတဝင်းဝင်းနဲ့ ထွက်သွားပြီး ကဝေမသုံးယောက် ပြန်ထလာတယ်ဗျ။

“မင်းစက်ဆက်ပေးလို့ မင်းမယားသုံးယောက် ပြန်ရှင်လာ တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကဲ ဒီတစ်ခါ ငါတို့ကို လုပ်ခိုင်းပေတော့။ မောင်တာတေ ဆရာကြီးနောက်မှာ ရပ်နေ”

ဟာ ကဝေမကြီးတွေ ငှင်းတဖြစ်ပြီး အပေါ်မှာ ယုံနေပြီ ဗျို့။ ဟာ ငှင်းတကြီးတွေရဲ့ ပါးစပ်ထဲက စက်တွေထွက်လာပြီဗျ။ စက်တန်းကြီးသုံးတန်းက ဆရာကြီးဆီကို လာနေပြီဗျို့။ ဟော ဆရာကြီးက လက်ဝါးဖြန့်ပြီး သံကဝေဆေးတော်ရုပ်ကလေးကို မန်းနေပြီဗျ။ ဟာ သံကဝေရုပ်ကလေးက အရောင်တွေ ထွက်လာပြီ ဗျို့။ ဟော အပေါ်ကို ယုံတက်သွားပြီ။ ဟော သံကဝေကနေ အလင်း တန်းကြီးတစ်ခု ထွက်သွားပြီဗျို့။ ငှင်းတကြီးတွေ လွှတ်လိုက်တဲ့ စက်သုံးခုလုံးကို အပိုင်းပိုင်းဖြစ်ပစ်လိုက်ပြီဗျ။ ဟာ စက်တွေလည်း အပိုင်းပိုင်းပြတ်ရော ငှင်းတကြီးတွေလည်း မြေပြင်ပေါ်ကို တဘုန်း ဘုန်း ပြုတ်ကျတော့တာပဲဗျို့။

မြေပြင်ပေါ်ရောက်တော့ ငှင်းတ မဟုတ်တော့ဘူးဗျ။ ကဝေမတွေ ပြန်ဖြစ်နေပြီ။ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ဖြစ်နေတာဗျို့။ ဟော သံကဝေရုပ်ကလေးက ဆရာကြီးလက်ထဲကို ပြန်ရောက်သွားပြီဗျ။ ဆရာကြီးက ဆရာနဲ့ဖက် အရုပ်ကလေး ပြန်ပေးလိုက်တယ်။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ကဝေမတွေနဲ့ ဆရာကြီး ပညာဖြိုင်တာကို ကဝေကောင်က ကြည့် နေတာဗျ။

“ဟင် ငါ့မယားသုံးယောက်တော့ စက်တွေပြတ်တောက် ကုန်ပါပေါ့လား”

“ကဲ ကာမေသူကဝေကောင်၊ နင့်စက်နဲ့ ထပ်ဆက်ကြည့် လိုက်လေ၊ နင့်မယားတွေကို စက်ပေးလို့ ရသေးသလားကြည့်ရအောင်” ကဝေကြီးက လက်ကိုရမ်းပြီး စက်ပြန်ဆက်ပေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကဝေမသုံးယောက်က ဘာမှထူးမလာတော့ဘူးဗျို့။

“ဟင်”
ကဝေကြီး တအားစိတ်ဆိုးသွားပြီဗျို့။ ဟော ပျောက်သွား ပြီဗျို့။

“မောင်တာတေ လိုက်ကြည့်ထား”
“တွေ့တယ် ဆရာကြီး၊ သော့ခတ်ထားတဲ့တံခါးနားမှာ ရပ် နေတယ်”

“ဆင်ဝင်အောက်မှာလား”
“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး”

“ကဲ မှော်ဝန်းစကြာဆေးတော်ကြီးတဲ့ဟေ့၊ ရော့စမ်းကွာ၊ ဆရာကြီးက သူ့လက်ထဲမှာ အသင့်ကိုင်ထားတဲ့ ဆေးတောင့်နဲ့ ကဝေရပ်နေတဲ့ နေရာကို ပစ်လိုက်တယ်ဗျ။

“ဝုန်း”
ဟာ အခိုးလုံးကြီး ထွက်သွားတာဗျို့။ ဟော ဟော အခိုး တွေထဲက ကဝေ ထွက်လာပြီဗျ။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

“ဆရာကြီး ဟိုမှာ ဟိုမှာ ထွက်လာပြီ”

“ဆရာကြီး မြင်ရပြီ မောင်တာတေ၊ ဒီကောင်ကြီးတွေ တော်တော်များများ ပြတ်သွားပြီကွ။ ကိုယ်မဖျောက်နိုင်တော့ဘူး”

“နင့်ကိုယ်နင့် သိပ်ကတ်တယ် ထင်နေသလား အကောင် စုတ်ကလေး၊ ရော့ ငါ့စက်ကို မြည်းကြည့်စမ်း”

ဟာ စက်ရောင်တန်းကြီးပျို၊ ဆရာကြီးဆီကို တန်းပြီးတော့ ကိုဝင်လာတာဗျ။ ဆရာကြီးက လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ဖြန့်ပြီးကာလိုက်တာ။

“ဝုန်း”

ဟာ ဆရာကြီးနောက်ကို ခြေနှစ်လှမ်းလောက် ရွှေ့သွားတယ်ဗျို့။

“နွဲ့ဖ ကဝေရာဇာစက်အင်းကြီး ပေးစမ်း”

ဆရာနွဲ့ဖက အင်းတစ်ချပ် ခပ်မြန်မြန် ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဒီပညာလောက်နဲ့ ငါ့ကို လာစမ်းသေးသလားကွ၊ အဲဒါ အကင်းပဲ ရှိသေးတာ”

ကဝေကြီးက ဆရာကြီးကို လှောင်ပြီးရယ်တယ်ဗျ။

“ဒီမှာ ကာမေသုကဝေကောင်၊ သူများသမီးပျိုတွေကို နင့်အကျိုးတစ်ခုတည်းအတွက် ခိုးဝှက်ဖျက်ဆီးတဲ့အကောင်၊ နောင်ဘုရားအဆူဆူ ပွင့်တာတောင်မှ မဟာအဝီစိငရဲမှာ မလွတ်တမ်းခံရမယ့်အကောင်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဘုရားအဆူဆူ ဟုတ်လား”

အကောင်စုတ်ကလေး၊ ငါက ဘယ်ဘုရားမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ပွင့်ချင်သလောက်ပွင့်စမ်း၊ ငါ့ခြေဖဝါးမှာ နင့်ဘုရားတွေကို မှင်ကြောင်ထိုးပြီး အမြဲနင်းထားတာဟေ့၊ ကြားသလား”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကဝေကြီးက မြေထွက်လပ်ဘက်ကို ထွက်သွားတယ်။ ကဝေမသုံးယောက် ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ဖြစ်နေတဲ့ နားမှာ ရပ်လိုက်ပြီးတော့ ဆရာကြီးကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်တယ်။ သူမျက်လုံးထဲကထွက်တဲ့စက်ရယ်၊ ပါးစပ်ကထွက်တဲ့စက်ရယ်၊ နားပေါက်တွေထဲကစက်ရယ်၊ အားလုံးပေါင်းလိုက်ပြီး အလင်းတန်းကြီးတစ်ခု မန်တီးလိုက်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးရဲ့ ရင်ဘတ်တည့်တည့်ကိုချိန်ပြီး စက်အလင်းတန်းကြီးကို လွှတ်လိုက်တယ်။

“ကဲကွာ ကာမေသုကဝေကောင်ရဲ့ စက်တွေ ကြီးတွေ အကုန်ပြတ်ပေးရော”

ဆရာကြီးက ပညာမာန်အမြည့်နဲ့ ကြိုးဝါးလိုက်ပြီး လက်ထဲက ကဝေရာဇာစက်အင်းကြီးနဲ့ ကဝေကို ပစ်လိုက်တယ်။

“ဝုန်း”

အောင်မယ်လေး ဒီတစ်ခါ မြည်သွားတဲ့ အသံကြီးက ဗိုလ်အိမ်ကြီးက မှန်ဘဲခါးတွေတောင် စာချိုင်းဂျိုင်းမြည်အောင် တုန်ခါသွားတာဗျို့။ ကျွပ်ဖြင့် လန်ပြီးထွက်ပြေးတော့မလိုတောင် ဖြစ်သွားတာဗျို့။ အခိုးလုံးကြီးထဲပြီး အခိုးဇွေထဲမှာ ကဲစေရဲ့စက်တွေ တဖျပ်ဖျပ်လက်နေတယ်ဗျို့။

“နွဲ့ဖ ကဝေတွန့်ယက် မြန်မြန်ပေးစမ်း”

ဆရာနွဲ့ဖက ကဝေတွန့်ယက်ဖြူဖြူကလေးကို ပေးလိုက်

တယ်ဗျ။ ဟော ဆရာကြီးက ပိုက်ကွန်ကလေးကို သေသေချာချာ ဖြန့်လိုက်ပြီး တံငါသည်တွေ ကွန်ပစ်သလို တံတောင်ဆစ်ကလေးနဲ့ ချိတ်ပြီး အခိုးလုံးကြီးထဲကို ပစ်အုပ်လိုက်တာဗျ။

“အား အား မခံနိုင်တော့ပါဘူးဗျ”

ဟာ ကဝေကြီးရဲ့အော်သံ ထွက်လာတယ်ဗျ။ အခိုးတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြယ်သွားတော့ ပိုက်ကွန်အောက်မှာ ကဝေကြီးရော၊ သူ့မယားကဝေမသုံးယောက်ရော အုပ်မိနေတာဗျ။

“ကဝေကွန်ယက်နဲ့ မအုပ်ရင် ဒီကောင် သူ့မယားတွေကို ခေါ်ပြီးပြေးဖို့၊ သူ့ရဲ့ ဆယ်နှစ်ကြီးစက်တွေ သူ့မယားတွေကို ဆက် ပေးနေတာကွ။ ကျုပ် အအုပ်မြန်လိုက်ပေလို့ပေါ့ နွံဖရဲ့”

“ဒီကောင် အခုတော့ မလှုပ်နိုင်တော့ပါဘူး ဆရာကြီး”

“မထင်နဲ့ နွံဖ၊ ဒီကောင် ဆယ်နှစ်ကြီး အပြည့်တတ်ထား တာ၊ ထုံတွေလည်း အကြိမ်ကြိမ် ကူးထားပုံရတယ်ကွ။ ကဲ ကျုပ်ကို ကဝေသက်ဖြတ်အင်းကြီးနှစ်ချပ် ပေးစမ်းဟေ့ နွံဖ”

ဆရာနွံဖက ချက်ချင်းထုတ်ပေးလိုက်တယ်ဗျ။

“သူတစ်ပါး သမီးပျိုတွေကို ဖျက်ဆီးတဲ့ကဝေကောင်၊ မဟာအဝီစိငရဲကို လားပေရောကွာ၊ ကဲကွာ ကဲကွာ”

ဆရာကြီးက မာန်အပြည့်နဲ့ ကဝေသက်ဖြတ်အင်းတော် ကြီးနှစ်ချပ် ဆင့်ပစ်လိုက်တယ်ဗျ။

“ဝုန်း ဝုန်း”

အခိုးတွေ အလုံးလိုက် ထွက်လာတာဗျ။

“အောင်မယ်လေးဗျ၊ ပူလှပါပြီဗျ၊ အောင်မယ်လေးတော့

ကယ်ကြပါဦးတော့”

ကဝေကောင်ရော ကဝေမတွေရော ငရဲပွက်သလိုတို့ အော်နေကြတာဗျ။ အသံတွေ တဖြည်းဖြည်း တိတ်သွားတော့မှ ဆရာကြီးက သူ့ရဲ့ကဝေပိုက်ကွန်ကို ပြန်ဆွဲယူလိုက်တာဗျ။ အခိုး တွေလည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားရော ကဝေကြီးရော၊ ကဝေမ ကြီးသုံးယောက်ပါ ငြိမ်နေပြီဗျ။

“မောင်တာတေရော နွံဖရော၊ နောက်ဆုတ်ကြဟေ့၊ မြန်မြန် ဆုတ်”

ဆရာကြီးကပြောရင်း ရှေ့ကနေ ခပ်သုတ်သုတ်သွားတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ဆရာနွံဖလည်း အပြေးလိုက်ကြရတာပေါ့ဗျ။ ခြံစည်းရိုး နားမှာကပ်ပြီး ရပ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ‘ဝုန်း’ ဆိုတဲ့ အသံကြီးနဲ့အတူ မီးတောက်ကြီးတွေ ထတောက်တော့တာပဲဗျ။

“ကဝေလေးယောက်ကို လောင်မယ့်ငရဲမီးတောက်က သေးမှာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆုတ်ခိုင်းရတာ”

ဟုတ်ပါဗျာ။ ပူလိုက်တဲ့မီးဗျာ။ ဒါ တကယ်ငရဲမီးပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ မီးတောက်ကြီးလည်းငြိမ်းရော ပြာမှုန်တစ်မှုန် တောင် မကျန်ခဲ့ဘူးဗျ။ ကာသေသကောင်ကြီးတော့ ကိစ္စတုံးသွား လေရဲ့။